

ΠΑΝΟΡΕΟΝ

29

ΕΤΟΣ Γ' ΑΡΙΘ 132

«ΑΣΠΙΟΤΗ» Ε.Α.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ:	
’ τισία	200
’ Εξήμενος	100
ΣΥΣΤΕΜΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ:	
Ευρώπη	Διρ. 1.10.0
’ Αμερική	Δελ. 6

ΠΑΝΘΕΩΝ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ
ΟΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ:
Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ & ΣΙΑ

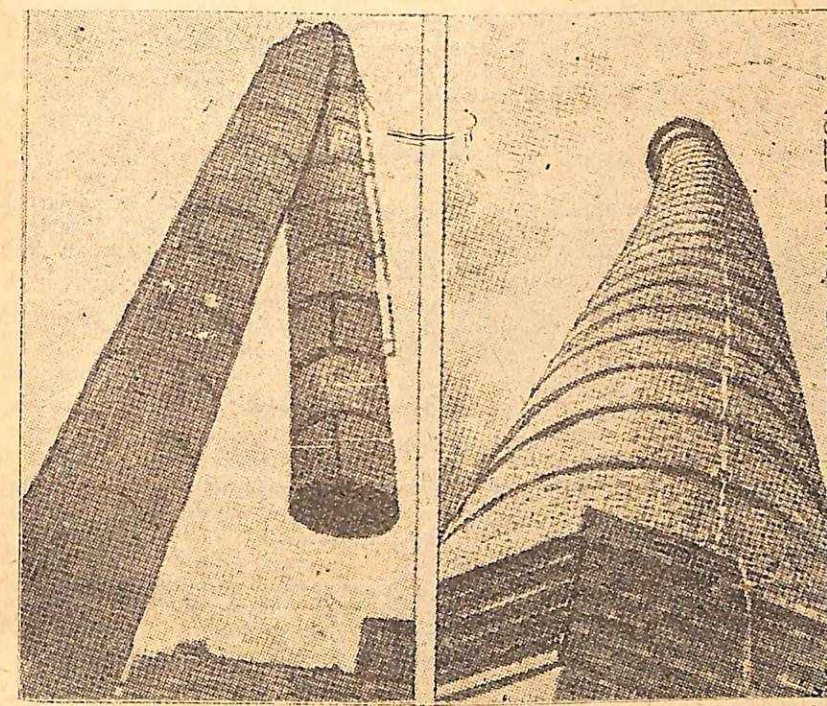
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΠΟΛΥΚΛΕΙΤΟΥ 18

ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 28-333

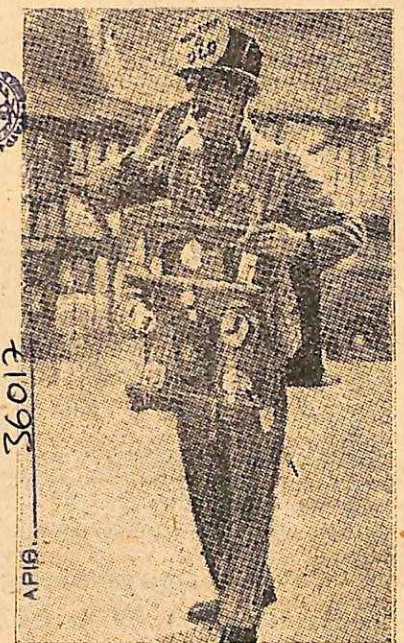
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:

ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται

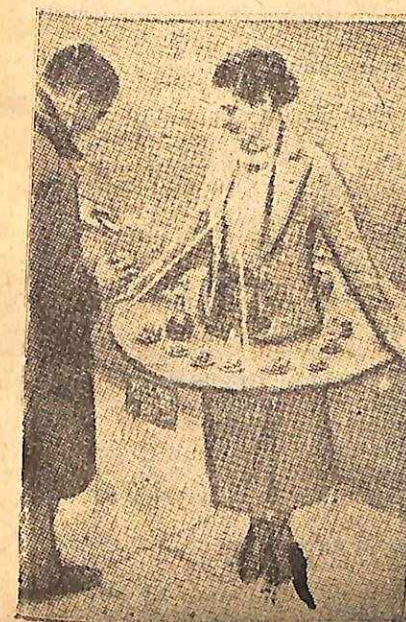

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ 1 Τόμος
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85
ΑΡΙΘ. 36012

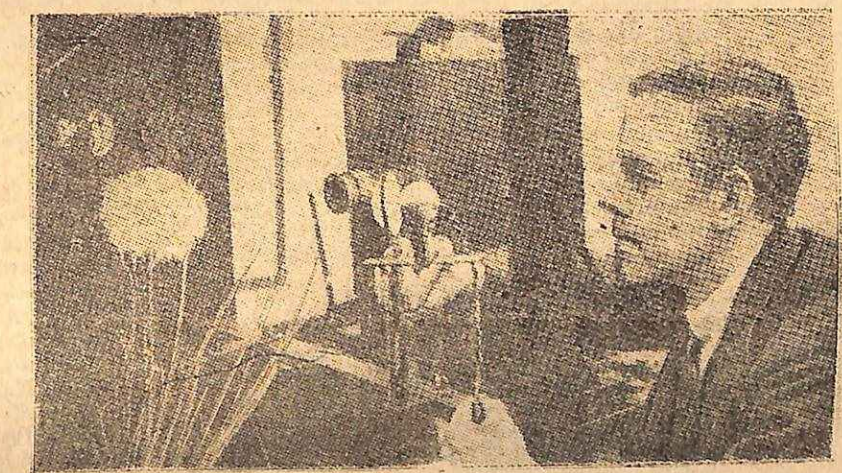

’ Η καπνοδόχος ἀριστερά ἦταν ὕψους 27 μέτρων, ἀλλὰ διπλώθηκε συνεπεία μίας βίαιουτάτης καταιγίδος. ’ Η δεξιά ἔχει γείρει πρὸ τριῶν ἐτῶν ἀλλὰ δὲν πέφτει.

Κουτός... ζητιάνος ὁ ὁποῖος ἀπεφάσισ νὰ ἐργασθῇ. Περιφέρεται στοὺς δρόμους μὲ τὸ κινητὸ κατάστημά του που λώντας στοὺς διαβάτας διάφορα μεταχειρισμένα ρολόγια.

Μία γυναίκα ἀνεργος ἢ ὁποία προσφέρει στοὺς διαβάτες ἀναψυκτικὰ καὶ κερδίζει τὸ ψωμί της.

’ Ο ὀπερατέρ Πέρσυ Σμιθ, κατορθώνει μ’ ἓνα μικρὸ κινηματογραφικὸ μηχανήμα ν’ ἀποθανατίζει τὴν βαθμιαία ἀνάπτυξη τῶν λουλουδιῶν. Τὰ φιλμ του μεγεθύνονται καὶ παρουσιάζονται μ’ ἐπιτυχία ἐπὶ τῆς οδόνης.

ΕΥΘΥΜΟΙ ΣΤΙΧΟΙ Η ΣΑΤΥΡΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΡΑΔΙΟΣΚΟΠΙΟΝ ΚΑΙ ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΑ

Ρωμέϊκες βλακειές.

Εἰς τὴν πλάση μας αὐτὴ
πῶχει χάρες καὶ κακίες,
σ' ὅλα καὶ σὲ κάθε τί
διαπράττονται...βλακειές!

Βλέπεις κάποια πεταχτὴ
ποῦν' σὲ γάμου ἡλικία.
Στεφανώναςαι μ' οὕτῃ
καὶ τί κάνεις; μιὰ βλακεία!

Παιδογέννες ἀρχινᾷς.
Κλάμματα στὴ συνοικία...
"Ἐξοδα, μαμές, μωρά...
καὶ τρεχάματα...βλακεία!

Μ' ἕνα φίλο ἢ μαντὰμ
τάμησε χωρὶς κακία!
Διαζύγιο εὐθύς,
—Ἡ τιμὴ μου!—τί βλακεία!

Μένεις χῆρος, μοναχὸς
μέσ' σ' ἀπέραντη οἰκία.
Κλαίει ὁ μπέμπης συνεχῶς...
"Ἐχεις κάνει μιὰ βλακεία!

Ξαναφέρνεις τὴ μαντὰμ
δάκρυα, χάρδια, κολακειές...
—μέτωπον συζυγιὸν
νέον, μέ...χλωρὲς βλακειές!

Πρωταγωνίστριες φιλμ

(Ζητοῦνται διὰ τὴν ἑταιρείαν "Ελλάς Φιλμ")
"Ἐφημερίδες

"Ἐχουμε ντίβες ἀρκετὲς
ἀκόμα γιὰ ὀθόνῃ...
(—Σφαλᾶτε τὰ παράθυρα
τεντώστε τὸ σεντόνι!)

Στοὺς ρόλους τοὺς παρθενικοὺς
ἔχουν τρανὲς πρεμιέρες
(—τοὺς παίζουν με ἀρσενικοὺς
μέσα σὲ...γαυροσύνες!)

Καμμία δὲν τίς ξεπερνᾷ
εἰς τοῦ χοροῦ τ' ἀχνάρια
(—Ὅταν ἀρχίσουν νὰ πηδοῦν
κλωτσούν σὺν τὰ μουλάρια!)

Εἶν' ἐκλεκτὲς σὲ δράματα
καὶ κωμωδίες φίνες
(—"Ἄν πέσετε στὰ χέρια τοὺς
σᾶς μάδησαν σὺν χῆνες!)

Φιλανθρωπικὲς γιορτὲς

("Ἐτοιμάζονται γιορτὲς ὑπὲρ τῶν πτωχῶν")
"Ἐφημερίδες

Κυρίες φίνες, καθὼς πρέπει
ὅπου φροντίζουν ταχτικά
ν' ἀδειάζουν καθενὸς τὴν τσέπη
γιὰ ἔργα...φιλανθρωπικά.

Διοργανώνουνε κονσέρτα,

καὶ παραστάσεις καὶ χορούς.
μὲ δοκιμὲς καὶ σύρτα-φέρτα
καὶ μὲ μεγάλους καὶ μικρούς!

Μ' ἕνα χαμόγελο μᾶς σφάζουν,
—εὐθύς ἀμέσως σὸ πητό!—
τὸ πορτοφόλι μᾶς ἀδειάζουν
καὶ λέμε καί...εὐχαριστοῦ!

Πολιτικοὶ θάνατοι

Διὰ τὸ λείψυ πιά ὁ φαγωμὸς
κι' ὁ διχασμὸς μας γιὰ νὰ τελειώσῃ,
ἀνέλαβεν ὁ Χάρος ἐνεργῶς,
μιὰ καὶ καλὴ νὰ μᾶς συμφιλώσῃ!

Μικρὲς ἀγγελίες

"Ἐνοικιάζεται καρδιά μαθητοῦς λίαν εὐνούωρος δι' ἐρωτικὰς
ἐγκαταστάσεις. "Ἐνα διαμέρισμα μελέτης καὶ δέκα ἄλλα ὕπνου!
"Ἐνοικιάζεται οἰκόπεδον ἀνήκον σὲ παραμάναν. Δύνεται νὰ χορη-
σιμοποιηθῇ καὶ ὡς γαλακτοπωλεῖον.
"Ἐνοικιάζεται στήλη ἐφημερίδος διὰ...παραμύθια.
"Ἐνοικιάζεται δωματίον δι' ἀνδρόγυνον ἀποτελούμενον ἐκ δύο μό-
νον προσώπων.

Θήβα—Λειβαδιά.

Σαράντα παλληκάρια ἀπὸ τὴ Λειβαδιά
τραβᾶνε γιὰ τὴ Θήβα ἀρματωμένοι!
Κι' ἡ Θήβα μὲ τ' ἀντρεωμένα της παιδιὰ
τοὺς περιμένει.

"Ἀφοῦ δὲν ἔχουμε ξένου πολέμου σάλον
καλὸ εἶναι νὰ σκοτώνουμε ἕνα τὸν ἄλλον,
"Ἐτσι θὰ κάνουμε πολεμικὰ γυμνάσια
καὶ στὴ σκοποβολὴ θὰ γυμναζόμαστε θαυμάσια,

"Ἀλλαγὴ Ὑπουργείου

Νέοι πάλιν ὑπουργοὶ
ὀρκισθῆκαν ἐν εἰρήνῃ.
Μὲ τὴ νέα ἀλλαγὴ
γιὰ νὰ δοῦμε τί θὰ γίνη.

Σκυλακάκης—Σφακιανάκης
συμπληρώνουν ὅ,τι λείπει.
Ράβε—ξύλωνε πολλὰκις
καὶ δουλεῖα νὰ μὴ σοῦ λείπῃ!

Διαλέξεις

"Ἐπὶ τῇ λήξει τῆς θεατρικῆς σαῖζον καὶ πρὸ τῆς θερινῆς ἐνά-
ξως θὰ γίνων διαλέξεις ἀπὸ τοὺς θεατρικοὺς καὶ καλλιτέχνες ἐνά-
"Ἡ κυρία Κοτοπούλη θὰ ὁμιλήσῃ περὶ... Κατακλυσμοῦ τοῦ...
θεάτρου κατὰ τὴν παράστασιν ἐλαφρῶν ἔργων.
"Ἡ κυρία Κυβέλη γιὰ τὰς συντάξεις τῶν...ἐκατομμυριούχων.
"Ἡ κ. Ἀλίκη γιὰ τὸν...μπαμπὰ πού...δὲν ἐκπαιδεύεται.
"Ο κ. Σενόπουλος γιὰ τὴ μαμὰ του καὶ τὶς κόρες...του.
"Ο κ. Συναδινὸς πῶς παντρεύουν τὴν ἀγάπῃ του.
"Ο κ. Χόρν γιὰ τὰ...φρυτανάκια του.
"Ο κ. Μελάς γιὰ...τὰ κουμπιά τῆς "Ἀλέξινας.
"Ο κ. Γρυπάρης: "Ἀπομνημονεύματα δασκάλου ἀπὸ τὸ "Ἐθν-
ικὸ Θέατρο.
"Ο κ. Βλάχος Πῶς ψήνεται τὸ σφουγγάτο στὰ...παρασκήνια.

ΣΥΛΒΙΟΣ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Ο ΕΡΩΣ ΤΟΥ ΚΑΜΠΟΥΡΗ

Τὸν Ἰούλιο τοῦ 19... στὴ μικρὴ γερμανικὴ πόλῃ Βόννη ἔφθα-
σε ὁ νέος διοικητὴς Ρίλιγκε καὶ ἡ ἀφίξις του ἀνεστάτωσε τὴν
κοινωνία της. Ἡ γυναίκα του, δὲν ἐκάπνιζε μόνον καὶ ἔπνευ-
σε θαυμάσια, ἀλλ' ἦτον κι' ἐξαιρετικὰ ὡραία κι' εἶχε τρόπους ποὺ δὲν
ἄρεσαν καθόλου στὶς κυρίες. Στούς ἀνδρες ὅμως; Αὐτοὶ εἶχαν
ξετρελλαθῇ μαζί της καὶ μόνῃ τωφίλοδοξία ἦταν νὰ κινήσουν
τὴν προσοχὴ της. Ὡς καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ κ. Φρίντμαν, ὁ καμπού-
ρης, τὴν εἶχε ἐρωτευθῇ. Ἦταν ἕνας νέος ὑπάλληλος ποὺ ἔμενε μὲ
τὶς ἀδελφές του καὶ ὁ ὁποῖος, λόγω τῆς σωματικῆς του δυσμορ-
φίας ἀπόφευγε τὶς συναναστροφές. Ἀλλ' ἀπὸ τότε ποὺ ἦλθε ἡ
Γκέρτα Ρίλιγκε, ἔγινε ἄλλος ἄνθρωπος. Γιὰ νὰ τὴν ἰδῇ ἐπὶ-
γινε παντοῦ.

Πρώτῃ φορὰ τὴν συνήντησε στὸ δρόμο τὴν ὥρα ποὺ ἡ Γκέρ-
τα ἐπᾶνω στὸ ἄλογό της μὲ ἔνδυμα ἀμαζόνος, ἐγύριζε ἀπὸ ἕνα
περίπατο. Ὁ καὶ μὲν ὁ καμπούρης εἶχε μείνει σὺν κεραινὸ
πληκτός. Τὶ ὁμορφιά! ἦταν ἐκείνη, Θεέ μου;

"Ὑστερα ἀπὸ λίγες ἡμέρες τὴν ξαναεἶδε, κι' αὐτὴ τὴ φορὰ
τὸν ἐπρόσβλεψε κι' αὐτὴ. Εἶχε πάει στὸ θέατρο ὅπου ἔπαιζαν ἕνα
ἔργο τοῦ Βάγνερ κι' ἐκύτταζε ἀνήσυχος δεξιὰ κι' ἀριστερά; ὅταν ἄ-
νοιξε ἔξαφνα ἡ πόρτα τοῦ παικτοῦ θεατροῦ καὶ παρουσιάσθηκε ἡ
κυρία Ρίλιγκε μὲ τὸν ἄνδρα της. Μόλις ἐμπήκε, ἔρριξε μιὰ μα-

τιὰ στὸν κ. Φρίντμαν καὶ κατόπιν
γύρισε καὶ κατὰ εἶπε στὸν ἄνδρα
της. Ὁ κ. Φρίντμαν ἦταν χλω-
μός, πολὺ περισσότερο ἀπὸ συνή-
θως καὶ μικρὲς σταγόνες ἰδρώ-
τος φάνηκαν στὸ μέτωπό του κά-
τω ἀπ' τὰ καλοχτενισμένα μαλ-
λιά του.

Στὸ τέλος τῆς πρώτης πρά-
ξεως ἡ κ. Ρίλιγκε σηκώθηκε
καὶ βγήκε μὲ τὸν ἄνδρα της ἀπ'
τὸ θέατρο. Ὁ κ. Φρίντμαν ἐ-
σκούπισε ἐλαφρὰ τὸ μέτωπό του
μὲ τὸ μανδύλι του, σηκώθηκε ἀπό-
τομα, ἐπῆγε ὡς τὴν πόρτα ποὺ
ἔβγαζε στὸ διάδρομο, ξαναγύρι-
σε, κάθισε στὴ θέσῃ του καὶ
παρέμεινε ἀκίνητος στὴν ἴδια
στάση ποὺ εἶχε πρὶν.

"Ὅταν κτύπησε τὸ κουδούνι
κι' οἱ γείτονές του ἐπέστρεψαν,
αἰσθάνθηκαν ὅτι τὰ μάτια τῆς κ.
Ρίλιγκε ἦταν γυρισμένα σ' αὐ-
τὸν καί, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ γύ-
ρισε κι' αὐτὸς καὶ τὴν κύτταξε.
Τὰ βλέμματά τους συναντήθηκαν
κι' ἐκείνη δὲν ἐπῆρε τὰ δικά
της, ἀλλ' ἐξακολούθησε νὰ τὸν
κυττάξῃ προσεκτικὰ χωρὶς τὴν
παραμικρὴ ταραχὴ, ἕως ὅτου ἄ-
ναγκάσθηκε ἐκεῖνος νὰ κατεβάσῃ
τὰ μάτια του. Εἶχε χλωμιάσει ὁ

κόμα περισσότερο καὶ τὸν εἶχε πιάσει ἕνας θυμὸς, ὁ ὁποῖος ὅμως
τοῦ προξενούσε μιὰ παράξενη εὐχαρίστηση.
"Ὅταν τελείωσε ἡ παράστασις κι' ἔφυγαν ἀπὸ τὸ θέατρο, ὁ καμ-
πούρης κ. Φρίντμαν, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε δοκιμάσει καμμιὰ χαρὰ
ὡς τότε στὴ ζωὴ του, ἐκατάλαβε ὅτι ἦταν τρελλὰ ἐρωτευμένος κι'
ὅτι τὸ πάθος του ἦταν ἀνίατο.

Πέρασε ἀρκετὸς καιρὸς. Ὁ κ. Φρίντμαν καὶ οἱ ἀδελφές του
εἶχαν γνωρισθῇ μὲ τὸν διοικητὴ καὶ τὴν γυναίκα του κι' εἶχαν ἀν-
ταλλάξῃ καὶ ἐπισκέψεις. Ὁ πτωχὸς καμπούρης πῆγαινε νὰ χάσῃ
τὰ μυαλά του. Κάθε φορὰ ποὺ συναντοῦσε τὴν Γκέρτα, καταλά-
βαινε ὅτι ἐνδιαιφερότο ὅλο καὶ περισσότερο γι' αὐτόν. Τὸν ἐκύτ-
ταξε βαθειὰ στὰ μάτια, περιέργω, σχεδὸν ἐρωτικά.

Τὸν ἀγαποῦσε ἀραγε, τὸν ἀγαποῦσε ἢ ἐπαίξε μαζί του καμ-
μιὰ σατανικὴ κωμωδία ἢ τρομερὴ αὐτὴ γυναίκα;
Ὁ κ. Φρίντμαν δὲν ἤξερε τί νὰ πιστέψῃ. Ὡστόσο τὸ πάθος
του μεγάλωνε καὶ οὔτε ὑπῆρχε τρόπος νὰ τὸ καταπνίξῃ. Μιὰ ἡ-
μέρα οἱ ἀδελφές του τοῦ εἶπαν πῶς ἡ κ. Ρίλιγκε τοὺς ἐκάλεσε
σὲ γεῦμα καὶ τὸν παρακαλοῦσε νὰ πάρῃ καὶ τὸ βιολί του.

Στὸ γεῦμα ἦταν προσκαλεσμένοι καμμιὰ τριανταριά καὶ ὁ

κ. Φρίντμαν ἐκάθησε ὄχι μακριὰ ἀπὸ τὴν Γκέρτα. Ἡ ἀλλαγὴ
ποῦεχε συντελεσθῇ στὸ πρόσωπό του τὶς τελευταῖες 8 ἡμέρες ἡ-
ταν καταπληκτικὴ. Τὰ μάγουλά του ἦσαν βαθουλωμένα τὰ μάτια
του κόκκινα μ' ἕνα μαυροδερὸ σημάδι στὸ κάτω μέρος, κι' ἡ
καμπούρα του θάλεγε κανεῖς, πῶς εἶχε μεγαλώσει.

—Ἀδίκᾳ σᾶς περίμενα ὅλες αὐτὲς τὶς ἡμέρες, ἐσὺς καὶ τὸ
βιολί σας, κ. Φρίντμαν, τοῦ εἶπε ἔξαφνα ἡ κ. Ρίλιγκε.

Ὁ κ. Φρίντμαν τὴν ἐκύτταζε σὺν χαμόγελῳ. Ἡ Γκέρτα φοροῦ-
σε μιὰ λεπτὴ, ἀνοιχτοῦ χρώματος τουαλέττα ποὺ ἄφηνε γυμνὸ
τὸ λευκὸ τῆς λαιμοῦ καὶ στὰ ξανθὰ της μαλλιά ἦταν καρφωμένο
ἕνα βαθυπόρφυρο τριαντάφυλλο. Ὁ κ. Φρίντμαν κατέβασε τὰ
μάτια του πρὸς τὸ πιάτο του, ἔδωσε μιὰ τυχαία ἀπάντησιν κι' ἐ-
σιώπησε.

"Ὅταν ἐτελείωσε τὸ γεῦμα οἱ καλεσμένοι ἐπέρασαν στὸ σαλόνι,
Ἡ Γκέρτα ξαπλώθηκε ἐπᾶνω εἰς ἕνα ντιβάνι κι' ἀρχισε νὰ κα-
πνίζῃ μὲ νογέλεια καὶ ἡδονή. Κανεῖς δὲν ἐπρόσβλεπε τὸν κ. Φρίν-
τμαν, κανεῖς δὲν παρετήρησε ὅτι τὰ μάτια του γύριζαν διαρκῶς
πρὸς τὸ μέρος τῆς κυρίας Ρίλιγκε. Στὸ βλέμμα του δὲν ὑπῆρχε
τίποτε τὸ ἐρωτικὸ, ἀλλὰ μόνον ἡ ἐκφράσις ἐνὸς πόνου, κατὰ τὸ κου-
ρασμένο καὶ μελαγχολικὸ, μιὰ θλιβερὴ ἀποθάρρυνσις.

"Ὑστερα ἀπὸ δέκα λεπτὰ ἡ
κ. Ρίλιγκε πῆγε καὶ στάθηκε
μπροστά του καὶ τοῦ ἐπρότεινε
να τὴν συνοδεύσῃ στὸν κήπο ὅ-
που θὰ μπορούσε νὰ ἀναπνεύσῃ,
ὅπως εἶπε, ἡσυχὴ γιὰτὶ ἀκόμη
δὲν εἶχε κατεβῇ κανένας ἐκεῖ.
Κατακίτρινος ὁ κ. Φρίντμαν τὴν
ἀκολούθησε.

Τὸν ἐκύτταξε βαθειὰ στὰ μάτια, περιέργω, σχεδὸν ἐρωτικά.

Στὴν θαυμασίᾳ θερινῇ νύχτᾳ
ποὺ φέγγιζε ἀπὸ τὰ φῶτα τῶν
ἀστεριῶν, τὸ ἄρωμα τῶν λου-
λουδιῶν ἀνέβαινε ἀπ' ὅλες τὶς
μεριές τοῦ κήπου κι' ἡ Γκέρτα
τὸν παρέσυρε στὴν κεντρικὴ δεν-
δροστοιχία. Ἐκεῖ κάτω, στὴν ἄ-
κρη τῆς, ἔλαμπε πρασινωπὸ τὸ
ποτάμι.

—Ὑπάρχει στὴν ὄχθη, τοῦ-
εἶπε ἡ κ. Ρίλιγκε, μιὰ ὡραία
θέσις, ὅπου ἐκάθισα ἀρκετὲς
φορὲς ὡς τώρα. Θὰ μπορέσωμε
νὰ μιλήσωμε μὲ τὴν ἡσυχία
μας, λιγάκι, ἐκεῖ. Κυττάξτε, ἀπὸ
καὶρὸ σὲ καιρὸ ἀνάμεσα ἀπ'
τὰ κλαδιά φαίνεται τὸ λαμπύ-
ρισμα ἐνὸς ἀστεριοῦ.

Τώρα διακρινόταν ἡ ἀπέ-
ναντι ὄχθη κι' ὁ «Περίπατος
τοῦ Φρουρίου». Ὅταν διέτρεξαν
τὴν δενδροστοιχία κι' ἐπροχώ-

ρησαν πρὸς τὴν πρασινάδα μὲ τὴν ὁποίαν ἦταν στρωμένη ἡ κα-
τηφορικὴ ὄχθη τοῦ ποταμοῦ, ἡ κ. Ρίλιγκε εἶπε:
—Αὕτῃ εἶναι ἡ θέσις μας, ἐκεῖ, λίγο δεξιὰ κυττάξτε, δὲν εἶ-
ναι κανεῖς...

Ὁ πάγκος ὅπου ἐκάθισαν ἀπέτρεξε λίγα βήματα ἀπ' τὴν ἀλ-
λέα καὶ βρισκόταν στὸ πάρκο. Ἡ διαπεραστικὴ φωνὴ τοῦ τριζο-
νιοῦ ἀνέβαινε ἀπὸ τὸ χορτάρι, κι' ὁ ποταμὸς, λευκὸς ἀπ' τὴν ἀν-
ταῦγια τῆς σελήνης, ἔρριχνε μιὰ λάμψη γλυκεῖα.

Ἐμειναν σιωπηλοὶ καὶ οἱ δύο στιγμὲς ἀρκετὲς.
—Ἀπὸ πότε χρονολογεῖται κ. Φρίντμαν, ρώτησε ἡ Γκέρτα.
Ἐκ γενετῆς;

Ἐκεῖνος κατέβαλε μιὰ προσπάθεια νὰ συγκρατήσῃ τὸν πόνο
του. Κατέβασε τὰ μάτια του καὶ μὲ φωνὴν ποὺ μόλις ἀκουγότανε
τῆς ἀφηγήθη ὅτι, τότε ποὺ ἦταν μικρὸς, ἔπεσε κι' ἐκτύπησε καὶ
ἔκτοτε δημιουργήθηκε αὐτὸ τοῦ ἐλάττωμα ποὺ τὸν ἔκανε νὰ
στερηθῇ τὴν χαρὰ καὶ νὰ μὴν ἐλπίσῃ ποτέ πῶς θὰ γινώριζε τὴν
εὐτυχία.

—Ποτέ; τὸν ρώτησε ἡ κ. Ρίλιγκε.
Ἡ καταγίδα ποὺ ἀναταράσσεται μέσα του ἔσπασε διὰ μιᾶς.
(Συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 1490)

Μιά συντροφιά διανοουμένων έ-
παιρνε τον καφέ της στην είσοδο
του θεάτρου. Ύψιζαν και δυο κυ-
ρίες.

Ήταν νωρίς ακόμα και φλυαρού-
σαν γύρω στ' όνομα της Μπεντσα χανούμ, της Τούρκισσας πρωτα-
γωνίστριας που θα παίζεν εκείνο το βράδυ τον ρόλο της Λυσδαί-
μόνας στον Όθελλο του Σαίξπηρ.

Είπαι πολύ χαριτωμένη, έλεγεν ένας νεαρός συγγράφας.
Κ' έχει πολλή γοητεία στο βλέμμα. Αυτά θα δυναμώσουν την τέ-
χνη της, όσο κι' αν ύστερή.

Εκείνο που μου κάνει εντύπωση δεν είναι ή τέχνη κ' ή
ομορφιά της, είπεν ένας ήλικιωμένος κύριος. Κάθε γυναίκα έχει
τις ώρες της ομορφιάς της και κούβει και τέχνη στις πιο άφελεις
στιγμές της. Εγώ λογαριάζω σήμερα πως μια χανούμ έδωσε μια
κλωστή στα καφάσια του χαρμιού και πήδησε στη σκηνή και
ακόμα γιατί πελαγοδρομήσε για ναρθή στην Αθήνα να παίξη ένα
Σαίξπηρικό ρόλο μ' Έλληνες συναδέλφους. Αυτό υπερβαίνει και
την εντύπωση της ομορφιάς και τα χαρίσματα της τέχνης γιατί
είναι τόλμη.

Η διανοουμένη κυρία επενέβηκε:

Και σās εκπλήττει πιο πολύ για-
τι είναι γυναίκα. Το καταλαβαίνω.
Και όμως είναι καιρός πια να συνη-
θίσετε σ' αυτές τις εκπλήξεις. Χωρίς
να είμαι απολύτως φεμινίστρια, σās
βεβαιώνω πως το μέλλον ανήκει στην
γυναίκα. Ο άνδρας είναι μια αξία
που την μεταχειριστήκαμε πολύ και
πάληωσε πια. Είναι ανάγκη να μπη
το πνεύμα της γυναίκας παντού, να
ξεσκονίστη τις προλήψεις, να καθορί-
ση τους νέους δρόμους, να φωτίση
τις κακοτοπιές, να δώση σε όλα την
ομορφιά και την γοητεία που σκορπί-
ζει γύρω της.

Ο γεροντότερος της συντροφιάς χα-
μογέλασε ειρωνικά:

Αυτό λέγεται λάβαρο του 1936!
Ζητείτε μιαν επανάσταση γενική, και
λέτε πως δεν είστε φεμινίστρια. Αν
έκανατε αυτό το κήρυγμα σ' ένα κο-
σμικό κέντρο, γεμάτο κυρίες σημερι-
νές, μονταίν, θα σās κοιτάγαν όλες
νέες, μονταίν, θα σās χαμο-
στήν αρχή περιφρονητικά, θα χαμο-
γέλουσαν κατόπιν, και στο τέλος θ'
άνοιγαν το τζαντάκι τους και θα έ-
βγαζαν καθρέφτη, πομπόν, κραγιόν,
ρουζ για... να έτοιμασθούν για την
μεγάλη μάχη.

Η κυρία έκανε ένα μορφασμό δυ-
σαρέσκειας.

Κοί σεις που είσθε Ανατολίτης
κ' έχετε ζυμωθεί με την πρόληψη της
γυναίκας στο χαρέμι, τι λέτε για όλ'
αυτά; Είπε σ' έναν κύριο που κάπνιζε
φιλοσοφικά το σιγαρέττο του και πα-
ρακολουθούσε τη συζήτηση με χαμό-
γελο.

Ο κομπός κύριος φύσησε τον κα-
πνό του τσιγάρου και είπε με φωνή
ήρεμη κ' επιβλητική:

Ο πόλεμος άναμεσα στα δυο
φύλα είναι κληρονομικός και αιώνιος. Είπε πως πρέπει
γυναίκα κέρδιζε από το έγχθρικό έδαφος πολύ. Είπε πως πρέπει
να μπη στον αγώνα με τάδλα της. Δεν της έφθανε μονάχα ή ομορ-
φιά της να μαντόνας. Έπρεπε να μοντερινίση. Κ' έφηβοποιήθηκε. Κού-
ρεινε τα μαλλιά άλά γκαρσόν, κράτησε μπαστούνι, σιγαρέττο, άνα-
σε τις τουαλέτες του δρόμου, κράτησε μπαστούνι, σιγαρέττο, άνα-
στηρε, φόρεσε μονόκλ, κολλάρα, και ώριμηση για την κατάκτηση
των θέσεων. Θά τολμήση όμως να περάση πάνω από τις σληρές
επάλξεις και να μπη στις περιοχές που είναι με άγκάθια στρω-
μένες; Αυτό είναι το ζήτημα. Πάντως εγώ, νοσταλγώ τη γυναίκα
όπως την εγνώρισα στα παιδικά μου χρόνια, εκεί κάτω στην Ανα-
τολή. Κόρη του παραμυθιού, πριγκιπέσσα της καρδιάς, μαντόνα
και πυροδέσποινα, χανούμ κλεισμένη σε χαρέμι. Τότε και ο έρω-
τας είχε φτερά, για να πετάη πάνω από τους υψηλούς τοίχους των

ΝΑΪΜΕ

Απλώσε τα δάχτυλα

Απλώσε τα δάχτυλα ανάμεσα στα ώραία μαλλιά του κ' έξα-
κολούθησε:

Θά σās διηγηθώ μια μικρή ιστορία, απλή και συγκινητική
που μου έκανε μεγάλη εντύπωση στα νεανικά μου χρόνια.
Όλη ή συντροφιά των έπλησιάζε με ενδιαφέρον.
Ήταν στη Σμύρνη, το 1910. Τις απογευματινές ώρες,
όταν ο ήλιος πήγαινε να δύση πίσω από τα κυπαρίσσια του Κορ-
δελιό, άκουόντανε στις γειτονιές ένα τραγούδι, κάτι σαν άμμανές
και σαν καντάδα, ένα πονεμένο παραπόνο μερσιζωμένου τραγουδι-
στή. Η φωνή γλυκειά, άρμονική έλεγε τα τραγούδια, τότε έλλη-
νικά με τον ιδιόρρυθμο τρόπο που τα μιλούσαν οι Τούρκοι, τότε
τούρκικα. Ήταν ένας νέος Όθωμανός, πωλητής άρωματισμένων
πιωτών, που διαλαλούσε το έμπορεύμα του, κ' ύστερα όρθος
γων'α έλεγε το τραγουδάκι του. Είκοσι πέντε χρόνων περίπου, στη-
λός, λιγνός, πολύ όμορφος. Μια συμ-
παθητική χλωμάδα ήταν χυμένη στο
πρόσωπό του και τα μαύρα μάτια του
είχαν μια έκφραση γεμάτη πάθος.
Μεταξωτό κίτρινο πουκάμισο και ύπο-
δήματα της Γκιμένης κόκκινα. Ένα
κόκκινο άκονα ζυτούνι με μαύρα σει-
ρήνια, ένα στρσβό φεσάκι και γύρω
ένα στενό τσεμπιράκι κάτασπρο με με-
ταξένια κόχη. Στον άριστερό του ώμο
ήταν κρεμασμένο ένα ψηλό μπρούν-
τζινο λαγηνί, γεμάτο κουνουνάκια χάν-
τρες, άλυσσίδες και κοσμήματα.
Τώρα στη ζώνη του είχε μια θήκη με
ποτηράκια μικρά.

Ήταν ή Ναϊμέ ή πεντάμορφη κόρη του Πασά

τευτής με τα μυρωμένα γλυκίσματα. Χίλιες δυο φλυαρίες κυκλο-
φορούσαν για την ιστορία της ζωής του.

Ένα βραδάκι φιλοξενούσαμε σπίτι έναν κύριο από την Προϋ-
σα. Μόλις σηκωθήκαμε από το τραπέζι άκούστηκε πάλι ή φωνή
του πραιματεντή:

Τα σίδερα της φυλακής
κομμάτια θάν τα κάνω
να σε φιλήσω άγάπη μου
κ' ύστερα... άς πεθάνω

ΠΑΝΘΕΟΝ

Κιζίκ—σουγιού! ρηγανόνερο,
φλυσκουνόνερο! φώναζε. Τα παιδιά
τόν περιτριγυρίζανε γιατί ήταν καλό
καρδος και μοίραζε σ' όλους χρωματι-
στές μέντες, όλα δε τα κορίτσια κάθε
γειτονιάς άνοιγαν το παράθυρο, βγαί-
νανε στο σαχνισί για να τον δούνε
σαν περνούσε.
Χαμογέλουσε μελαγχολικά σ' όλο
τον κόσμο και με τη φωνή του τη
γλυκειά ξαναρχίζε:
— Φλυσκουνόνερο, ρηγανόνερο, κι-
ζίκ—σουγιού!

Τα μάτια του κοιτάζαν όλα τα σπι-
τια, σαν να ζητούσε κάτι που τόχε χα-
μένο κ' ύστερα στη γωνιά άρχιζε το
τραγούδι του:

Όσο και να σε κρύβουνε
σε τριδιπλά καφάσια
θα ξαναβρω τα χείλη σου
που ναι σαν τα κεράσια!

Ένα βραδάκι φιλοξενούσαμε σπίτι έναν κύριο από την Προϋ-
σα. Μόλις σηκωθήκαμε από το τραπέζι άκούστηκε πάλι ή φωνή
του πραιματεντή:

Τα σίδερα της φυλακής
κομμάτια θάν τα κάνω
να σε φιλήσω άγάπη μου
κ' ύστερα... άς πεθάνω

ΠΑΝΘΕΟΝ

Όλοι πεταχτήκαμε στο δρόμο. Ο κύριος από την Προϋσα
πήρε για το στομάχι, όπως μās είπε.
Μόλις όμως αντίκρισε τον όμορφο τραγουδιστή στάθηκε
κατάπληκτος:

Ρεφίκ, Ρεφίκ! έσύ; του φώναζε.
Ο νέος Μουσουλμάνος γίνηκε κατάχλωμος, έσφιξε τα χέρια
του κυρίου κ' άρχισε να του μιλή, σιγά σιγά τούρκικα. Μου φά-
νιζε σαν ν' άνοιγε την καρδιά του, σαν να ήθελε να δικαιολο-
γήσει κάποια πράξη του.
Σε μια στιγμή τα μάτια του δάκρυσαν και ψιθύρισε σού-
βοντας μελαγχολικά το κεφάλι:
— Ίς—Αλλάχ!
Ύστερα μās χαιρέτισε κ' έφυγε. Από τη μέρα εκείνη δεν τον
είδαμε να ξαναπαράση απ' το δρόμο μας, ούτε κ' άκούσαμε τη
φωνή του πια να τραγουδάη.

Ο κύριος που φιλοξενούσαμε μās διηγήθηκε τη θλιβερή ίστο-
ρία της καρδιάς του. Ο Ρεφίκ ήταν ένα φτωχό παιδί της Προϋ-
σας που ο μπαμπάς του είχε ζαχαροπλαστείο αντίκρυ στο παλάτι
του Πασά. Μέσα στο μαγαζί ο Ρεφίκ νεαρός άκόμα, ήταν σαν το
δύο χαρά, νειάτα και ζωή. Μια μέρα πίσω από τα καφάσια του-
παλατιού, ένα γλυκό χεράκι του έφριζε ένα χρυσοκέντητο τσεβρέ-
κι. Ήταν ή κόρη του Πασά, ή πεντάμορφη Ναϊμέ που την ξετρελλά-
ναν τα μάτια κ' ή φωνή του Ρεφίκ.

Κάποιο βράδυ εκεί κατά το σούρουντο ή Αραπία του
χαρμιού ήρθε ν' αγοράση γλυκά, κ' είπε στο Ρεφίκ πως θα
τόν καρτερούσε στο πορτί του κήπου άργά τη νύχτα για να τον δώ-
γήση στην κυρία της.
Με κρυφό καρδιοχτύπι περίμενε να νυχτώση κ' όταν το σκο-
τάδι απλώθηκε πάνω από την ήσυχη πόλη της Ανατολής ο νεα-
ρός μουσουλμάνος βρισκόταν μπροστά στο παλάτι που κρυβό-
ταν την άγάπη του, την πεντάμορφη μονάκριβη κόρη του τούρκου
άρχοντα.

Η άραπία τον περίμενε στο μέρος που τούχε όρισει, στο πορ-
τί του μεγάλου κήπου που έζωνε το σπίτι του Πασά κ' άφου του
συνέστησε να προσέξη μήν τυχόν κ' αντίληφθη την παρουσία του
κάνει απ' τους ανθρώπους του κυρίου της τον πήρε απ' το χέρι
και τον παρέσυρε μέσα.

Διέσχισαν τον πυκνοφυτεμένο με μεγάλα δέντρα κ' έξωτικά
λουλούδια κήπο και πηλίσασαν στο σπίτι. Εκεί ή άραπία στα-
μάτησε μπροστά σε μια μικρή πορτούλα, έβγαλε ένα κλειδί απ' τον
κόρφο της άνοιξε και κρατώντας τον πάντα απ' το χέρι τον ώδη-
γησε άναμεσα από άπεραντους διαδρόμους κ' άτελείωτες σκάλες
στο δωμάτιο της κόρης που περίμενε.

Η έρωτική νύχτα π' άκολούθησε ήταν για το άβγαλτο παιδί
κάτι που ξεπερνούσε κάθε όνειρό του.
Τι ήθελε περισσότερο, για να πάρη άέρα το μυαλό που φτω-
χού άγοριού;

Επ' ήγε, ξαναπήγε κ' έτσι γεννήθηκε άναμεσα τους μια μεγάλη
άσβεστη άγάπη. Το πράγμα όμως δεν έμεινε μυστικό. Έπειτα
από λίγον καιρό, όλη ή Προϋσα μιλούσε για το Ρεφίκ και την Ναϊ-
μέ. Σαν τόμαθε ο γέρο Πασάς—φρόνιμος άνθρωπος—δεν είπε
λέξη, μόνο βιαστικά, χωρίς να είδοποίηση κανένα που πάει, πήρε
το κορίτσι του κ' έφυγε. Γύρισε μονάχος του έπειτα από ένα μήνα
και δεν άπόδειξε σε κανένα τίποτα πάλι. Είπε μόνο πως πάντρε-
ψε την κόρη του στην Πόλη. Ο δυστυχισμένος ο Ρεφίκ έπεσε άρ-
ρωστος από τη θλίψη του. Ρώτησε δεξιά, άριστερά, τους δούλους
που τον βοηθούσαν την Αραπία. Άλλά κανένας δεν μπόρεσε να
του δώση την παραμικρή πληροφορία. Ο Πασάς κλείστηκε στο
παλάτι, σαν άλλη σφίγγα με το μυστικό του και κανένα πια δεν
έδεχότανε. Τότε στο μυαλό του έρωτεμένου παιδιού πέ-
ρασ' ή ιδέα νάγνιη μικροπωλητής του δρόμου, να διαλαλή τα σεργι-
μεία του και να λήη το γνώριμά της τραγουδία στις γειτονιές της
Προϋσας, της Πόλης, της Σμύρνης, της Βηρυτού, της Αγκυρας,
Ηλπιζε πάντα πως θ' άκούση ένα αντίλαλο στο θλιμένο τρα-
γούδι του, και πως κάποιο καφάσι παραθυριού θ' άνοιξη μια μέ-
ρα για ν' άπλωθ ή ένα χεράκι να του δώση τη χαρά και την άγά-
πη που του πήρανε. Και γύριζε χώρες και χωριά, χειμώνα, καλο-
καίρι άναζητώντας την Ναϊμέ την άγαπημένη του.
Η διανοουμένη κυρία είπε

ΠΑΝΘΕΟΝ

—Όστε μās θέλετε έτσι; Σκλάβες ενός πατέρα, συζύγου, ά-
δερφού, άφέντη, που να μās διευθύνη σαν νευρόσπατα, να κανονί-
ξη το χούρδισμά μας, τα αισθήματά μας, να μās χαιδεύη σαν σκυ-
λάκια όταν κάνουνε τα χατήρια του και να μās πνίγη στο Βό-
σπορο όταν τον παρακοΰμε;

—Όχι κυρία μου, όχι. Δεν μ' άρέσει ή σκλαβιά, ούτε όμως
κ' ή άκολασία που λέγεται επανάσταση, ή άναίδεια που λέγεται
μοντερινισμός, το θράσος που λέγεται τόλμη... Μη νομίζετε πως
κι' από μās τους άνδρες δεν υπάρχουν πολλοί σκλάβοι στα κα-
πρίτσια μιας γυναίκας, έρωμένης, άδερφής... Μά... ή παράσταση
του Όθελλου ήρχισε, δεν πάμε μέσα;..

—Ελάτε να εύχαριστηθήτε θέαμα, ελάτε να δητε πως μās έ-
πνίγατε για μια ύποψία σας. Μά έννοια σας! Άύριο οι Λυσδαίμο-
νες θα πνίγουν τους Όθελλους.

—Μά αυτό έγινετο κυρία μου, πάντα και χωρίς ύποψία, Η
Κλητεμήνιστρα έσφαξε τον Άγαμέμνονα για το κέφι της.

Η ταξιδέτης έπλησίασε:

—Τά εισιτήρια, να σās βάλω στις θέσεις σας!
Ο σιωπηλός της παρέας μουρμούρισε χαμογελώντας:
—Περιττό. Έβαλε ο ένας τον άλλον στη θέση του πολύ
καλό!

ΣΥΛΒΙΟΣ

Φιλολογικά Μνημόσυνα

Την περασμένη Κυριακή έγινε από την Ένωση των Συντα-
κτών Αθηνών το σαραντάήμερο μνημόσυνο του νέου λογοτέχνη
Ντόλη Νίκβα εις τον ναόν της Μητροπόλεως κατά το όποιον ώ-
μίλησε ο κ. Ζαρίφης εκ μέρους της Ένώσεως Συντακτών
και ο κ. Α. Λιδωρίκης εκ μέρους της Έταιρείας Θεατρικών
Συγγραφέων.

Ο συνεργάτης μας κ. Σύλβιος είπε αυτά τα λίγα λόγια
στον τάφο του πολύκλαυστου νεκρού:

—Ηλθα και πάλι σήμερα σαν άλλοτε, καλέ μου φίλε, για να
μου διαβάσης το τελευταίο σου διήγημα, το τραγικό διήγημα της
άμοιρης ζωούλας σου, που του έδωκες τόσο δραματικό τέλος.
Μ' αντί να με δεχτής με τον παιδιαστικό ένθουσιασμό σου, όπως
πάντα, σε βρήκα σιωπηλό, κ' άμίλητο, κ' έσκυψα με πόνο επάνω
στα στεφάνια του τάφου σου, ζητώντας από τα λουλούδια δυο λό-
για παρηγοριάς. Κ' ήταν όλα τους μαραμμένα.

—Εμείς, που είπαν τα ρόδα, μαραθήκαμε κλαίοντας τα νειά-
τα που χάθηκαν.

—Εμείς φυλλορροήσαμε, είπαν τα γιασεμιά, για το χαμό της
καλωσύνης.

Και τα χλωμά κρίνα, ίδια μαντηλάκια μουσκεμένα στο δάκρυ,
σιγοψιθύρισαν με σπαραγμό:

—Εμās μās μάρανε ή θλίψη του πατέρα και της μαννούλας
ο καΰμός.

Μόνο ένα κλωνάρι χλωρής δαφνούλας, έδειχνε τα φύλλα του,
πράσινα σαν έλπίδα και σαν παρηγοριά πως εκείνοι που σ' άγά-
πησαν δεν θα σε ξεχάσουν ποτές.

ΣΥΛΒΙΟΣ

Στο φίλο Ντόλη Νίκβα

Τόση πολλή ζωή και νειάτα και δροσιά
πήρες μαζί σου κατεβαίνοντας στο μνήμα
που μεσ' του Αδη την ωχρή τη χλωρασιά
βλάστησε μαργαρίτα, παπαρούνα κλήμα

Κι' ο χάρος είπε με πικρόγελο στα χείλη
—Νεκροί! Σās έχω φέρει τον Άπρλη!

ΛΑΛΙΟΣ ΚΑΡΑΚΑΣΗΣ

ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ

ΤΖΕΙΜΣ ΝΤΟΟΥΜΑΣ

«Άλλοι απέδιδαν την ευθύνη του δράματος στον Δαβίδ Καριού κι' άλλοι στην γυναίκα του τη Λόλα. Η αλήθεια ωστόσο είναι ότι οι γυναίκες που αγαπούν και ζηλεύουν τον άνδρα τους είναι ικανές για όλα.

Η Λόλα δεν ήξερε ως πού είχαν προχωρήσει οι σχέσεις του ανδρός της με την ζωστή Τζόαν Λάντερς, όταν έπεσε στα χέρια της αυτό το καταραμένο γράμμα. Το γεγονός όμως ότι ο Δαβίδ, δεν της ήταν απόλυτα πιστός ήταν αρκετό για να την αναστατώσει.

Όλη την ημέρα κατ'ορθωσεν να μη δείξη την αγανάκτησή της για την περιπέτειά του αυτή αλλά κατά το βράδυ δεν μπόρεσε πια να συγκρατηθή.

— Θα βγής έξω άποψε ; τον ρώτησε.

— Έχεις την κύτταξη ανύποπτος. Δεν ήξερε βέβαια ότι η γυ

ναίκα του είχε αποσφραγίσει τα γράμματά του κι' ήξερε το περιεχόμενό τους, πριν ακόμη τα διαβάσει ο ίδιος. Ωστόσο όμως κάτι του έλεγε ότι η γυναίκα του γνώριζε το μυστικό του.

— «Όχι ! της απάντησε, ευχαριστημένος στο βάθος που η ερωμένη του είχε αναχωρήσει για το Λονδίνο πριν λίγες μέρες. Θά μείνω σπίτι.

— Το περίμενα ! φώναξε η Λόλα ξεσπώντας. «Η Τζόαν δεν είναι εδώ για να την συναντήσεις.

— Δεν σε καταλαβαίνω ! απήντησε ο Δαβίδ, με φαινομενικά διάφορο ύφος, ανάβοντας ένα τσιγάρο.

— Με καταλαβαίνεις πολύ καλά, όπως σε καταλαβαίνω κι' εγώ. Ένα πράγμα μονάχα σου λέω : «Εφθασε η ώρα που πρέπει να επέμβω για να διακοπούν αυτές οι σχέσεις.

— Εκείνος χαμογέλασε ειρωνικά.

— «Όπως μιλάς, είτε φαίνεται ότι έχεις κιόλας, αποφασίσει για την τύχη μου.

— Ναί ! φώναξε η Λόλα απότομα, αποφασιστικά. Πρέπει να δώσω ένα τέλος σ'αυτήν την ανοησία σου. Να μην την ξαναδής !

— Ανήκεις σε μένα. Η Τζόαν Λάντερς βρίσκεται τώρα στο Λονδίνο και δεν υπάρχει κανείς άλλος λόγος για να ξαναρθή εδώ εκτός αν έρθη για σένα. Απάντησε

μου άμέσως. Μου τ'όχι να υποσχεσαι ότι δεν θα την ξαναδής; Ναι ή όχι; Ο Δαβίδ ταράχθηκε. Έβλεπε ότι η γυναίκα του είχε απόλυτα δίκιο. Την πλησίασε και της έπιασε το χέρι με τρυφερότητα.

— Δεν μπορώ έτσι απότομα όπως το θέλεις, αγάπη μου. Πρέπει να την δω για να της εξηγήσω τους λόγους που επιβάλλουν να διακόψω τις σχέσεις μας.

— «Όχι ! είπε κατηγορηματικά η Λόλα. Ούτε να την δής, ούτε να της γράψης. Μπορείς να διαλέξεις ή αυτήν ή μένα. Και της δυό όμως ποτέ. Είναι άνθρωπο και δεν θα στο συγχωρήσω.

Ο Δαβίδ έμεινε διστακτικός.

— Μά είναι τόσο δύσκολο ν' αποφασίσεις ; του είπε.

— Πολύ καλά, της απάντησε ξαφνικά. Δεν θα την δω ούτε θα της γράψω.

Η υπόσχεσής του έδωσε τέλος στη σκηνή και η συζήτησής τους έκλεισε μ' ένα τρυφερό παθητικό αγκάλιασμα που έπεσφράγισε τη συμφιλίωσή τους.

Πέρασαν λίγες μέρες, χωρίς να ξαναγίνη εν τω μεταξύ λόγος, γι' αυτό το ζήτημα, όταν ένα βράδυ η Λόλα περνώντας από το διάδρομο, όπου ανοιγόταν τα παράθυρα της βιβλιοθήκης, είδε

τον άνδρα της στο γραφείο του να ετοιμάζεται να γράψη κά-ποιο γράμμα.

Οι υπόνοιες δεν είχαν διαλυθί εντελώς ακόμη από το μυαλό της, παρ' όλες τις διαβεβαιώσεις του. Και κυττάζοντάς τον έν-νοιωσε μια αμφιβολία να της σφίγγη την καρδιά.

— Σε ποιά γράφει... μουρμούρισε όπως ήταν στα σκοτεινά κι' ενώ εκείνος έσπινε την πένα για να γράψη. Στάθηκε εκεί, άποφασισμένη να παρακαλουθήσει κάθε του κίνηση.

Σε λίγο τον είδε να βάζει τα χέρια του στην τσέπη του παν-κασιού του. Έψαχνε να βρωτά σπύρια για ν' ανάψη το τσιγάρο που κρατούσε σβυσμένο στα χείλη του. Έξαφνα όμως σηκώθη-κε και βγήκε από την πόρτα.

Με ταχύτητα τότε η Λόλα, διασχίσε το παράθυρο και πλη-νά διηγήθηκε. Πήρε την κόλ-λα στο χέρι και διάβασε.

«Αγαπημένη μου μητέρα... Μόνο αυτή η φράση ήταν γραμ-μένη. Ένοιωσε μίαν ανακούφι-ση κι' άφησε το χαρτί στη θέση του. Το ψυχικό όμως αυτό ξαλά-φρωμα κράτησε λίγα λεπτά. Όταν δειχθηκε από το δωμάτιο και πήγε και στάθηκε στο σκοτεινό παρα-τηρητήριο της, η ύποψία κυριάρ-χησε πάλι στη σκέψη της.

«Αγαπημένη μου μητέρα... ψιθύρισε. Νομίζει ο άθλιος ότι θα με ξεγελάσει.

Το βλέμμα της προσηλωθηκε έρρευνητικό στο γελαστό πρόσωπο του ανδρός της, που επέστρεφε στο γραφείο του για να συνεχίσει το γράψιμο.

— Ναί, έτσι είναι, συλλογίσθη-κε. Με είδε. Ο καθρέφτης του γραφείου πέφτει επάνω μου. Και γι' αυτό άρχισε να γράφει «Αγα-πημένη μου μητέρα...» Πού να φαντασθί όμως...

Και πράγματι ο Δαβίδ, δεν μπορούσε να φαντασθί ότι η γυ-ναίκα του είχε ανοίξει σήμερα πάλι όλα τα γράμματα του και βρήκε ένα γράμμα της αν-τιζήλου της, το όποιον διάβασε νευρικά και κατόπιν το έσχισε, και ένα άλλο της μητέρας του, που του έγραφε :

«Αγαπημένη μου Δαβίδ. Σή-μερα φύγαμε για την Ελβετία. Μόλις φθάσω εκεί, θα σου γράψω την νέα μου διεύθυνση.

«Ετρεξε γρήγορα στη κρεββατοκάμαρά της και σε λίγο επέ-στρεψε κρατώντας ένα περιστεράκι. Κυτάζε πάλι απ' το παράθυρο. Ο Δαβίδ εξακολουθούσε να ναι σκυμμένος και να γράφει. Τον σκόπευσε με ψυχραιμία και πυροβόλησε...

«Αφησε να πέση το όπλο, κι' ετρεξε σάστισμένη στην κρεβ-βατοκάμαρά της. Εκεί, επάνω στο κομοδίνο, αντίκρισε το γράμ-μα της μητέρας του Δαβίδ. Το είχε ξεχάσει επάνω στο τραπέζι, εκείνος μη έχοντας ιδέα για την αναχώρησή της μητέρας του της για το γράμμα της Τζόαν τώρα θυμόταν πως όλο μαζί ήταν ένα μικρό παράπονο για την σιωπή του έραστού της.

«Ήταν όμως άργα πια για να αναγνωρίσει το λάθος της. Κάτω στη βιβλιοθήκη, περμένος επάνω στο γραφείο του, ο Δαβίδ, άφηνε την τελευταία του πνοή ψιθυρίζοντας το όνομα της...»

ΤΖΕΙΜΣ ΝΤΟΟΥΜΑΣ

ΠΑΝΘΕΟΝ

Στη Βόρειο Ντακότα, οι από-γονοι των Έρυ-θροδέρμων ανα-παριστούν κάθε χρόνο τα άρχαία έθιμα της φυλής τους.

Το μέρος αυτό διατη-ρεί μίαν φανταστική γραφικότητα : Είναι μια δεινροφυτευμένη κοιλάδα, που κάθε χρόνο αυτές τις μέρες αποκτά μίαν ασυνήθι-στη ζωηρότητα.

Συγκεντρώνονται εκεί από όλα τα μέρη των «Ηνωμένων Πο-λιτειών, οι σημερινοί πολιτισμένοι έρυθρόδερμοι και μεταφέρον-ται νοερώς στα παλαιά χρόνια της φυλής των αναπαριστώντας τα κιόλας.

Τις ημέρες αυτές των τελετών διαμένουν όλοι σε σκηνές που ονομάζονται «τήπης» και μοιάζουν με τις κωνικές της δικής μας. Η βάση υφ' αποτελείται από μικρά ραβδία, και το κάλυμμα των από δέματα βουβάλων επάνω στα όποια είναι σχεδιασμένες οι πιο αλλόκοτες εικόνες.

Την παραμονή της «έορτης» οι έρυθρόδερμοι συγκεντρώνονται στις «σκηνές» που είναι εξαιρετικά φωτισμένες, καθώς κινούνται μέ-σα οι σκιές τους με τα κεφάλια τους γεμάτα φτερά και τα μαλλιά τους πλεγμένα σε κοτσίδες φαντάζουν απ' έξω σαν έξωτικά.

Στη μεγαλύτερη «τήπη» στεγάζονται οι αρχηγοί των έρυθρο-δέρμων όλοι καπνίζουν με πρωτόγονες πίπες, διατηρούντες μίαν αμετάβλητη σοβαρότητα. Μόνον ένας έμεινε όρθιος και συζη-τούσε μ' έναν Αμερικανό, τον διπλωματικό αντιπρόσωπο της Αμερικής.

«Απ' έξω οι γυναίκες αναμένουν το τέλος της συσχέσεως.

«Από μίαν άλλη σκηνή ακούγονται γέλια και τραγούδια : Οι «κοιλάδες» — έτσι είχαν ονομασθί οι έρυθρόδερμοι εκείνης της περιοχής από τον Γάλλο έρευννητή — Ιεραπόστολο — έκα-μναν το τραπέζι στους παληούς τους έχθρους, τους «Σιού».

Το μενού άποτελείτο από άετο ψη-μένο στόν... ήλιο και παγωτό !

Το κεφάλι και το φτερά του άετου ήσαν τοποθετημένα στη μέση του τραπέ-ζιου, και αυτό δια νά έλευθερωθί — σύμφωνα με την παράδοση — το πνεύμα του πουλιού.

Το άλλο πρωί άρχισαν οι γιορτές. Έ-κατοντάδες άλογα έτ' εχαν άφηνιασμένα εδώ κι' εκεί. Απ' όλες τις πολιτείες κα-τέφθαναν μπουλούκια οι... ξενητεμένοι Έρυθρόδερμοι για νά παραστούν στην έπιβίωση των έθιμων των, και τα πολυ-τελή αυτοκίνητα παρατάσσονται κατά μήκος της «πίστας».

Η εξέδρα ήταν γεμάτη από άξιο ματούχους, «Σκάους» και «Παπούς». «Σκάους» ονομάζονται οι γυναίκες των Έρυθροδέρμων και «Παπούς» τα μι-κρά παιδιά.

Το ποικίλομορφο σύνολο ήταν γα-φικώτατο. Οι αρχηγοί ήσαν πλεξούδες, χρώμα προσώπου μπρούτζινο, μάτια κα-τάμαυρα, και φορούσαν χιτώνια και παν-ταλόνια κοντά, τυλιγμένα σ' έξωτικές κουβέρτες. Οι «Σκάους» φορούσαν μα-κρές πουκαμίες σφιγμένες στη μέση με δερμάτινες ζώνες, ύπεροχα σκαλισμένες. Μερικές είχαν τα παπούτσια τους στολι-σμένα με πολύτιμο μαργαριτάρι.

«Εξαφνα ακούστηκαν τα τύμπανα. Οι γιορτές άρχισαν. Στην πίστα κατέφθα-σαν οι Έρυθρόδερμοι καβάλλα στα ύπε-ρήφανα άλογά τους. Ήσαν ντυμένοι σάν «κάου—μπόους» και έξετέλεσαν ίπποδρο-μίες.

«Όταν τελείωσε η κούρσα των άν-δρων, ήρθε η σειρά των «Σκάους» Ανεβή-καν διάσκελα σ' άλογά τους και δίχως σέλ-λες και επιρροΐα άρχισαν νά τρέχουν όρμητικά.

«Η πρώτη πούφθαε στο τέρμα άκτι-νοβολούσε από υπερέφανεα.

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΗΟΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ

ΤΑ ΠΑΝΗΓΥΡΙΑ ΤΩΝ ΕΡΥΘΡΟΔΕΡΜΩΝ

Κατόπιν έπα-κολούθησε το ά-γώνισμα του τό-ξου. Η έκτίναξις του βέλους από τους συναγωνιζόμενους γί-νεται τη στιγμή που τρέχουν με ταχύτητα

καβάλλα σ' άλογά τους προς την διεύθυνση του στόχου. Οι προσπάθειές τους όμως απέβαιναν μάταιες : Ο σφοδρός άνεμος παρεξέκλινε τα βέλη και δεν εύρισχαν τον στόχο. Βλέποντας την γενική αυτή άποτυχία η «Καρδιά του κόρακα» — ένας σεβάσμιο άρχηγός με μακρούς άσπρες κοτσίδες, άρπαξε το τόξο τρέμοντας συγκέντρωσε όλες τις δυνάμεις του για νά διανύση τη διαδρομή, τέντωσε το τόξο του, και υπό τις ένθουσιώδεις κραυγές των θεα-τών, πέτυχε τον στόχο.

Ο χορός του Ηλίου

Την τόξευση διεδέχθη το δάμασμα των άγρίων άλόγων, το «Μπρόντζο Ρέιντιγκ», όπως ονομάζεται. Δένουν τα μάτια του ά-γρίου ζώου και το καβάλλα ένας κάου—μπόύ. Το άλογο νοιώθον-τας το βάρος του καβαλλάρη του που θέλει νά το χαλιναγωγήσει προσπαθί ν' απαλλαχί με άλλεπάλληλα τρομερά πηδήματα, έ-νω σ' ένα δεύτερο άλογο ένας άλλος «κάου—μπόύ» με το περιστρο-φο στο χέρι, είναι έτοιμος νά επέμβη εύθύς μόλις τυχόν κινδυνεύ-ση ή ζωή του συντρόφου του.

Σε λίγα λεπτά τελείωσε και αυτό το άγώνισμα, κι' έπακολούθη έ ο μεγαλειώδης χορός, ο άφιερωμένος στον «Ηλιο : Οι «Σκάους» ντυμένες με φανταστικά μεταξωτά φορέματα, στολισμέ-ς με χάλ-κινα μπιζού, με καθρέφτες και με ό,τι άλλο άκτινοβολεί στον ή-λιο, ύψώνουν τα χέρια κάνοντας μικρά, ρυθμικά, βήματα. Αφή-νουν διαπεραστικές φωνές και όλες κυττάζουν τον ήλιο.

Οι άνδρες σχηματίζουν ένα δεύτερο χορευτικό γκρουπ. Τα κε-φάλια τους είναι γεμάτα φτερά, τα μαλλιά τους πλεγμένα και

το στήθος τους στολισμένο με κολλιέ ά-πό δόντια έλαφιών και άλλα μακάβρια λείψανα. Το πρόσωπό τους είναι βαμμέ-νο με διάφορα χρώματα, κι' όλοι έχουν κυριευθί από άγρια τρέλλα. Χορεύουν ώστόσο άρμονικά γύρω από ένα κοντάρι, χτυπώντας, ο καθένας με τη σειρά του, ένα τύμπανο με τα ξύλινα σφυριά που κρατούν και τραγουδώντας διάφορα πο-λεμικά τραγούδια.

«Εξαφνα, ο χορός, τα τραγούδια και οι φωνές τριπλασσαν την φρενιτιδά τους : Η «έκπληξις» την όποιαν είχαν ύποσχεθί οι άρχηγοί τους, έπραγματο-ποιείτο...

«Ενώ ήλιος έδυε με όλο του το μεγα-λειο και φωτίζε με τις χρυσές άχτίνες του τον πρωτόγονο χορό, τον άφιερωμένο από αιώνας τώρα στην δόξα του, ένα... άεροπλάνο φάνηκε στον ουρανό. Τί παρά-ξενη αντίθεση. Στη γη ή έπιβίωσις έ-νός έθιμου του όποιου ή καταγωγή ανά-γεται στους πιο μακρινούς χρόνους της ανθρωπότητας, και στον αίθέρα ένα άε-ροπλάνο που συμβολίζει την καταπληκτι-κή πρόοδο της σημερινής εποχής.

«Η δύσις του ήλίου έβαλε τέλος στην έορτή, και στο προσωρινό ζωντανέμμα των παλιών χρόνων.

Μέσα σε λίγες ώρες οι σκηνές διελύ-θησαν, οι έξωτικές τουαλέτες έξηφανί-σθησαν στα βάθη των βαλνιζών, και δε-κάδες μοντέρνων αυτοκινήτων παρέλαβαν τους έορταστές για νά τους μεταφέ-ρουν στα σύγχρονα σπίτια τους, που δεν έχουν καμιά άπολύτως όμοιότητα με τις φτωχικές και άπείριτες. «τήπης» που τους έφ' λοξένησαν για μία νύκτα.

«Η είδυλλιακή ζωή που πέρασαν για ένα είκοσιτετράωρο στα μέρη που έζησαν οι πρόγονοί των άλλων, έσβυε μέσα σ' ένα μελαγχολικό αλλά και ύπε-ρόχου όμορφιάς ήλιοβασίλεμμα.

Ένας χαρακτηριστικός τύπος «Σκάους»

ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΤΥΧΗ ΠΡΩΤΟΦΑΝΗ ΛΑΧΕΙΑ

Ο πρώτος αριθμός κερδίζει μιὰ... γυναίκα!

Τὸ ρητὸν «ὁ γάμος εἶναι λαχεῖο» ἡ ἱστορία μᾶς τὸ παρουσιάζει μὲ τὴν πραγματικὴν του σημασία. Πράγματι, ὅχι μιὰ καὶ δύο φορές ἐ- τυχε νὰ ἐκδοθῶν λαχεῖα τῶν ὁ- ποίων ὁ πρῶτος ἀριθμὸς κερδίζει μιὰν ὥραιότητα καὶ πολυφωγὴν νύ- φη! Τὸν περασμένο χρόνον μιὰ Οὐγ- γαρέζα ὀνόματι Ἰλόγκα, φτωχὴ ἀλ- λά πολὺ ὥραία καὶ ἀπὸ ἀριστοκρα- τικὴ οἰκογένεια, ἔκανε τὴν ἐξῆς πρωτότυπη καὶ πρακτικὴ σκέψη: Νὰ ἐκδώσῃ λαχεῖα πού ὁ πρῶτος ἀριθμὸς νὰ κερδίσῃ τὴν καρδιά της καὶ τὰ παρεπόμενα. Ἐξησφάλισε γιὰ τὸν σκοπὸ αὐτὸν τὴν συγκατά- θεση τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομι- κῶν καὶ εὐθὺς κατόπιν διαφήμισε τὴν ἀπόφασί της στὸν τύπο.

Ἡ ἐπιτυχία τοῦ λαχείου πού ἐ- ξεδόθη ἔπειτα ἀπὸ λίγες μέρες ἦ- ταν τεράστια καὶ τὸ καθένα ἐφθασε νὰ πουλιέται 30 καὶ 40 φλωρίνια. Τὰ πρωτοφανῆ ἐκεῖνα λαχεῖα ἐφε- ραν τὴ φωτογραφία της, καὶ στὸ πίσω μέρος μερικὲς σημειώσεις γύ- ρω ἀπὸ τὴ ζωὴ της. Εἶχαν ἐκδοθῇ 700.000 λαχνοὶ τοῦ ἐνὸς φλωρινίου καὶ ἀπὸ τὴν κληρωτὶδα θάβγαине ἕνας καὶ μόνον ἀριθμὸς: Ὁ πρῶ- τος καὶ ὁ τελευταῖος. Ὁ κάτοχος τοῦ τυχεροῦ αὐτοῦ ἀριθμοῦ θὰ κέρ- διζε τὴν πεντάμορφη Ἰλόγκα μαζί μὲ τὸ ἐν τρίτον ἀπὸ τὰ κέρδη τοῦ λαχείου. Τὸ ἄλλο τρίτον θὰ τὸ κρατοῦσε ἡ μέλλουσα νύφη ὡς ἀτο- μικὴ της περιουσία καὶ τὸ ὑπόλοιπο θὰ διαμοιραζόταν μεταξὺ τῶν φιλικανθρωπικῶν ἰδρυμάτων τῆς Οὐγγαρίας.

Ἐπὶ τέλους ἐφθασε ἡ κρίσιμη στιγμή καὶ ὁ τυχερός — ἕνας νεαρός καὶ νόστιμος ἀξιωματικός—ἐξαργύρωσε τὸ λαχεῖο του... ὁ ἕνας παρεκκλήσιο ὅπου ἐτέλεσε τοὺς γάμους του μὲ τὴν ἐξυπνὴ Οὐγγαρέζα.

Στὴ Νότιο Ἀμερικὴ μόλις ἐξεραγή ὁ τελευταῖος πόλεμος με- ταξὺ Βολιβίας καὶ Παραγουάης, στὴν πρωτεύουσα τῆς πρώτης χάρας βγήκε στὴν ἱστορία μιὰ πατριωτικὴς λόγους ἡ ὥραία κόρη ἐνὸς τραπεζίτη. Ὁποῖος κερδίζει τὸν πρῶτον ἀριθμὸ αὐτοῦ τοῦ λα- χείου θὰ τὴν ἔκανε γυναῖκα του εἰσπράττοντας συγχρόνως καὶ 50.000 δολάρια.

Τὸ περίεργον ἦταν ὅτι τὸν πρῶτον ἀριθμὸν τὸν κέρδισε ἕνας παντρεμένος μὲ τέσσερα παιδιά, ὁ ὁποῖος ἀμέσως ἔπεισε τὴν γυ- ναῖκα του νὰ χωρίσων καὶ ἔτσι ἐλεύθερος παρουσιάστηκε στὸ μέ- γαρον τῆς μέλλουσας γυναίκας του καὶ τῆς ζήτησε τὸ χέρι.

Ἐπακολούθησε σὲ λίγες μέρες ὁ γάμος τους μὲ μεγάλη ἐπι- σμητότητα καὶ πρὸς μεγάλην χαρὰ τῆς... πρώτης οἰκογενείας του.

Σπαρταριστικὴ ἦταν μιὰ παρόμοια κλήρωση ποὺ γίνετο στὸ Μι- λάνο.

Ἦταν ἡ ὁρισμένη ὥρα πού θάβγαине ἀπὸ τὴν κληρωτὶδα ὁ πρῶτος ἀριθμὸς. Τὸ «θήραμα», μιὰ Φλωρεντίνη καλλονὴ δέκα ὀχτὼ χρονῶν, θὰ τραβοῦσε ἡ ἴδια τὴν τύχη της. Κάτω στὴν πλα- τεῖα, ὅλοι μὲ τὰ λαχεῖα στὰ χέρια καὶ τὰ λαίμαργα βλέμματα ριγ- μένα ἐπάνω στὸ ἀφρόπλαστο κορμὶ τοῦ... πρώτου ἀριθμοῦ ὀνειρο- πολοῦσαν τίς ἡδονικὲς στιγμὲς μιᾶς πιθανῆς συζυγικῆς εὐτυχίας.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγο ὁ πρῶτος ἀριθμὸς ἦταν γνωστός, καὶ ζωη- ρὸς ψιθύρος διέτρεχε ὅλη τὴν αἰθούσα. Ἐξαφνα ἀπὸ τίς πρώτες σειρὲς τῶν καθισμάτων πετάχτηκε ἕνας ἀχθοφόρος σκέτος ἀρχου- δάνθρωπος. Κρατοῦσε τὸ λαχεῖο στὸ χέρι καὶ φώναζε σὰν τρελ- λός:

— Ἐγὼ τὴν κέρδισα! Ἐγὼ τὴν κέρδισα! Καὶ πῆδησε ἐπάνω στὴ σκηνὴ μὲ ἀρπακτικὲς διαθέσεις. Τὸ τί ἐπηκολούθησε δὲν περιγράφεται. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν

Στὰ λαχεῖα ὑπῆρχε ἡ φωτογραφία της.

ὅτι σύμφωνα μὲ τοὺς ὅρους τοῦ λα- χείου ὁ τυχερός ἐκεῖνος μισότρελλος παντρεύτηκε τὴν δυστυχισμένη κο- πέλλα ἡ ὁποία ὅμως εὐθὺς τὴν ἐ- πομένῃ τοῦ γάμου τὸν ἐγκατέλειπε καὶ ἐξαφανίσθηκε.

Στὸ Χόλλυγουντ ἕνα γκρουπ ἀ- πὸ πέντε ἀποτυχημένα «γκέρλς» μπή- καν στὴν ἱστορία γιὰ νὰ μὴν πεθῶ- νουν ἀπὸ τὴν πείνα. Ἐβγαλαν ὅλες μαζί ἕνα λαχεῖο φιλοτεχνημένο μὲ τὰ κλισέ τους καὶ τὸ τιμολόγησαν ἕνα δολλάριο τὸ ἕνα. Ἐξέδωσαν τὸ ὅλον 2.000 καὶ ὁ κάτοχος τοῦ πρῶ- του ἀριθμοῦ θὰ κερδίζει τὴν... ὁλο- νύκτιο συντροφία τους. Ἡ ἐμφάνι- σίς τους καὶ ἡ μυστικὴ τους κυκλο- φορία δημιούργησε ἀφάνταστο πά- ταγο καὶ μόνον ἡ ἀπόκτησις ἐνὸς τέτοιου λαχείου ἦταν ζήτημα... τυ- χης.

Ἡ ἀστυνομία ὅμως, ἐπειδὴ ὁ σκοπὸς τοῦ λαχείου ἦταν ἀνήθικος, ἐπενέβη τὴν τελευταία στιγμή, καὶ ἔ- τσι ἡ κλήρωση ματαιώθηκε.

Τὸν περασμένο χρόνον τὸ μεγά- λο λαχεῖο τῶν Χριστουγέννων πού προκαλεῖ κάθε χρόνον τὸ γενικὸν ἐνδιαφέρον σὲ ὅλη τὴν Ἰσπανία ἔ- γινε ἀφορμὴ ἐνὸς παραξένου καὶ ρομαντικοῦ γάμου.

Μιὰ μέρα ἕνας κατάκοπος καὶ κουρελιάρης ἀλήτης μπήκε σὲ μιὰ ταβέρνα τῆς πόλεως καὶ ζή- τησε νὰ πῇ ἕνα ποτήρι κρασί γιὰ νὰ ἔσταιθῃ. Δὲν εἶχε ὅμως στὸ δρόμο.

Ἡ μελαγχρινὴ κόρη τοῦ ταβερνιάρη πού τὸν σεοβίρησε, δέ- χθηκε ὡστόσο ἀντὶ πληρωμῆς νὰ πάρῃ τὸ λαχεῖο. Ὅταν μάλιστα ἀντιπροσώπευε τὴν ἡμέρα τῆς γεννησῶς της πού ἦταν ἡ 12 Ἀ- πριλίου 1918 καὶ τοῦ ὁποῖου τὰ ψηφία προστιθέμενα ἔσχημά- τισαν τὸν ἀριθμὸ τῆς ἡλικίας της—ἦταν 19 χρόνων—τοῦ δήλωσε ἐμπιστευτικὰ ὅτι ἦταν βεβαία πὼς θὰ κερδίσῃ τὸν πρῶτον ἀριθμὸ.

— Ἄν κερδίσῃς τὸν πρῶτον ἀριθμὸ, τῆς ἀπήντησε ὁ ἄγνωστος ἀλήτης ἀστεεινόμενος, θὰ γυρίσω καὶ θ' ἀπαιτήσω νὰ μὲ κάνῃς ἄνδρα σου.

— ὦ! Βέβαια, βέβαια! τοῦ ἀπάντησε μὲ τὴν καρδιά της ἡ νέα. Σοῦ τὸ ὑπόσχομαι.

Τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς ἀληθινῆς ὅσο καὶ παράξενης ἱστο- ρίας, ἦταν ὅτι τὸ λαχεῖο πού ἀγοράστηκε ἀπὸ τὴν μελαγχρινὴν ταβερνιάρισσα γιὰ ἕνα ποτήρι κρασί, κέρδισε τὸν πρῶτον ἀριθμὸ, ἕνα ποσὸν δηλαδὴ 100.000 πεσετών!

Ὁ ἀλήτης μόλις ἔμαθε τὸ εὐχάριστο νέο, ἐπέστρεψε στὴν τα- βέρνα καὶ... ζήσαμε ἡμεῖς καλὰ καὶ αὐτοὶ καλλίτερα.

Μιὰ ἄλλη γυναίκα, ἡ ἰσπανίδα Ντολорέτα ντὲ Σίβα, ἀπὸ ξε- πεσμένη ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια παντρεύτηκε καὶ αὐτὴ κατὰ παρόμοιον τρόπο.

Μπήκε στὴν ἱστορία. Οἱ ὀργανωταὶ ὅμως τοῦ λαχείου πού μυρίστηκαν ἀποτυχία, λόγῳ τοῦ ὅτι ἡ ὑποψηφία ἦταν ἀσχημὴ καὶ προχωρημένης ἡλικίας, ὥρισαν ὅπως, ὁ τυχερός πού θὰ κερδίσῃ τὸ κελεπούρι, τσέπωνε καὶ τὰ μισὰ ἔσοδα τοῦ λαχείου.

Φαντασθῆτε ὅμως τὴν σκασίλα τῆς Ντολорέτας ὅταν ἔμαθε ὅτι τὴν κέρδισε ἕνας ἀμαξῶς μετρητής, ὁ ὁποῖος μάλιστα ἦταν στὴν ὑπηρεσία της τὴν ἐποχὴ πού ἡ οἰκογένειά της βρισκόταν σὲ ἀνθηρὴ οἰκονομικὴ κατάσταση.

Ὅσοσο δὲν μπορούσε νὰ κάνῃ διαφορετικὰ, παρὰ νὰ τὸν πάρῃ... ἔβηναι ἄγνωστο μόνον ποῖος ἀπὸ τοὺς δύο τοὺς ζημιώ- θηκε...

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΜΑΤΑ

Καθισμένος στὸ κρεβάτι καὶ μισα- ποκοιμισμένος ἀκό- μη ὁ Λάιος Ζένες, ἐ- κύτταξε μ' ἀφηρημένο βλέμμα τὰ γράμματα πού τοῦ εἶχε φέρεи ὁ ὑπηρετὴς του μαζί μὲ τὸ πρωῒν ὀρόφημα. Τίποτε τὸ ἐξαιρετικὸ: ἕνα γράμμα ἀπὸ τὴ Στέφη, τὴ γυναῖκα του καὶ ἔν' ἄλλο μὲ τὴν ἐπιγραφή τῆς λέσχης. Θὰ τὰ διάβαζε ἀργότερα.

Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ, ὅστερα ἀπὸ ἕξη χρόνια, πού εἶχε παν- τρεμμένος, πού ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ κοντά της. Συνήθως ἐφευγαν μαζί καὶ οἱ δύο μὲ τὸ αὐτοκίνητό τους καὶ πῆγαιναν νὰ περάσουν μερικὲς μέρες σὲ καμμιὰ ἐξοχὴ ἢ σὲ καμμιὰ κομψὴ πλᾶξ κάποιας λουτροπόλεως.

Τὴν ἐποχὴ ὅμως ἐκεῖνη ἡ Στέφη ἔπρεπε νὰ περάσῃ δύο μῆ- νες στὸ Τριανὺ γιὰ νὰ κάνῃ θεραπεία στὴ νευρικὴ της πάθηση. Στὴν ἀρχή, ἡ ἀλλαγὴ τῶν συνθημάτων τῶν δὲν καλοῦσε στὸν Λάιο στὸν ὁποῖο φάνηκε πὼς ἡ γυναῖκα του δὲν εἶχε καὶ τὴν ἀνάγκη νὰ ἐπιχειρήσῃ αὐτὸ τὸ ταξίδι. Ὅστερα ὅμως συγκατε- τέθη καὶ τὴν ἄφησε νὰ φύγῃ, μὲ τὴ σκέψη ὅτι, μένοντας μόνος στὴ Βουδαπέστη, θὰ μπορούσε νὰ διασκεδάσῃ ὅπως ἤθελε.

Κι' ἀκριβῶς σήμερον τὸ πρωῒ σκεφτόταν ἀκόμη τὴ διασκέδαση τῆς προηγουμένης βραδυᾶς, ὅταν θυμήθηκε τὸ γράμμα της. Τὸ ἀνοίξε χωρὶς βία καὶ ἄρχισε νὰ τὸ διαβάξῃ ἀφηρημένα. Σιγὰ σιγὰ ὅμως ὅσο προχωροῦσε στὴν ἀνάγνωσι, τὸ πρόσωπό του ἐπαιρνε μιὰν ἐκφραση δυσανεξίας. Τὸ γράμμα ἔλεγε:

«Δὲν θὰ φανταζόμουν ποτέ, ἀγαπημένε μου, πὼς σὲ δύο μέρες πού λείπω ἀπὸ κοντά σου θὰ γίνονται τόσο μελαγχολικὴ. Πλήτ- τω, πλήττω φοβερά. Μισὸ τὸ κάθε τι πού δὲν μοῦ θυμίζει ἐσένα καὶ δὲν ἔχω καὶ τὴν εὐχαρίστηση νὰ βγῶ ἔξω καὶ οὕτε νὰ ντυθῶ. Ὅλα τὰ φορέματα πού ἔκανα γιὰ νὰ σοῦ ἀρέσω δὲν θὰ τὰ φορέ- σω παρὰ μόνον ὅταν ἔλθῃς ἐδῶ ἐσὺ. Θέλω νὰ εἶσαι ὑπερήφανος γιὰ τὴ Στέφη σου. Ἐλα γρήγορα ἀγαπημένε μου, γιατί χωρὶς ἐσένα ἡ ζωὴ εἶναι γιὰ μένα ἀχαρὴ καὶ μονότονη.

Μὲ χίλια γλυκὰ φιλά.

Ἡ Στέφη σου

Ὅστε λοιπὸν ἡ Στέφη, πού φαινόταν τόσο εὐχαριστημένη τὴν ὥρα πού ἐφευγε καὶ πού στὸν σταθμὸ δὲν ἔδειξε οὕτε τὴν παρα- μικρότερη λύπη γιὰ τὸν χωρισμὸ ἀπὸ τὸν ἄνδρα της, τώρα πού βρισκόταν μακριὰ τοῦ ὀμιλογοῦσε πὼς ἦταν λυπημένη καὶ ἐπλητ- τε φοβερά. Μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης αὐτὸς τὴν νόμιζε ψυχρὴ καὶ λίγο ἀδιάφορη. Τώρα ὅμως καταλάβαινε πὼς ὅτι αἰσθανόταν καὶ δὲν μπορούσε νὰ τὸ πῇ μὲ τὸ στόμα, τὸ ἔγραφε μὲ τόσο πάθος.

Ὅταν σηκώθηκε ὁ Λάιος εὐχαριστημένος, εἶχε ἤδη πάρει μιὰν ἀ- πόφασι. Ἐπειδὴ ἡ Στέ- φη τὸν καλοῦσε μὲ τό- ση ἐπιμονὴ καὶ τόση θέρμη, θὰ ἐφευγε ἀμέ- σως νὰ πᾶν νὰ τὴν συ- ναντήσῃ.

Τὸ ἴδιο βράδυ τὸ αὐ- τοκίνητό του στάθηκε μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ ξενοδοχείου ὅπου ἔ- μενε ἡ σύζυγός του.

Μόλις μπήκε στὸ δω- μάτιό της, ἀντίκρουσε ἀ- μέσως τὴν ὥραία καὶ σαγηνευτικὴ γυναίκα του πού σχεδὸν μισόγυμνη ἐ- τοίμαζε τὴν τουαλέττα της.

— Στέφη! Θὰ ἤθελε νὰ τὴν ἀγ- καλιάσῃ καὶ νὰ τὴν φι- λήσῃ ἐκεῖ πού βρισκό- ταν μπροστὰ στὴν κα- μαριέρα πού τὴν ἐβοη- θοῦσε. Ἡ ντροπὴ ὅμως τὸν συνεκράτησε. Ἐξ ἄλ- λου ἡ Στέφη ἦταν πολὺ συνεσταλμένη καὶ ἀπέ-

ΥΠΟ ΤΖ. ΣΙΑΛΡΙ ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ

φευγε- τίς πολὺ τολ' μηρὲς φιλοφρονή- σεις μπροστὰ στοὺς ἄλλους.

Ὁ Λάιος σκέφτηκε πὼς καμμιὰ φορὰ ἡ χαρὰ καὶ ἡ συγκίνησις δημιουργοῦν μιὰν ἀντίθετο ἀντίδραση. Γιατὶ τὸ χαμόγελο τῆς Στέφης τὴν ἔδειχνε πὼς δὲν ἦταν ἀπολύτως εὐχαριστημένη ἀπὸ τὴν ξαφνικὴ ἀφίξή του.

Ἐν τούτοις ὁ Λάιος τρυφερός καὶ ἐνθουσιασμένος ἄρχισε ν' ἀλλάξῃ καὶ σὲ μιὰ στιγμή πού ἡ ὑπηρετρία ἐφυγε καὶ ἔμειναν μόνον, τῆς εἶπε ἀπειλητικὰ πιάνοντάς της τὰ χέρια.

— Τώρα σὲ γνώρισα καλά, Στέφη! Εἶσαι μιὰ γυναῖκα εὐαίσθη- τη, καὶ ἐρωτευμένη! Μὰ εἶσαι καὶ μιὰ πολὺ μυστηριώδης ὑπαρξίς. Γιατὶ μοῦ κρύβεις τὴν ψυχὴ σου; Εἶσαι μιὰ ὀνειροπόλος καὶ αἰ- σθησιαστικὴ! ἔχεις μυστικά;

Ἡ Στέφη ἐνοιωσε πὼς τὸ πρόσωπό της ἔγινε κατακόκκινον. Μ' ὅλον τοῦτο ἔγλεσε ἕνα νευρικὸ γέλιο.

— Ναί. Μυστηριώδης ἐπανάλαβε ὁ σύζυγός της. Ναί, μὴν μοῦ τὸ ἀρνείσαι, ἀγαπᾶς ἕναν ἄλλον...

Ἀπὸ κατακόκκινη ἡ Στέφη ἔγινε κίτρινη. Προσέπαθσε νὰ διαμαρτυρηθῇ.

— Λάιε, σ' ὀρκίζομαι ὅτι...

— Μὴν ὀρκίζεσαι σὲ τίποτε. Ἐγὼ θὰ μιλήσω! Σὺ ἔγραψες σ' αὐτὸν πού ἀγαπᾶς πὼς βρίσκειαι ἐδῶ καὶ ἐκεῖνος εἶναι τώρα κον- τὰ σου καὶ θέλει ν' ἀκούσῃ ἀπὸ τὸ στόμα σου ὅτι τοῦ ἔγραψες. Νὰ τὸ γράμμα. Θέλεις ὁ εὐχαριστημένος αὐτὸς κύριος νὰ στοῦ ξα- ναδιαβῇ;

— ὦ, ναί ἀγάπη μου, ξαναδιάβασέ το κοντά μου... Μὰ ὁ Λάιος πού παρατώντας τὸ δῆθεν αὐστηρὸ ὕψος του ξα- ναδιάβαζε ἀργὰ ἀργὰ τὸ περίφημο γράμμα, δὲν ἐκατάλαβε πὼς ἡ Στέφη ἔτρεμε δολόκληρη. Φοβήθηκε πάρα πολὺ ἡ ὀμμορφὴ γυναι- κά, καὶ ἔζησε στιγμὲς πραγματικοῦ τρόμου... ὁ ὁποῖος τώρα σιγὰ-σιγὰ τῆς περνοῦσε καὶ τὴν ἄφηγε νὰ ξαναπάρῃ τὴν ἡρεμία τῆς ψυχῆς της, νὰ σκεφθῇ, νὰ θυμηθῇ... Νὰ γιατί ἐκεῖνος ὁ ἄλλος δὲν τῆς ἔγραψε, καὶ δὲν πῆγε νὰ τὴν συναντήσῃ.

Ἐξ αἰτίας μιᾶς ἀπροσεξίας της ἡ Στέφη τὴν στιγμή πού ἔβαζε τὰ γράμματα στοὺς φακέλλους ἔκανε λάθος καὶ ἔτσι ὁ ἐρωμένος της ἔλαβε τὸ ἀκόλουθο γράμμα:

«Ἀγαπητέ μου, ἐφθασα πολὺ καλά ὅστερα ἀπὸ ἕνα θαυμάσιο ταξίδι. Ζέρω πὼς ἔχεις πολλὴ δουλειὰ καὶ πὼς θ' ἀργήσῃς νὰ μὲ συναντήσῃς. Σὲ περιμένω στὸ τέλος τοῦ μηνός. Θὰ σοῦ γράψω

Ἐνα φιλὶ
Στέφη

Τί καταστροφή... Μὰ ὁ Λάιος; Τὴν ἀγαποῦσε λοιπὸν ἀκόμη τόσο, ὥστε μόλις ἔπρε ἕνα τρυφερὸ γράμμα της, ἔτρεξε ἀμέσως κοντά της, χαρίζοντάς της ἔτσι τίς πιὸ λεπτές ἐρωτικὲς ἐκδη- λώσεις;

Καμμιὰ φορὰ τὸ πεπρωμένο μεταχειρίζεται πολὺ περὶ ἐργα μέσα γιὰ νὰ δείξῃ τὸν δρόμο τῆς εὐτυχίας.

Κι' ἔτσι ἡ Στέφη στάθηκε σὰν ἀπολιθωμένη λησμονών- τας τὴν περιπέτεια πού θὰ ζοῦσε τὴν ἄλλη μέρα.

— Τί σκέπτεσαι; ἀγαπημένη μου;

Ἡ Στέφη δὲν ἀ- πήντησε. Ἦταν πράγ- ματι πνιγμένη στὶς σκέψεις της. Δὲν ἤξερε τί νὰ πῇ καὶ οὕτε μπο- ροῦσε νὰ διατυπώσῃ σὲ λόγια ἐκεῖνο πού ἡ καρδιά της ἐνοιωθε- ἔκεῖνη τὴ στιγμή. Ὁ Λάιος ξαναρώτησε:

— Τί σκέπτεσαι ἀγα- πημένη μου;

Ἡ Στέφη σήκωσε τὸ κεφάλι καὶ τὸν κύτ- ταξε βαθειὰ μέσα στὰ μάτια.

— Σκέπτομαι πὼς' ἀγαπᾶς, σ' ἀγαπᾶ τόσο πολὺ...

Κι' ἔλεγε τὴν ἀλή- θεια...

Τὴν ἀρπάξε ἀπ' τὰ χέρια καὶ τῆς εἶπε ἀπειλητικὰ...

καμε μέσα μου είπε :

—Είσαθε ευχαριστημένη; Αυτό δεν θέλατε;

—Ναί, απήντησα! είσαθε πολύ καλή κυρία μου!! αλλά αυτό δεν μου φαίνεται παράξενο· ήξερα πώς μανάχα ή Μαρίνα μπορούσε να με βοηθήσει στη Λυών!

Τό πρόσωπό της συσπάσθηκε! Μου φάνηκε μάλιστα πώς εδάγκανε τὰ χεῖλιά της γιὰ νὰ κρύψῃ τὴν συγκίνηση πού τὴν ἐτάραζε.

—Περάστε! είπε ἡρεμα.

Καὶ μοῦκανε θέση γιὰ νὰ μ' ἀφήσῃ νὰ περάσω.

Ἀνέβηκα τὶς τρεῖς σκάλες πού ὡδηγοῦσαν στὸν προθάλαμο! Ἡ καρδιά, μου κτυποῦσε δυνατὰ ἀπ' τὴ συγκίνηση. Εἴκοσι χρόνια ἐνωρίτερα ἡ μητέρα μου εἶχε περάσει ἀπ' τὸ κατώφλι αὐτὸ γιὰ τελευταία φορά.

—Νὸ τὸ σαλόνι! είπε ἡ Μαρίνα, ἀνοίγοντας μιά πόρτα μπροστά μου.

Καὶ δείχνοντάς μου τὰ κάδρα, τὰ κρεμασμένα στὸν τοῖχο συμπλήρωνε.

—Ὁλόκληρη ἡ οἰκογένεια!... ἡ εἰκόνα τοῦ κ. δικαστοῦ... ἡ εἰκόνα τῆς κυρίας Στογωλές, πού ἔχει πεθάνει ἐδῶ καὶ καὶ πολλὰ χρόνια.

Μοῦ είπε ὕστερα γιὰ τὰ ἄλλα. Δὲν κυττοῦσε ὅμως τὸ πορταῖτο, κυττοῦσε ἐμένα σὰν νὰ ἤθελε νὰ ἰδῇ πῶς ἐντύπωση μοῦ ἔκαναν τὰ λόγια της.

Δὲν εἶχα καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι ὁ πωπευόταν ποῖα ἦμουν καὶ γι' αὐτὸ προσπαθῆσα νὰ μείνω ἀπαθὴς ὅσο μ' ἐξέταζε. Δὲν ἤξερα ὅμως τί ἀκριβῶς ὁ πένετε.

Μετά τὸ σαλόνι μὲ πῆγε στὴν τραπεζαρία.

—Νὰ ἡ θέσις τοῦ κυρίου Δικαστοῦ! ἐκεῖ στὴν ἀρχὴ τοῦ τραπέζιου... Ἀπέναντί του καθόταν ἡ κυρία κι' ἀργότερα ἡ δεσποινίς.

—Ἡ δεσποινίς;

Τὰ μάτια μου στάθηκαν ἀκίνητα σ' αὐτὴν τὴν τελευταία θέσι καὶ προσπαθῆσα ν' ἀναπαράστηκα τὸ περιβάλλον.

—Ἀκούγονταν ποτὲ γέλια ἐδῶ μέσα.

—Ναί! στὴν ἀρχὴ! ὅταν ζοῦσε ἡ κυρία.

—Κατόπιν θὰ ἔτρωγαν σιωπηλοί! θὰ ἦταν λυπηρό.

—Ποτὲ αὐτὸ τὸ σπίτι δὲν ἦταν χαρούμενο, ἀλλὰ ἐδῶ καὶ εἴκοσι χρόνια τὸ πρᾶγμα παράγινε.

—Τί λέτε; είπα.

Κύτταξα προσεκτικὰ ἐκεῖν' πού ἔκανε αὐτὴν τὴν παρατήρηση... Καὶ σκεπτόμουν τὸ κουράγιο της νὰ περάσῃ ἐκεῖ μέσα τόσα χρόνια χωρὶς νὰ ζητήσῃ ἄλλο καταφύγιο πὺδ χαρούμενο.

Ἀτολμία, ἀδυναμία ἢ ἀφοσίωσις στὸν κύριο καὶ στὸ παιδί, τὸ ὁποῖον μιά γυναῖκα ἀπὸ τὸ νεκρικό της κρεβάτι τῆς εἶχε παραγγεῖλει νὰ ἐπιβλέπῃ, ἦσαν τὰ αἰτία πού τὴν κρατοῦσαν;

Ποῖος θὰ μπορούσε νὰ τὴν κατηγορήσῃ;

—Ἐκόνετε πολὺ καλὰ Μαρίνα, νὰ μὴν ἐγκαταλείψετε τὸ σπίτι.

—Εἴκοσι χρόνια δὲν εἶναι πολλὰ μουρμουρίσε σκεπτική. Περίμενα πάντα μιά ἐπιστροφή. Φαίνεται πὺς ὁ κόπος μου πάει χαμένος.

—Ποῦ ξέρει κανεὶς... Βοισκόμαστε ὅλοι στὰ χέρια τῆς θείας Προνοίας.

—Μάλιστα! ἀλλὰ εἶναι γραμμένο! «κινήσου καὶ ὁ οὐρανὸς θὰ σὲ βοηθήσῃ». Πρέπει λοιπὸν νὰ φροντίζουμε καὶ μεῖς γιὰ νὰ πραγματοποιήσωμε ἐκεῖνο πού ἐπιθυμοῦμε, ἐκεῖνο πού θέλουμε.

Ἡ ζωὴ εἶναι μιά πάλη ὅχι μιά ἀναμονή! ἀλλὰ... ἦταν πολὺ ἀργὰ ὅταν κατάλαβα αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Ἀλλὰ μὲ τὸ νὰ λυπῶμαι κανεὶς γιὰ κάποιον λάθος του, δὲν τὸ διορθώνει ἔτσι. Ἀς εἶναι... πρόσθεσε ἀναστενάζοντας, θέλετε τώρα νὰ δῆτε τὰ δωμάτια;

—Τὸ θέλω πολὺ,

Ἀνέβηκαμε στὸ πρῶτο πάτωμα.

—Τὸ θέλω πολὺ,

Ἀνέβηκαμε στὸ πρῶτο πάτωμα.

—Τὸ θέλω πολὺ,

Ἀνέβηκαμε στὸ πρῶτο πάτωμα.

—Τὸ θέλω πολὺ,

Ἀνέβηκαμε στὸ πρῶτο πάτωμα.

—Τὸ θέλω πολὺ,

Ἀνέβηκαμε στὸ πρῶτο πάτωμα.

Ὁ κ. Στογωλές ἦταν ἕνας ὑψηλὸς ἀδύνατος γέρος.

φές του.

—Θεέ μου! Ἐκεῖν δὲν τὰ ξέχασε.

—Δὲν ξεχνᾷ ποτὲ κανεὶς τὸ χέρι πού ἔθρεψε τὴν ψυχὴ του ὅταν ἐκεῖν πεινοῦσε! Ὑπῆρξε ἡ μοναδικὴ στοργὴ καὶ ἡ μόνη καλωσύνη πού ἐκεῖν συνάντησε σ' αὐτὸ τὸ σπίτι. Πὺς ἐμάντε ψατέ Μαρίνα ὅτι...

Ἐσταμάτησα, διστάζοντας ἀκόμη νὰ ἐξηγηθῶ σαφέστερα.

—Ὅτι ἔρχεσθε ἐκ μέρους της;

—Μάλιστα!

—Θὰ μπορούσα ποτὲ ν' ἀμφιβάλλω; Μὲ λένε Μαρινέττα! ὁ λοι εἶται μὲ ξέρουν... Ἐνα μονάχα στόμα μὲ φώναζε ὡς τώρα Μαρίνα! Μονάχα ἐκεῖν μὲ φώναζε ἔτσι. Ἐνα ὄνομα πού ἦταν τὸ προνόμιό της... ὅταν μὲ πλησίασε στὸν δρόμο καὶ μὲ φωνάζατε Μαρίνα, μπορούσα ν' ἀμφιβάλλω ὅτι ἐρχόσαστε ἐκ μέρους της;

—Καὶ γι' αὐτὸ μὲ δεχθήκατε;

—Βέβαια! ἀφοῦ δὲν εἶχατε ἀνάγκη ἀπὸ χρήματα, τὸ νὰ ζητᾶτε δουλειὰ δὲν ἦταν παρὰ μιά πρόφασις! κατάλαβα ἀμέσως ὅτι ἤθελε λαβε τίποτε...

Καταλαβαίνει τὴν συγκίνηση πού μοῦ προκάλεσαν αὐτὰ τὰ λόγια. Μιά μεγάλη τρυφερότης καὶ μιά βαθειὰ συμπόνια ἐφούσκωσαν ξαφνικὰ τὴν καρδιά μου!

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΑΝΘΕΟΝ

Τ' ΑΠΡΟΟΠΤΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΔΡΑΜΑΤΑ ΛΑΘΡΕΠΙΒΑΤΩΝ

Τρεῖς σκελετοὶ μέσα εἰς ἕνα σιτοφορτίον. Θαμμένοι μέσα στὰ κάρβουνα. Ὁ νέγρος καὶ τὰ λεοντάρια. Ἡ μάχη μὲ τὰ βαρέλια.

Τὸν περασμένο Σεπτέμβριο, ὁ πλοίαρχος ἑνὸς φορτηγοῦ πού ἀγκυροβόλησε στὴν Λισσαβόνα, ἀνέφερε στὶς ἀρχές τὴν καταπληκτικὴ εἰδηση ὅτι μέσα στὸ πλοῖο του βρέθηκαν τρεῖς ἀνθρώπινι σκελετοί.

Ἡ ἀστυνομία ὅπως ἦταν φυσικὸ στὴν ὑπόθεση αὐτὴ μυρίστηκε κατὰ τοιο παλὸ ἐγκλημα καὶ προέβη στὴν ἀμεσο ἀπομόνωση τοῦ πληρώματος τοῦ πλοίου καὶ στὴν αὐστηρὴ ἀνάκρισή του, ἡ ὁποία ὅμως δὲν ἔφερε τίποτα εἰς φῶς. Τὸ πρᾶγμα παρ' ὀλίγον νὰ ξεχαστῇ, ὅταν παρουσιάστηκε στὸν ἀνακριτὴ μιά γυναῖκα ἡ ὁποία τοῦ ἐξεδήλωσε τοὺς φόβους της μήπως οἱ τρεῖς αὐτοὶ σκελετοὶ ἀνῆκαν στὰ τρία παιδιὰ της, ἀπὸ τὰ ὁποῖα εἶχε νὰ μάθῃ νέα τους πρὶν τρία χρόνια.

Στὴν ἀρχή, ὁ ἀνακριτὴς δὲν ἔδωσε καμμιὰ σημασία στὴν κατάθεσή της, κατόπιν ὅμως κι' ἀφοῦ ἡ γυναῖκα ἐκεῖν τοῦ παρέδωσε ὠρισμένα πειστήρια, προέβη σὲ ἀνάλογες ἐνέργειες, μὲ ἀποτέλεσμα νάρθῃ στὸ φῶς ἡ παρακάτω φρικιαστικὴ ἱστορία.

Ὁ Πέτρο, ὁ Γκονζαλὲς καὶ ὁ Κάρλο, τρεῖς νεαροὶ ἀδελφοὶ μὲ φιλόδοξα σχέδια καὶ τολμηρὴ φαντασία, εἶχαν ἀποφασίσει νὰ μεταναστεύσουν στὴν Ἀμερικὴ, μὲ τὸν σκοπὸ νὰ γίνουν ἀστέρες τοῦ κινηματογράφου. Τὸ πρᾶγμα φυσικὰ δὲν ἦταν εὐκόλο. Χρειάζονταν πρῶτον λεφτὰ, καὶ δεύτερον τὴν ἄδεια τῶν γονέων τους καὶ τῶν λιμενικῶν ἀρχῶν.

Ὡστόσο δὲν ἀποθαρρύνθηκαν. Κατέβηκαν στὸ λιμάνι καὶ ἐκεῖ πῆγαν νὰ ἐργαστοῦν ὡς φορτωεφορταὶ μὲ σκοπὸ νὰ πετύ-

χουν τὴν λαθραία εἰσοδὸ τους σὲ κανένα πλοῖο. Προηγουμένως ταχυδρόμησαν ἕνα κοινὸ γράμμα στὴν μητέρα τους, μὲ συμβολικὸ περιεχόμενο. Μὲ στίγματα εἶχαν σηματοῖσει στὴν κόλλα ἕνα πλοῖο, περιμένοντας μ' αὐτὸ νὰ καταλάβουν οἱ δικοὶ τους ὅτι στὴν ἐξοφάνισή τους ἔπαιζε ὁ ρόλο κάποιου πλοῖο. Παιδικὴ ἀφέλεια, δηλαδή.

Ἐργάστηκαν ἐπὶ τρεῖς μέρες στὴν φόρτωση σταριοῦ σ' ἕνα φορτηγὸ, καὶ σὲ μιά δεδομένη στιγμή πού κανεὶς δὲν τοὺς ἐπιτρεῖτο εἰσελθεῖν ἐκεῖ, καὶ κρύφτηκαν στὸ μέρος ὅπου εἶχε ἀποθηκευθῇ τὸ στάρι. Μαζί τους εἶχαν καὶ ἀπὸ ἕνα καλάμι, πού τοὺς χρησίμευε γιὰ νὰ μποροῦν ἀθεῖται νὰ ἀναπνέουν ἀπὸ αὐτὸ, χωμένοι μέσα στὸ στάρι.

Σὲ λίγες ὥρες τὸ φορτηγὸ ἀνεχώρησε μαζί μὲ τοὺς τρεῖς τολμηροὺς λαθρεπιβάτες. Τὸ ταξίδι ἦταν δυαλὸ καὶ κάθε φορὰ πού οἱ τρεῖς νέοι Πορτογάλοι ἀκούγαν βήματα νὰ πλησιάζουν πάνω ἀπὸ τὸ κατάστρωμα, βυθίζονταν στὸ στάρι κι' ἀφῆναν νὰ ἐξέχουν τὰ καλάμια τους. Ἐτσι κανεὶς δὲν μπορούσε νὰ τοὺς ἀντιληφθῇ.

Δυστυχῶς ὅμως γι' αὐτοὺς τὴν τρίτῃ μέρα σηκώθηκε ἄνεμος. Ἐπακολούθησε σφοδρὴ τρικυμία καὶ τὸ πλοῖο ἄρχισε τὰ σκαμπανεβάσματα. Τὸ στάρι πού δὲν εἶναι σταθερὸ φορτίο στὶς περιπτώσεις αὐτὲς καὶ δημιουργεῖ πολλοὺς κινδύνους στὸ πλοῖο, ἀρχισε νὰ κυλᾷ μὲ ὀρμὴ ἀπὸ τὴν μιά ὡς τὴν ἄλλη ἀκρὴ τοῦ πλοίου παρσύροντας μὲ τὴν ὀρμὴ του καὶ τοὺς τρεῖς λαθρεπιβάτες. Τότε συνέβη τὸ δρᾶμα.

Ὅπως οἱ τρεῖς νεαροὶ λαθρεπιβάτες ἦταν χωμένοι στὸ στάρι, κτύπησε στὸ πλευρὸ τοῦ πλοίου ἕνα ἰσχυρὸ κύμα. Τὸ στάρι μετατοπίστηκε, σκέπασε σὲ ἀρκετὸ πάχος τὰ τρία καλάμια καὶ οἱ τρεῖς ἄτυχοι λαθρεπιβάτες βρέθηκαν θαμμένοι. Σὲ λίγο πέθαναν ἀπὸ ἀσφυξία, καὶ τὰ ποντίκια πού τοὺς ἀνεκάλυψαν ἀργότερα, τοὺς ξεκοκάλισαν.

Ἐνας ἄλλος λαθρεπιβάτης ὁ ὁποῖος σώθηκε ἀπὸ βέβαιο θάνατο εἶχε κρυφθῇ μέσα στὸν σωρὸ τῶν κάρβουνων, καὶ ἀπὸ τὴν κρύπτη ἐκεῖν τρομοκράτησε ἐπὶ τρεῖς μέρες μὲ τὰ βογγητὰ του τοὺς θερμαστές, οἱ ὁποῖοι τὸν πέρασαν γιὰ κάποιον φάντασμα.

Ὁ λαθρεπιβάτης ἐκεῖνος ἦταν κάποιος Ἰσπανὸς ἄνεργος, ἀποικὸς στὴν Χιλὴ καὶ ὁ ὁποῖος ἤθελε νὰ πᾶν στὴν Νέα Ὑόρκη. Πρὶν κρυφθῇ στὰ κάρβουνα εἶχε ἐκτιμήσει τὴν ποσότητά τους καὶ τὸ πάχος τους καὶ ὑπελόγησε ὅτι τὸ κρυψύγετο αὐτὸ ἦταν κατὰλληλο.

Δυστυχῶς ὅμως τὸ πλοῖο ἀγκυροβόλησε σ' ἕνα ἐνδιάμεσο λιμάνι καὶ ἔκαμε ἀνθρώκευση. Στὰ κάρβουνα προστετέθηκαν κι' ἄλλα, κι' ἔτσι ἡ θέσις του ἐγένετο ἀσχημη. Δὲν ἀνέπνεε πολὺ ὄρεα καὶ ἄρχισε νὰ βογγᾷ.

Ἐπὶ τέλος σώθηκε, χάρις στὴν ἐπέμβαση τοῦ πλοίαρχου, ὁ ὁποῖος πίστευε μάλλον στὴν ὑπαρξὴ λαθρεπιβατῶν καὶ ὄχι στὰ φαντάσματα.

Κωμικοτραγικὴ ἦταν ἡ περιπέτεια ἑνὸς νέγρου ὁ ὁποῖος ταξίδευε ὡς λαθρεπιβάτης μ' ἕνα πλοῖο, πού μετέφερε ἄγρια θηρία ἀπὸ τὴν Ἀφρικὴ στὸ Λονδίνο.

Ὁ νέγρος αὐτὸς εἶχε χωθῇ στὸ μέρος ὅπου βρισκόταν τὰ κλουβιά κι' ἐθεώρησε τὸν ἑαυτὸ του ἀσφαλῆ. Στὸ Βισκαϊκὸ κόλπο ὅμως ὅπου ἡ θάλασσα εἶναι πάντα ταραγμένη, σηκώθηκε σφοδρὴ τρικυμία καὶ τὸ πλοῖο κλυδωνιζόταν ἐπὶ ἀρκετὴ ὥρα.

Ἐξαφὰ σ' ἕνα σκαμπανεβύσμα τοῦ πλοίου ἡ σιδερένια ἀμπα-

ρα ἑνὸς μεγάλου κλουβιοῦ στὸ ὁποῖο βρισκόταν δυὸ λεοντάρια, ἔφυγε ἀπὸ τὴν θέσι της. Ἡ πόρτα τοῦ κλουβιοῦ ἀνοίξε καὶ τὰ ἄγρια θηρία βγήκαν ἔξω τρικλίζοντας! Ὁ νέγρος τᾶσε καὶ στριμώχθηκε στὴ γωνιά, ἀλλὰ οἱ ἀπότομες κινήσεις τοῦ πλοίου τὸν ἐρριχσαν ἐπάνω στὰ λεοντάρια, τὰ ὁποῖα ὥστόσο δὲν τὸν πείραζαν. Εἶχαν ἐπηρεασθῇ κι' αὐτὰ ἀπὸ τὴν σφοδρότητα τῆς τρικυμίας καὶ εἶχαν πάθει... ναυτία.

Ὁ χορὸς αὐτὸς τῶν δύο λεονταριῶν καὶ τοῦ νέγρου διήρκεσε ἐπὶ τρεῖς ὥρες, ὥσπου ὁ νέγρος ἀπὸ τὸν συνεχῆ φόβο μήπως κατασπαράχθῃ ἀπὸ τὰ λεοντάρια, τρελλάθηκε!

Ἀργότερα δὲ τὸν βρῆκαν σὲ οἰκτρὰ χάλια, καὶ ξαπλωμένον ἀνάμεσα στὰ δυὸ ζαλισμένα λεοντάρια.

Σ' ἕνα ἄλλο φορτηγὸ πλοῖο πού ταξίδευε ἀπὸ τὴν Γενόβα πρὸς τὴν Μασσαλία μὲ φορτίο λαδίου, εἶχε εἰσελθεῖ ἕνας τολμηρὸς λαθρεπιβάτης καὶ πῆγε καὶ κρύφτηκε πίσω ἀπὸ τὰ βαρέλια. Ἡ τρικυμία ὅμως πού γιὰ ὅλους τοὺς λαθρεπιβάτες εἶναι ὁ χειρότερος κίνδυνος, καὶ στὴν περίπτωσιν αὐτὴ ἐπεφύλαξε τὴν ἀπροσδό-

κητὴ ἐκπληξὴ της καὶ τυράννησε ἀφάνταστα τὸν ἄτυχο αὐτὸν λαθρεπιβάτη. Ἐκεῖ πού καθόταν ἀνύποπτος, ἱκανοποιημένος γιὰ τὴν ὡς τώρα ἐπιτυχία τοῦ σχεδίου του, εἶδε ἔξαφνα τὰ βαρέλια νὰ κουνιῶνται ἐπικίνδυνα καὶ νὰ κυλᾶν πρὸς τὸ μέρος του. Πετᾶχθηκε ὀρθὸς καὶ πρόφθασε μὲ τὰ χέρια του νὰ συγκρατήσῃ τὸ ἕνα πού ἦταν ἐτοιμὸ νὰ τὸν συνθλίψῃ.

Εἶχε σηκωθῇ τρικυμία καὶ ὁ χορὸς τῶν βαρελιῶν προσηνυόταν ὄχι εὐχάριτος. Νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν κρύπτην του, ἦταν τὸ ἰδιότητά του. Ἀποφάσισε λοιπὸν νὰ μείνῃ ἐκεῖ προφυλαγόμενος ὅλη τὴν νύκτα ἀπὸ τὶς ἐπιθέσεις τῶν βαρελιῶν.

Τὸ πρῶτὸ δὲ ὁ ἀνὰ ἐκὸς τῆς τρικυμίας, ἔπεσε λιπόθυμος ἀπὸ τὴν ἐξάντληση. Εἶχε ὅμως σώσει τὴ ζωὴ του καὶ τὴν ἀξιοπρέπιά του.

Τὸν βρῆκαν σκεπασμένον ἀπὸ κάρβουνα.

ΤΟ ΙΕΡΟ ΣΜΑΡΑΓΔΙ

B. ΤΖΙΑΤΣΕΡΙ

Είχα ακούσει να γίνεται λόγος για την κλοπή του περιήμου σμαραγδιού του Κορμπαγιάν, μα ποτέ δεν είχα μάθει πώς ξαναβρέθηκε. Γι' αυτό άκουσα με πολύ ενδιαφέρον, εκείνο το βράδυ, τη σχετική διήγηση του φίλου μου Μπούλβερον.

— Γνώρισα τον Άρθουρ Σκάθερτον—άρχισε να μās λέει ο λόρδος—τόν κοσμογυρισμένον αυτόν άνθρωπο, ο οποίος επί χρόνια ολόκληρα έζησε στη μυστηριώδη Ασία και στά άνεξερεύνητα βάθη της Μαύρης 'Αφρικής. Τόν γνώρισα πριν από δυο χρόνια όταν, ύστερα από τόσες περιπλανήσεις, ήλθε να έγκατασταθί και πάλι στην Αγγλία. Ήταν ένας ύψηλός, αδύνατος, νευρώδης άνδρας, με άδρά χαρακτηριστικά και με ήλιοκαμμένο πρόσωπο. Δεν είχε πολλούς φίλους και προτιμούσε να ζή μόνος του, τραβηγμένος από τον κόσμο. Ο χαρακτήρ του είχε επηρεασθί, φαίνεται, από τη μακροχρόνιο διαμονή του στις μακρινές εκείνες χώρες, όπου οι άνθρωποι μιλούν ελάχιστα και κατορθώνουν να συγκρατούν και να κρύβουν τις σκέψεις και τα αισθήματά τους. Μολονότι διάφοροι έκδοτικοί οίκοι του είχαν κάνει εξαιρετικά συμφέρουσες προτάσεις για να γράψη τις εντυπώσεις τους από τα ταξείδια του, έν του τοι ο Σκάθερτον αρνήθηκε κατηγορηματικά να τις δεχθί. Είχα ακούσει πώς είχε φέρει μαζί του από τό τελευταίο ταξίδι του, ένα περιήμου σμαράγδι, τόσο μεγάλο, ώστε ή αξία του ήταν άνυπολόγιστη. Συγχρόνως όμως είχε διαδοθί, πώς τό πετράδι αυτό τό βάραινε κάποια κατάρα, μία κατάρα που έφερε τη δυστυχία και τό θάνατο σ' αυτούς που τό είχαν στην κατοχή τους. Μόνον μερικοί στενοί φίλοι του Σκάθερτον τό είχαν ιδί. 'Ωστόσο κατόρθωσα κι' εγώ, άν και δεν σχετιζόμουν και πολύ μαζί του, να ιδώ τό μοναδικό αυτό πετράδι κι' όμολογώ πώς έμεινα κατάπληκτος και θαμνωμένος...

Ο Σκάθερτον τό είχε τοποθετήσθι, πλαισιωμένο από ένα κύκλο χρυσού, επάνω σε μία βάση από έβρο. Ή πλάκα αυτή ήταν στερεωμένη στον τοίχο με τέτοιο τρόπο, ώστε όταν ο Σκάθερτον καθόταν στο γραφείο του, τό είχε απέναντί του. Αυτό ήλεκτρικοί λαμπτήρες ήσαν τοποθετημένοι δίπλα του και τό φως που έρχιχαν επάνω του, τό έκανε να λάμπη σαν άστρο.

Από πάνω υπήρχε μία 'Ινδική έπιγραφή κι' από κάτω ή εξέγηση της 'Αγγλικής: «Όποιος τολμήσθ να με άγγίξθ θα πληρώσθ τό θάρος του με τη ζωή του». Τή μυστηριώδη έννοια της έπιγραφής αυτής μονάχα ο Σκάθερτον την ήξερε. Έμείς την θεωρήσαμε ως μία άπλη άπειλή για τους κλέφτες! Μονάχα κατόπιν καταλάβαμε τη φοβερή σημασία της!

Για να εξασφάλισθ τό σμαράγδι του ο Σκάθερτον είχε τοποθετήσθ στο ταβάνι, ακριβώς επάνω από τη θέση που βρισκόταν τό πολύτιμο πετράδι, μία βαρεία, τετράγωνη, σιδερένια πλάκα. Τό σμαράγδι τό ίδιο αποτελούσε και λαβή ενός μοχλού ο οποίος υποβάσταζε την πλάκα. Έτσι, άν τό τραβούσε κανείς προς τό έξω, ή βαρεία πλάκα θάφευγε από τη θέση της και θάπεφτε επάνω στον τοιμηρό που θά απέφασζε ν' άγγίξθ τό πετράδι. Γι' αυτό ο Σκάθερτον γελούσε όταν τόν ρωτούσαν πώς τολμούσε να κρατά στο σπίτι του έναν τέτοιο θησαυρό!

Σας τό περιγράφω όλ' αυτά λεπτομερώς για να μπορέσετε να καταλάβετε τη συνέχεια της ιστορίας μου.

Πέρυσι, τό φθινόπωρο, είχα προσκαλέσει τόν Σκάθερτον και μερικούς άλλους φίλους μου να έλθουν για δέκα πέντε μέρες στον πύργο μου στη Σκωτία, για κυνήγι. Έκτός αυτών είχαν έλθει και πέντε-έξη κυρίες, φίλες της γυναίκας μου. Μεταξύ των καλεσμένων μου ήταν κι' ένας έξάδελφός μου, ο Ντόναλντ Τίγουαρδ, τοποτηρητής του αντιβασιλέως στη Λαχώρη των 'Ινδιών, ο οποίος είχε επιστρέψει στην Αγγλία εκείνες τις ήμέρες, με κάποια μυστική άποστολή.

Έλησμόνησα να σας πώ ότι ο Σκάθερτον είχε γνωρισθί δυο μήνες προηγουμένως με μία χαριτωμένη νέα, την 'Αλιν Μάγκορ, ότι την είχε συμπαθήσει κι' ότι από τότε είχε γίνει πιο κοινωνικός και πήγαινε στις φιλικές συγκεντρώσεις στις οποίες ήξερε πώς θα την συναντούσε. Μεταξύ των καλεσμένων της γυναίκας μου ήταν και ή κυρία Μάγκορ με την κόρη της. Καθώς έμαθα κατόπιν, ένα απόγευμα στο δάσος ο Σκάθερτον είχε στην 'Αλιν πώς την άγαπούσε και της ζήτησε τό χέρι. 'Αλλά εκείνη είχε δώσει την καρδιά της στον Ντόναλντ και φαίνεται πώς οι δυο νέοι ήσαν χαρούνα άρραβωνιασμένοι. 'Όπως ήταν επόμενο, αρνήθηκε να δεχθί τη πρόταση του Σκάθερτον. Ή αρνήσις αυτή τόν έκανε να γλωμιάσθ από τό κακό του. Συνεκράτησε όστόσο τό θυμό του και προσπάθησε να μεταπείσθ την 'Αλιν, την παρεκάλεσε να σκεφθί καλύτερα, της είπε πώς ή ζωή του χωρίς αυτήν δεν είχε καμμία αξία και τέλος της έδήλωσε πώς ήταν ικανός να κάνει ό,τιδήποτε για να την άποκτήσθ. Ή 'Αλιν τρώμαξε μπροστά σ' ένα τόσο βίαιο πάθος και τόν παρεκάλεσε να μην επιμένθ περισσότερο. Ο Σκάθερτον υποψίασθηκε τότε πώς ή νέα άγαπούσε κάποιον άλλον και άπ' εκείνην την ήμέρα παρακολουθούσε με προσοχή όλες τις κινήσεις της. Τους είδε να συναντώνται σε διάφορα κέντρα κι' έκাতάλαβε πώς ο Ντόναλντ ήταν τό έμπόδιο για την ευτυχία του.

Μόλις επέστρεψε στο Λονδίνο, ο Σκάθερτον, προσκάλεσε τόν Ντόναλντ, να πάθ στο σπίτι του για να του δείξθ τό σμαράγδι του και ο Ντόναλντ, περιέργος να ιδί τό περίφημο εκείνο πετράδι έπήγε. Ο Σκάθερτον τόν δέχθηκε φιλικώτατα. Οι δυο άνδρες κάθισαν στις άνετατικές πολυθρόνες του γραφείου κι' ενώ κάπνιζαν τ' άρωματώδη σιγάρα της 'Ανατολής, κουβέντιαζαν για τις μακρινές χώρες που είχαν επισκεφθί. —'Αλήθεια, είπε ξαφνικά ο Ντόναλντ, σεις που ταξιδεύατε σ' αυτά τό μέρη, θα γνωρίζετε βέβαια τόν θρυλο που υπάρχει στην Λαχώρη των 'Ινδιών, για τό μοναδικό στον κόσμο σμαράγδι του Κορμπαγιάν... Ο Σκάθερτον γλώμιασε και ταράχθηκε. —Φυσικά, άπάντησε όστόσο με ψυχραιμία: γνωρίζω καλά αυτόν τόν μύθο. Ίσχυρίζονται πώς τό σμαράγδι υπάρχει στο ναό του Κορμπαγιάν άπ' έδω και δυο χιλιάδες χρόνια. Λένε, πώς άν ποτέ κλαπθ και δεν τοποθετηθί πάλι στη θέση του πριν περάσθ χρόνος, ο ναός θα καταστραφί και μεγάλες συμφορές θα συμβούν

οράγθι του και ο Ντόναλντ, περιέργος να ιδί τό περίφημο εκείνο πετράδι έπήγε.

Ο Σκάθερτον τόν δέχθηκε φιλικώτατα. Οι δυο άνδρες κάθισαν στις άνετατικές πολυθρόνες του γραφείου κι' ενώ κάπνιζαν τ' άρωματώδη σιγάρα της 'Ανατολής, κουβέντιαζαν για τις μακρινές χώρες που είχαν επισκεφθί.

—'Αλήθεια, είπε ξαφνικά ο Ντόναλντ, σεις που ταξιδεύατε σ' αυτά τό μέρη, θα γνωρίζετε βέβαια τόν θρυλο που υπάρχει στην Λαχώρη των 'Ινδιών, για τό μοναδικό στον κόσμο σμαράγδι του Κορμπαγιάν...

Ο Σκάθερτον γλώμιασε και ταράχθηκε.

—Φυσικά, άπάντησε όστόσο με ψυχραιμία: γνωρίζω καλά αυτόν τόν μύθο. Ίσχυρίζονται πώς τό σμαράγδι υπάρχει στο ναό του Κορμπαγιάν άπ' έδω και δυο χιλιάδες χρόνια. Λένε, πώς άν ποτέ κλαπθ και δεν τοποθετηθί πάλι στη θέση του πριν περάσθ χρόνος, ο ναός θα καταστραφί και μεγάλες συμφορές θα συμβούν

στη χώρα. Λένε ακόμα, πώς εκείνος που θα τολμήσθ να τό άγγίξθ θα πεθάνθ μέσα στον ίδιο χρόνο, με φρικτό θάνατο.

—'Ολ' αυτά είναι σωστά. Ίσως όμως να μην μάθατε πώς τό άνεκτίμητο ιερό σμαράγδι του Κορμπαγιάν έκλάπη μυστηριωδώς πριν από έπτά μήνες!

—Μά την πίστη μου! δεν τό ήξερα! φώναξε με προσποιητή κατάπληξη ο Σκάθερτον. Και τί έκαναν οι ιερείς;

—Για τήν ώρα τίποτε άκόμα, έλπίζουν να τό ξαναβρούν προτού περάσθ χρόνος. Έχουν στείλει μυστικούς πράκτορες σ' όλη την ύψηλιο και έλπίζουν να τό ανακαλύψουν. Τους έχουν διατάξει να τό πάρουν πίσω με κάθε θυσία. Δεν θα διαστάσουν και να έγκληματοήσουν άκόμα... 'Αν δεν βρεθί, και μάθθ ο 'Ινδικός λαός πώς τό σμαράγδι έκλάπη θα επαναστατήσθ και τά πραγματά θα πάρουν δυσάρεστη τροπή για μās τους Ευρωπαίους, γιατί, φυσικά, μόνον ένας Ευρωπαίος θα τολμούσε να διαπράξθ μία τέτοια ιεροσολία!

—Είναι πράγματι δυσάρεστα όλ' αυτά που μου λέτε και.... καταπληκτικά, είπε ψυχρά ο Σκάθερτον. Όμολογώ πώς ή μυστηριώδης αυτή πέτρα μου είχε κινήσει πολύ την περιέργεια όταν βρισκόμουν στο μέρθ εκείνα.

—Ο Θεός να βάλθ τό χέρι του! άπάντησε σκεπτικός ο Τίγουαρδ. 'Αλήθεια, δεν θα μου δείξετε τό δικό σας σμαράγδι;

—Ίδου! του άπάντησε εκείνος άναβοντας τους λαμπτήρες. Δεν είναι ύπεροχο;

Ο Τίγουαρδ σηκώθηκε και τό κύτταξε με κατάπληξη.

Κατόπιν γύρισε και είπε άπότομα: —Θεέ μου! Τό σμαράγδι του Κορμπαγιάν! Ποτέ δεν φανταζόμουν πώς θα τό είδισα τόσο γρήγορα!... 'Ωστε σύ είσαι ο άθλιος που τόλμησε να τό κλέψθ! 'Αν και άλλες τό δέσιμό του θα τό άνεγνώριζα άνάμεσα σε χιλιάδες άλλα πετράδια;

—Πώς τολμάς να με κατηγορήσθ! φώναξε έξαλλος ο Σκάθερτον. Έξω άπ' έδω, γελοίο, φύγε!...

—'Οχι, δεν φεύγω! επαναλαμβάνω πώς είσαι ο κλέφτης, ο άθλιος που τόλμησε να βάλθ βέβηλο χέρι στο ιερό αυτό σύμβολο μίας ολόκληρης φυλής. Ήξερες πολύ καλά μάλιστα, πώς ή κλοπή αυτή θα γίνη άφορηή άνθρωποσφαγής;...

—Έξω παληάνθρωπε! Έξακολουθούσε να ούρλιάζθ ο Σκάθερτον. Τί με νοιάζει έμένα για τη ζωή δλίγων χιλιάδων τιποτένιων

«Υπάρχουν πολλοί έκκεντριοί οι οποίοι δεν κληροδοτούν μόνον τό χρήμα τους στους άπογόνους τους αλλά και τά.. γένεια τους!

Στό Σικάγο τόν περασμένο μήνα ένας ραβίνος κληροδότησε την περιουσία του στους τρεις άνιψιούς του υπό τόν όρον όμως ό,τι με τις τρίχες τις γενειάδας του θα έκαμαν τρεις άλυσίδες για τά ρολόγια τους τις οποίες θα έφεραν πάντα επάνω τους.

—Στην άνάπτυξη του ανθρώπου παρατηρείται τό εξής περίεργον φαινόμενο: —'Από τήν ήλικία των έπτά έτών όσον μεγαλώνει ο άνθρωπος τόσον λιγοστεύει και τό βάρος του έρχεφάλου του.

Τό πρώτον χρυσορυχείον του κόσμου άνεκαλύφθ στο 'Οσίρ των 'Ινδιών τήν εποχή του Σολομώντος.

—Στην Νέαν Γουίνεαν όποιος από τους ίθαγενείς φορεί ρούχα παραβαίνει τους θρησκευτικούς νόμους και τιμωρείται αυστηρά.

Στη πάράλιο πόλη Τσαμάχ του 'Ινδοσταν κάθε φορά που φυσά νοτιοανατολικός άνεμος βρέχει πέτρες! Τό φαινόμενον αυτό μολονότι άπίστευτον έν τούτοις εξηγείται φυσικώτατα.

Επειδή ή έν λόγω πόλις βρίσκεται ύπομετρικώς ύπό τήν επιράνειαν της θαλάσσης, ο άνεμος που είναι πολύ σφοδρός είς τό μέρος εκείνο παρασύρει τά χαλίκια από τήν παραλία και τά έκσφενδονίζει στην

'Ινδών! Δεν σου φθάνει ότι είσαι έμπόδιο να ευτυχίσθ πέρονοντα την κόρη που αγαπώ. αλλά κι' έρχεσαι τώρα έδω να με έλέγξθ για τη πράξθ μου;

—Μή άναφέρθς τό όνομα της μνηστής μου, δαίμον! φώναξε ο Ντόναλντ. Ή άγάπη σου γι' αυτήν, την προσβάλλει!.. Ναί, θα φύγω, αλλά θα πάρω και τό σμαράγδι μαζί μου!

Και ο Τίγουαρδ έκανε ένα βήμα κι' άπλωσε τό χέρι του για ν' άποσπασθ τό σμαράγδι από τη θέση του.

—Μή! Μή τό έγγίξθς ούρλιασε ο Σκάθερτον. 'Αν τό έγγίξθς θα πεθάνθς!

—Πφφ! Έκανε ο Ντόναλντ. Νομίζεις πώς πιστεύω στους μύθους των άγαθών αυτών ανθρώπων;

Τό χέρι του Ντόναλντ είχε άκουμπήσει κιόλας άπάνω στο σμαράγδι όταν ο Σκάθερτον ώρμησε έναντίον του σαν τρελλός! Τόν άρπαξε από τους ώμους και τόν έσπρωξε πέρα, φωνάζοντας:

—'Αφής τό, άφής τό 'Α!... Κατάρα!

Τό κακό συνέβη σε μία στιγμή. Ένας τρομακτικός κοότος άκούστηκε. Οι σουβάδες από τό ταβάνι ύποχώρησαν και ή βαρεία μετάλλινη πλάκα έπεσε ξαφνικά... Καθώς τόν έσπρωξε ο Ντόναλντ, ο Σκάθερτον τραβήχθηκε προς τό γραφείο, μα όχι άρκετά γρήγορα: Ήβαρεία σιδερένια πλάκα έπεσε επάνω στον ώμο του, και τόν συνέθλιψε κάτω από τό βάρος της.

**

Οί γιατροί είπαν, πώς δεν υπήρχε καμμία έλπίς να σωθί. Ο Σκάθερτον άνέκτησε τις αισθήσεις του, αλλά ύπεφερε τρομερά μαρτύρια, ως ότου, μετά μία εβδομάδα πέθανε μέσα σε φρικτούς πόνους.

Ο κλέφτης, που είχε άψηφίσει την κατάρα του σμαραγδιού του Κορμπαγιάν είχε τιμωρηθί σκληρά!

Δέκα πέντε μέρες κατόπιν ο Ντόναλντ Τίγουαρδ έφευγε για τη Λαχώρη μαζί με τό πολύτιμο σμαράγδι, τό όποιον θα επέστρεφε στον ναό που άνήκε.

Μά ένας πολυτιμότερος θησαυρός, ή 'Αλιν τόν περίμενε στην Αγγλία, για να τόν κάνει σύζυγο όταν θα τελείωνε την άποστολή του.

B. ΤΖΙΑΤΣΕΡΙ

κών είναι 65 χρόνια, των 5 παλλήλων και των γεωργών 61, των στρατιωτικών 59, των νομικών 58, των καλλιτεχνών 57, και των ιατρών 56.

Ο βρυχηθμός του λέοντος ήμ πορεί ν' άκουσθί σε μεγαλύτεράν απόστασιν από τόν βρυχηθμόν κάθε άλλου ζώου. Άκολουθεί ή κραυγή της ύαινας, της κουκουβάγιας, του πάνθηρος και του τσακαλιού.

Τό μεγαλύτερον βάρος τοϋσώματός του ο άνθρωπος τό άποκτά όταν φθάσθ εις τήν ήλικίαν των 40 έτών.

Στην Νέαν 'Υερσένη της 'Αμερικής τρεις άδελφές εγέννησαν κατά ίδιον 24ωρον έξ παιδιά: οι δύο πρώτες από δύο άγόρια και ή τρίτη δύο κορίτσια.

Στην 'Αμερική, επειδή οι γκάγκστερ βοήκαν μέσον διά τήν εξάλειψιν των δακτυλικών άποτυπωμάτων τους ή άστυνομία, συνηθίζει τώρα να λαμβάνθ και δακτυλικά άποτυπώματα των ποδιών!

Κάθε ίθαγενής έρωτευμένος της 'Αφρικανικής φυλής Λιμπού όταν πρόκειται να ζητήσθ την συγκατάθεσιν του άρχηγού του, διά να παντρευθ την αγαπημένην του, πρέπει να παρουσιάσθ μαζί της μπροστά του και ν' άρχίσθ να τραγουδά. Ή άδεια τότε του παραχωρείται έφ' όσον τό ρεπερτόριον του είναι πλουσιώτερον από τό ρεπερτόριον των αντίελλων που διεκδικούν την καρδιά της νύφης.

Τά μαλλιά των ανθρώπων καθώς και τά νύχια αύξάνουν γρηγορώτερα τό καλοκαίρι παρά τόν χειμώνα.

Στην 'Αμερική υπάρχουν έπτά έκκλησίες για τους κωφάλαλους.

Η λειτουργία γίνεται με τό αλφάβητο των τυφλών. Δηλαδή οι έκκλησιαζόμενοι ψάλλουν ύμνους με κινήσεις των δαχτύλων τους.

Ο μέσος όρος της ζωής των κληρη-

Τους είδε να συναντώνται σε διάφορα κέντρα...

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΕΤΕ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΟΝΤΑΣ

πεδιάδα όπου βρίσκεται ήπετροπληκτος αυτή πόλις!

Οί άπουσίες των μαθητών σε όλα σχεδόν τά σχολεία της 'Ελβετίας τιμωρούνται με άνάλογον πρόστιμον.

Τό πρόστιμον έννοείται τό πληρώνουν οι άνύποπτοι γονείς.

Η σιδηροδρομική γραμμή που ένώνει την Νέαν 'Υόρκην με τόν 'Αγιον Φραγκίσκον, δηλαδή τόν 'Ατλαντίκον με τόν Ειρηνικόν 'Ωκεανόν κατεσκευάσθ τή 1866 και είναι μήκους 3.000 μιλίων.

Η 'Αμερική σ' εξήντα έτη κατασκεύασε σιδηροδρομικές γραμμές μήκους 200.000 μιλίων.

Τά μαλλιά των ανθρώπων καθώς και τά νύχια αύξάνουν γρηγορώτερα τό καλοκαίρι παρά τόν χειμώνα.

Στην 'Αμερική υπάρχουν έπτά έκκλησίες για τους κωφάλαλους.

Η λειτουργία γίνεται με τό αλφάβητο των τυφλών. Δηλαδή οι έκκλησιαζόμενοι ψάλλουν ύμνους με κινήσεις των δαχτύλων τους.

Ο μέσος όρος της ζωής των κληρη-

ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

«Με συγχωρείτε, μίς Κέννυ, πού θά σās κουράσω με τις φλυαρίες μου. Άλλά άφού επιμένετε να σās τὰ πώ όλα, δέν θά διστάσω, έστω, κι' άν συμβή, να σās στενοχωρήσω και να σās κάνω να μ'εμισήσετε. Άλλωστε έγω πιά, κλεισμένος εδώ σ' αυτό τὸ σανatóριο δέν περιμένω παρά τὸν θάνατο. Καί να εἰσθε βεβαία ότι θά εἶναι γιά μένα ὁ λυτρωτής».

Λοιπόν, θυμάστε, βέβαια, πόσο εύθυμα περνούσαμε στὸ άγρόκτημα τοῦ πατέρα σας. Καθημερινῶς δέν κάναμε τίποτε άλλο ἀπὸ ἐκδρομές και περιπάτους.

Πιστέψετε με ότι καθόλου δέν καταλάβαινα ότι ἐγὼ ήμουν ὁ δούλος σας, ὁ ταπεινὸς και τιποτένιος και σεις ή αφέντισσά μου. Εἶχα με ένα τόσο συχνὸ συγχωτισμὸ μαζί, ὥστε, εἶχε πιά ὑποχωρήσει κάθε πρόσχημα. Έ, τότε, λοιπόν, μίς Κέννυ, άρχισα κι' ἐγὼ να σās άγαπᾶ. Εἴμαστε κι' οἱ δυὸ νέοι, εἶχαμε κι' οἱ δυὸ τις ίδιες ἀντιλήψεις κι' ἔτσι τὸ αἶσθημα γιά σās δέν άργησε να πλημμυρίσει τὴν καρδιά μου. Ένα αἶσθημα άγνὸ και ἰσχυρὸ, άσχετο φυσικά, άν δέν ήταν δυνατό νὰ ικανοποιηθῇ.

Έσεἰς βέβαια, οὔτε καν εἶχατε ἀντιληφθῇ τίποτε. Έπαίξατε, ἐγελούσατε μαζί μου, άλλα μπροστά στα μάτια σας δέν ήμουν παρά ὁ δούλος σας, τὸ ταπεινὸ ὑποκείμενο με δίχως σημασία.

Ακριβῶς αὐτὴ ή δικαιολογημένη βέβαια ἀδιαφορία πού εἰδειχνате πρὸς τὸ άτομό μου, ἐμένα μ' ἐξενεύριζε και με κατέβαλλε. Μὰ τί μπορούσα ὅμως νὰ κάνω; Νὰ σās ὁμολογοῦσα μήπως τὴν άγάπη μου, γιά νὰ με διώχνετε ἀπὸ τὸ άγρόκτημά σας; Δέν φοβόμουν, εἶναι ή ἀλήθεια, τόσο μή τως χάσω τὴν θέση, ὅσο μήπως ἀπομακρυνθῶ ἀπὸ κοντά σας.

Καί τὸ μαρτύριό μου παρατεινόταν, δίχως νὰ ὑπάρχη πιθανότης νὰ τελειώσῃ κάποτε, ἐπὶ τέλους.

Άλλά τί τρομερό. Μία μέρα έμαθα ότι εἶχατε άρραβωνιασθῇ κι' ότι, μάλιστα, θάρχότανε σὲ λίγες μέρες ὁ άρραβωνιαστικός σας στὸ άγρόκτημα. Σās βεβαίῳ ότι με λόγια δέν μου εἶναι δυνατό νὰ περιγράψω, τί ακριβῶς εἶχα αἰσθανθῇ τότε. Η ἰδέα ότι θά σας ἀποκτοῦσε ένας άλλος άντρας μ' έκανε μανιώδη, μ' έκανε τρελλό. Μὰ τί μπορούσα πάλι νὰ κάνω; Πῶς ν' ἀντιδράσω;

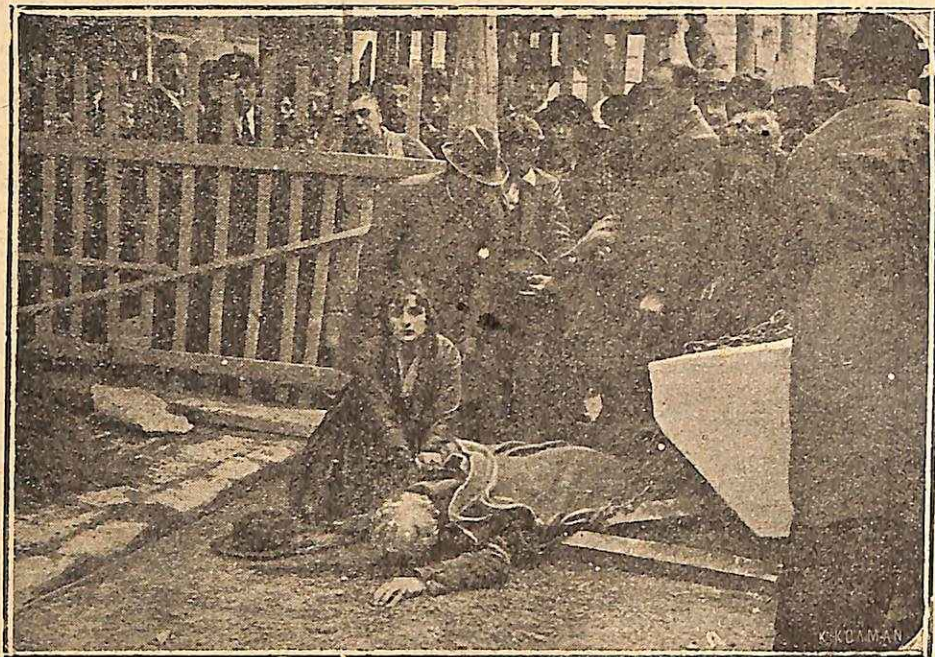
Άλλοίμονο! Δέν έπρεπε νὰ ξεχνῶ ότι ήμουν δούλος, κι' έσεἰς ή αφέντισσα. Δέν έπρεπε νὰ λησμονῶ ότι τεράστιο χάος κοινωνικὸ μās ἐχώριζε γιά πάντα. Μάλιστα! Δέν εἶχα καν τὸ δικαίωμα νὰ σās ἀτενίσω, παρά μόνο έπρεπε νὰ φροντίζω πῶς ἐντελέστερα νὰ σās ὑπηρετῶ. Μά, με συγχωρεἰτε. Σās κουράζω με τὴ φλυαρία μου. Καί εἶναι πιθανὸν νὰ σās στενοχωρήσω.

Όμως τώρα, ακριβῶς, θά σās άφηγηθῶ ἐκεῖνο πού βαθαίνει τὴν ψυχή μου. Γι' αὐτὸ σās παρακαλῶ, προσέξτε. Προσέξτε ένα άνθρωπο δυστυχήμενο, ένα μελλοθάνατο, ὁ ὁποῖος κι' άν ἐγκληματίας, ἐγκληματίας γιά τὸ κατῆρι σας.

Ό! Μὴν ταρασσεστε. Ναί, έκανα κι' ένα φόνο, ὅπως θ' άκούσετε. Άλλοίμονο εἶμαι και κακοῦργος, εἶμαι και φονιάς!

Μίς Κέννυ, θά με καταρασθῇτε, τὸ ξέρω, άλλα δέν πρέπει νὰ σās κρύψω τίποτε.

Λοιπὸν, ήθελε κάποια φορὰ στὸ άγρόκτημα ὁ άρραβωνιαστικός σας. Θυμάστε άσφαλῶς, με τί ἐνθουσιασμὸ τὸν ὑποδέχτηκα. Άπὸ τὴν πρώτη μέρα συνεννοηθήκατε, συνδεθήκατε, άγαπηθήκατε. Πέρασε λίγος καιρός. Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα παρακολουθοῦσα, σάν

Σās εἶδα νὰ γονατίζετε μπροστά του με συντριβή.

βωνιαστικός σας όταν πήγαινε νὰ κοιμηθῇ. Έστησα καρτέρι και περίμενα νὰ περάσῃ. Αἰσθανόμουν μεγάλη ψυχική ἀναστάτωση, άλλα ὅχι και συντριβή, γιὰτι εἶχα ὅπως-δήποτε ἀποφασίσει νὰ βγάλω απ' τὴ μέση τὸν άνθρωπο πού θά ἐκλεβε τὴν εύτυχία μου.

Πιθανὸν νὰ μὴν έπρεπε νὰ φερθῶ ἔτσι, ἀφού δέν ὑπῆρχε οὔτε ή παραμικρὴ καν ἐλπίδα νὰ σās ἀποκτήσω ἐγὼ. Άλλά βλέπετε, μίς Κέννυ, ή λογική δυστυχῶς δέν μπορεί νὰ κυριαρχήσῃ πάντοτε τοῦ πάθους.

Τώρα, μίς Κέννυ, με ὅ,τι θά σās πῶ, θά φρικιάσετε. Άλλά κάνετε κουράγιο. Άκούστε ὡς τὸ τέλος αὐτὴν τὴν τραγική ἱστορία και ὕστερα καταδικάστε με. Άναθεματίστε με.

Περίμενα, λοιπόν, ἐκεἰ στὸ σκοτεινὸ μονοπάτι άρκετὴ ὥρα. Ζάφνου φάνηκε ἀπὸ μακριὰ ὁ άρραβωνιαστικός σας. Έσφιξα τὸ μαχαίρι στὸ χέρι μου, κι' όταν πέρασε ἀπὸ κοντά μου, τὸ έχωσα στηκε βαθῆς κατάχαμα, ἐνῶ τὸ αἷμα πετοῦσε ὀρμητικὰ απ' τὴν πληγὴ του.

Όταν ἀντίκρυσα νεκρὸ τὸ θῦμα μου, ἀντὶ νὰ τὰ χάσω, ἀπεναντίας ἀπέκτησα μιὰ ἐξαιρετική πνευματική διαύγεια. Έτρεξα προσεκτικὰ στὸ δωμάτιό μου και φρόντισα νὰ πλυθῶ ἀπὸ τὸ αἷμα, νὰ καθαρισθῶ και νὰ εξαφανίσω κάθε πειστήριο.

Τὴν ἄλλη μέρα όταν βρῆκαν σκοτωμένο τὸν άρραβωνιαστικό σας και σās εἰδοποίησαν, σās εἶδα νὰ γονατίζετε κοντά του με συντετριμμένη τὴν καρδιά. Όλοι κινητοποιήθηκαν, γιά ν' ἀνακαλύψουν τὸν δολοφόνο. Άλλά ὅλες οἱ ἐνέργειες ἀτέβησαν μάταιες. Τὸ ἐγκλημα έγινε τόσο ἐντεχνα, ὥστε ὁ δράστης δέν μποροῦσε νὰ προδοθῇ.

Θυμάμαι ακόμα πόσο εἶχατε ὑποφέρει γιά τὸν ἄδικο θάνατο τοῦ άγαπημένου σας και εἶχατε ντυθῇ στὰ μαύρα. Σās έβλεπα και βασανίζόμουν. Άλλά τί μπορούσα νὰ κάνω. Κλονίστηκε ή υγεία μου. Καί τὸ σαρὰκι τῆς φυματίωσης άρχισε νὰ τρώῃ τὰ σπλάγχνα μου. Τὴν συνέχεια τὴν ξέρετε. Τώρα πεθαίνω. μόνος κι' ἐρημικός. Άφήνω γιά πάντα τὸν κόσμο ὅπου δέν βρῆκα καμμιὰ χαρὰ τὸν άγαπημένο σας. Συγχωρήστε με. Σās άγαποῦσα τόσο πολὺ, τὸ πάθος μου με τύφλωσε, τὸ πάθος μου τὸ μεγάλο, αὐτὸ πού με στέλνει σήμερα στὸν τάφο.

Α. ΤΤΡΟΝΓΚ
ΠΑΝΘΕΟΝ

Α. ΣΤΡΟΝΓΚ

ένας τραγικός παληάτσος, τὰ ἐρωτικά σας καμώματα. Σās έβλεπα ν' ἀνταλλάσσετε θερμὰ φιλιὰ νὰ ἐκδηλώνετε, τέλος πάντων, με κάθε τρόπο τὴν ἀμοιβαία ἀφροσύνη σας.

Πόσο τραγική, ήταν ή θέσις μου. Έκλαια πολὺ συχνὰ μόνος μου τὰ βράδια κι' ἀναθεματίζα τὴν τύχη μου πού γεννήθηκα φτωχός.

Κάποτε έμαθα ὅτι θά γίνονταν στὴν πόλη σὲ δυὸ μέρες οἱ γάμοι σας. Άποκαρδιώθηκα. Καί πήρα τὴν ἀπόφαση νὰ σκοτώσω ὅπως-δήποτε τὸν άρραβωνιαστικό σας. Άφού ἐγὼ δέν μπορούσα, νὰ σās ἀποκτήσω νὰ μὴν σās κέρδιζε και κανεἰς άλλος. Κανείς!

Τὴν νύκτα λοιπόν, παραμόνεψα σ' ένα ἐρημικὸ δρομάκι τοῦ άγροκτήματος σας. Έξερκα καλά ὅτι περνούσε πάντα ἀπὸ κεί ὁ άρραβωνιαστικός σας όταν πήγαινε νὰ κοιμηθῇ.

ΑΠΟ ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ ΤΟ ΣΟΝΕΤΤΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Έδώ κι ἔξη μῆνες κάποιος τσιγγάνος βιολιστής έπαίξε ένα μελαγχολικὸ μουσικὸ κομμάτι σ' ένα μικρὸ ἐξοχικὸ καφενεῖο στὶς ὄχθες τοῦ Δουναβέως. Τσιγγρίζοντας τὰ τραπέζια έκανε τις χορδές ν' ἀναδίδουν μιὰ μελωδία θρήνου. Οἱ τελευταῖοι ἰδίως ήχοι του έμοιαζαν σάν τὸ πένθιμο ἐμβατήριο.

Έκεἴνη τὴ στιγμή ένας ἀπὸ τοὺς θαμώνας τοῦ καφενεῖου—ένας ὄρατος και νέος μαραγκός—εἶπε τοῦ τσιγγάνου νὰ ξαναπαῖξῃ αὐτὸ τὸ κομμάτι.

Ο βιολιστὴς τῶκανε. Κι' ἐνῶ ἀντηχοῦσαν οἱ μελωδικές στρόφές του, ὁ νέος έβγαλε τὸ ρεβόλβερ του κι' ἐπυροβόλησε στὴν καρδιά του. Τὸ θῦμα άφησε ένα γράμμα τὸ ὁποῖον έγραψε γιά μιὰ παθητική ἐρωτική ἱστορία του στὴν ὁποία λίγες στιγμές πρὶν εἶχε προσθέσει τὴν ἀκόλουθη φράση: Θέλω νὰ παιθάνω άκούγοντας τὸ «Κυριακάτικο Σούρουπο».

Σειρὰ αὐτοκτονιῶν.

Τὸ «Κυριακάτικο Σούρουπο»—τὸ νέο αὐτὸ σονέττο—έχει προσβάλει τις ψυχές ὅλων σχεδὸν τῶν κατοίκων τῆς Βουδαπέστης. Η μελαγχολική του ἀρμονία πιέζει σάν ταφόπετρα τις καρδιές ἀνδρῶν και γυναικῶν. Καί τοὺς δημιουργεἰ τὴν άσβεστη και ἰσχυρὴ ἐπιθυμία τοῦ θανάτου. Τὰ παραδείγματα εἶναι ὡς τὴν ὥρα άφθονα: Μία νεαρὴ ὑπάλληλος κρεμάστηκε και στὸ πόδια τῆς βρέθηκε τὸ σονέττο αὐτὸ τοῦ θανάτου. Μία ὡραία δακτυλογράφος άφησε ἀνοιχτὸ τὸ φωταερίο και πέθανε ἀπὸ άσφυξία, στὸ γράμμα δέ, πού άφησε, παρακαλοῦσε τοὺς δικούς της

τὴν ὥρα τῆς κηδείας της νὰ παίζουν «Τὸ Κυριακάτικο Σούρουπο». Μία ἄλλη κοπέλλα τραγούδησε τὸ ρεφραῖν του πού μοιάζει σάν μοιρολόγι σ' ένα κονσέρτο και εὐθὺς άμέσως, δίχως νὰ τὴν προλάβῃ κανεἰς έβγαλε ἀπὸ τὴν σάντα της ένα ρεβόλβερ και πυροβόλησε στὴν καρδιά της.

Καμμιὰ ἀπὸ τις καταπληκτικές περιπτώσεις πού ἀναστατώνουν τὸν κόσμο ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, δέν παρουσιάζει αὐτὴ τὴν ὁμοιότητα τῆς ὁμαδικῆς ὑστερίας. Τὸ λαϊκὸ αὐτὸ τραγούδι προκαλοῦσε τὸ «Ο νέος έβγαλε τὸ ρεβόλβερ του και πυροβόλησε στὴν καρδιά του».

Εὐδύνεται ὁ συνθέτης;

Οἱ μουσικοσυνθέται μās έχουν πῇ πολλὰ γιά τὰ διαβολικά ἀποτελέσματα τῶν μουσικῶν χωρικῶν, και οἱ δικηγόροι τῆς Οὐγγαρίας σκέφθηκαν κατὰ πόσον μπορούσαν νὰ θεωρήσουν ἐνοχὸ τὸ συνθετὴ αὐτοῦ τοῦ καταραμένου σονέττου γιά τις πολλαπλές αὐτὸς αὐτοκτονίες. Μερικοὶ ἰσχυρίσθηκαν ὅτι τὸ τραγούδι αὐτὸ δέν έχει καμμιὰ σχέση με τις ἀνόητες αὐτοκτονίες. Οἱ περισσότεροι ὅμως βάσιμα τὸν ἰσχυρισμὸς τους στὴν ἀναμφισβήτητη ὑπαρξὴ τῶν γεγονότων...

Στὸ μεταξὺ τὸ «Κυριακάτικο σούρουπο» ἀποθανάτιστηκε σὲ πλάκες. Άρχισε νὰ παίζεται στὰ γραμμόφωνα, νὰ κἀμὴ τὸ γύρο τῆς Εὐρώπης και τὸ ἐκπληκτικότερο νὰ προσθέτῃ νέα θῦματα. Σὲ μερικές μάλιστα περιπτώσεις δέν ὑπάρχει ἔως γιά νὰ δικαιολογῶνται οἱ ἀνεξηγήτες αὐτοκτονίες: Κάποιος πού έπεσε ἀπὸ τὸ παρὰθυρο τοῦ σπιτιοῦ του και σκοτώθηκε, ἐνῶ στὸ δωμάτιό του παιζόταν τὸ ρεφραῖν τοῦ μελαγχολικοῦ τραγουδιοῦ, ήταν ἡλικίας ἐβδομήντα χρονῶν. Ένα ἄλλο θῦμα ήταν γεροντοκόρη 50 χρονῶν.

Αφήνοντας ὡς πειστήριο ένα ἀντίτυπο τοῦ «Κυριακάτικο σούρουπου» ἐγκατέλειπε τὴ νύκτα τὸ κρεβάτι της και πήγε και πνίγηκε στὸ ποτάμι.

Μὰ ἀπὸ τις πῖο παράξενες περιπτώσεις αὐτοκτονίας εἶναι ή σχετική με έναν νεαρὸ ὑπάλληλο ἐνὸς μπακάλικου ὁ ὁποῖος διέμενε με τὸ ποδηλάτο του τὰ τρόφιμα στοὺς πελάτες. Ο νέος ἐκεἶνος περνοῦσε με τὸ ποδηλάτο του μιὰ γέφυρα τοῦ Δουναβέως στὴ Βουδαπέστη. Έξαφνα ένας ζητιάνος πού καθόταν στὸ ρεῖθρο, άρχισε νὰ παῖξῃ με τὴ φουσαρμονικά του τὸ παθητικὸ αὐτὸ σονέττο. Ο ποδηλατιστὴς άκουσε με κατάνυξη μερικές νότες και κατόπιν έπεσε ἀπὸ τὴ γέφυρα στὸ νερό.

ΠΑΝΘΕΟΝ

Οἱ Οὐγγαρέζες παραδέχονται ότι ή γνωστὴ στὶς τσιγγάνες πρόληψις ότι οἱ ἄνθρωποι δέν πρέπει ν' άκούνε ὠρισμένους μουσικούς σκοποὺς εἶναι σωστή.

Πῶς ἐνεπνεύσθη τὸ σονέττο

Κατόπιν ὅλων αὐτῶν τῶν τραγικῶν γεγονότων, ὁ διευθυντὴς τῆς Άστυνομίας τῆς Βουδαπέστης, έκάλεσε τὸν συνθέτη, ὁ ὁποῖος ὀνομάζεται Ρέσχο Σέρρος, και τοῦ συνέστησε ν' ἀποσύρῃ ἀπὸ τὴν κυκλοφορία τὸ τραγούδι αὐτὸ τοῦ θανάτου. Ο συνθέτης τοῦ τὸ ὑπεσέθη και με τὴν εύκαιρία αὐτὴ τοῦ ἀποκάλυψε τὴν παρακάτω καταπληκτικὴ ἱστορία.

Έμπνευσμένο σὲ μιὰ διαβολικὴ στιγμή, τὸ σονέττο αὐτὸ εἶχε τὴν ἰδια καταραμένη ἐπίδραση και στὴν ζωὴ τῆ δικῆς του:

Πρὶν 2 χρόνια ή κοπέλλα, πού άγαποῦσε και ἐπρόκειτο νὰ κἀμὴ γυναίκα του, τὸν ἐγκάτελειψε και παντρεύθηκε έναν πλούσιο διευθυντὴ μιᾶς Τράπεζας.

Πέρασε λίγος καιρός. Ένα μελαγχολικὸ ἀπόγευμα Σαββάτου, κι' όταν τὸ παρελθὸν ζωντάνεψε γιά μιὰ στιγμή στὸ μυαλό του, και τοῦ άνοιξε τὴν παλὰ πληγὴ τῆς καρδιάς του, ὁ Σέρρος ἐνοίωσε τὴν ἀκατανίκητὴ ἐπιθυμία νὰ ἐκδηλώσῃ τὸν πόνο και τὴν ἀπόγνωση του, συνθέτοντας αὐτὴ τὴν τραγικὴ ὥρα τὸ μοιραῖο σονέττο. Πέρασαν δλόκληροι μῆνες ἀπὸ τότε χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ βοηθῇ ἐκδοτῇ. Κατόπιν ὅμως τὸ τραγούδι τοῦ άρχισε νὰ ζητιέται. Εὐθὺς τότε άμέσως πληροφορήθηκε τὸν θάνατο τῆς άγαπημένης του: Εἶχε δηλητηριασθῇ αφήνοντας ένα σύντομο και αἰνιγματικὸ σημεῖωμα, πούεἰχε μόνον δυὸ

λέξεις: «Κυριακάτικο Σούρουπο». Η λεπτομέρεια αὐτὴ δημοσιεύθηκε ἀπὸ τις ἐφημερίδες και τὸ ἀποτέλεσμα ήταν νὰ ἐδραιωθῇ ή φήμη τοῦ σονέττου και νὰ γίνῃ περιζήτητο.

Τὸ κακὸ ὅμως δέν ήταν δυνατό νὰ σταματήσῃ. Η φήμη τοῦ «Κυριακάτικο Σούρουπου» ξεπέρασε τὰ σύνορα τῆς Οὐγγαρίας και ὅπως ἀναφέραμε παραπάνω ή καταστρεπτικὴ ἐπίδρασις του εἰσέδωσε στὶς ψυχές και άλλων λαῶν, και ἐπροκάλεσε τὸν πόθο τοῦ θανάτου σὲ πολλοὺς με νοσηρὴ φαντασία. Αἱ εἰδήσεις τῶν περιέργων αὐτοκτονιῶν έρχονται ἀπὸ τὴν Γαλλία, τὴν Ἰταλία τὴν Ἰσπανία.

Στὴν Ἀμερικὴ μάλιστα συνέβη ἰὸ καταπληκτικὸ ὥστε ὅλα τὰ μέλη μιᾶς τζάζ-μπάντ, πού εἶχε στὸ ρεπερτόριο τὸ «Κυριακάτικο Σούρουπο», νὰ ἀφανιστοῦν μέσα σὲ τρεῖς μῆνες. Τὴ ἡχητικὸ μινικρόβιο τοῦ μακάβριου τραγουδιοῦ προσέβαλλε και πολλοὺς συνδρομητὰς ραδιοφῶνων, μεταξὺ τῶν ὁποῖων ήταν και ένας φοιτητὴς τῆς Χημείας, ὁ ὁποῖος εὐτυχῶς ἀπέφυγε τοῦ σκοποῦ του και ἐπέζησε, γιά νὰ διηγηθῇ στοὺς δημοσιογράφους, τις ἐντυπώσεις πού δοκίμασε άκούγοντας στὸ ραδιόφωνο τὸ μελαγχολικὸ τραγούδι, και τὸ ὁποῖον μυστηριωδῶς τοῦ ἐγέννησε τὴ θάβησιν αὐτοκτονήσῃ.

Νὰ τώρα και οἱ στίχοι τοῦ σονέττου αὐτοῦ κατὰ κάμαρά μου, τάφραση.

Αὐτὸ τὸ Κυριακάτικο σούρουπο, κλείστηκε στὴν κάμαρά μου. Κρατώντας στὴν άγκαλιά μου ένα μουσικέτο ἀπὸ λουλούδια. Μολονότι ήξερα ότι δέν θά σ' ἐύρισκα ἐκεἰ και οὔτε ποτὲ θάρχωσυνα νὰ με βρῆς.

Όστόσο σοῦ σιγοτραγουδοῦσα ἐρωτικά τραγούδια..

Η ΘΥΣΙΑ ΤΗΣ ΜΑΝΝΑΣ

(ΧΡΥΣΟΥΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Θά εφθανε να αντικαταστήσωμε τους τίτλους. Θά παίρναμε την απόδειξη του πρίγκηπος και κάθε ίχνος της αξιοθρηνήτου αυτής υποθέσεως θά εξαφανίζετο.

— Αλλά οί αριθμοί των τίτλων δεν θά είναι οί ίδιοι.

— Θά εξηγήσωμε την αλλαγή αυτή ότι οφείλεται σε μία πώληση σε μεγαλύτερα τιμή και σε νέα αγορά με μικρότερη. Αλλά τον Χερτζόκ θά τόν παραδώσετε στα χέρια μ υί. Θά φύγω απόψε για τόν Λονδίνο. Είναι ένα τζινο που φεύγει στη μία μετά τα μεσάνυχτα. Θά τόν πάρω. Η ταχύτης ενεργείας σε τέτοιες περιπτώσεις είναι ο πρώτος όρος της επιτυχίας.

— Εύχαριστώ, Καϊρόλ! είπε απλά η Πατρόνα. Ο πρίγκηψ και η κόρη μου εφθασαν.

— Μάλιστα! Ο Σέργιος είναι απαθής! Έχει μεγαλύτερα δύναμη απ' όση φανταζόμουν.

— Τι τόν ενδιαφέρει, τι συμβαίνει; Μήπως αυτός ζημιώνεται; Όχι. Ξέρει καλά ότι θά εξακολουθήσω να εργάζομαι για να διατηρώ την τεμπελιά του και να τροφοδοτώ τη σπατάλη του. Και θεωρώσα τον έαυτό μου εύτυχη να τού γίνοντο αυτά μαθήματα και να μη ζητούσε πιά να χάσει τόν χέρι του στα ξένα ταμεία γιατί τότε δέ θά μπορούσα να τόν σώσω. Και αφού ζήσαμε στη δυστυχία, θά έπρεπε να πεθάνωμε ντροπισμένοι.

Η Πατρόνα σηκώθηκε με τὰ μάτια της γεμάτα δακρύα.

— Ω! ο άθλιος!... αν ποτέ η κόρη μου παύση να βρίσκεται μετὰ αὐτοῦ και μένα.

Μία χειρονομία τρομερή έτελείωσε τή φράση της. Η ίδια Ο Καϊρόλ, ο Μαρεντάλ και ο Πέτρος εκνιτάχθηκαν. Σκένψις τούς ήρθε τρομερή φοβικαδής. Στόν παροξυσμό τού θυμού, αυτή η τρομερή μητέρα, αυτή η ενεργητική και παράφορη γυναίκα θά ήταν ικανή να σκοτώση! Τό έμάντευσαν!... Ήσαν βέβαιοι!...

— Καϊρόλ! επανέλαβεν η κα Ντεσβαρέν έπειτα από μία στιγμή μελέτης, από σās μόνον εξαρτάται η επιχείρησις που υπεδείξατε πρό όλίγου;

— Από έμένα μόνο!

— Κάντε την γρήγορα και καλά όσοδήποτε και αν κοστίση. Η υπόθεσις έχει διαδοθή;

— Κανείς δεν υποπτεύεται! Δεν μίλησα σε κανένα, είπε ο Καϊρόλ. Έκτός από τή γυναίκα μου. Αλλά η γυναίκα μου και εγώ είμαστε ένα και τόν αυτό.

— Και τί είπε εκείνη; ρώτησε η κα Ντεσβαρέν κυττάζοντας τα μάματα τόν Καϊρόλ.

— Συνεινέθη τόσο πολύ, σαν να έπρόκειτο για μένα! Σās αγαπά τόσο, κυρία μου, καθώς και τούς δικούς σας! Με ίκέτευσεν να κάνω ό,τι μπορώ για νά σώσω τόν πρίγκηπα. Έκλεγε και, μά την αλήθεια, κι' αν άκόμη δεν ήθελα να σās εξυπηρετήσω, από ευγνωμοσύνην, θά τόν έκανα πρός χάριν εκείνης. Συγκινήθηκα, τό όμολογώ! Αλήθεια, αυτό τό παιδί έχει μία καρδιά!...

— Σεις Καϊρόλ, είσθε ένας εξαίρετος άνθρωπος, τού είπε, η Πατρόνα, σφίγγοντας τόν χέρι του.

— Τό ξέρω απάντησε εκείνος χαμογελώντας, για να κρύψη τήν συγκίνησή του. Και να είσθε βεβαία ότι μπορείτε να υπολογίζετε σε σένα.

Η Μισελίν παρουσιάσθη στο κατώφλι τού γραφείου.

— Τι γίνεται λοιπόν Μαμά; ρώτησε η πριγκήπισσα. Μου είπαν ότι είσαι έδώ από μιάς περίπου ώρας.

— Μιλούσα για υποθέσεις με τούς κυρίους αυτούς. Αλλά σū, αγαπημένη μου, πώς αισθάνεσαι; Δεν είσαι κουρασμένη;

— Όχι περισσότερο απ' ό,τι συνήθως! απάντησε ζωηρά η Μισελίν, κυττάζοντας πίσω της για να παρακολουθήση τās κινήσεις τού άνδρός της, ο όποιος ζητούσε να πλησιάση τήν Ιωάννα.

— Γιατί ήλθες στην έσπερίδα αυτήν; Δεν είναι λογικό.

— Ο Σέργιος επέμεινε να έλθη. Κι' εγώ, δεν θέλησα να τόν αφήσω.

— Έ! Θεέ μου, φώναξε η κα Ντεσβαρέν ζωηρά, άφησέ τον λοιπόν να κάνει εκείνο που τού άρέσει! Οί άνδρες είναι άγριοι! Όταν θά άρρωστήσης εκείνος δεν υποφέρει.

— Δεν είμαι άρρωστη! Δεν θέλω να είμαι! Άλλως τε σε λίγο θά φύγωμε.

Και έκαμε ένα σημείον στον Πανίν, με τήν βεντάγια της. Ο Πανίν έπλησίασε.

— Θά με πάτε σίτι, Σέργιε, δεν είναι έτσι; — Βεβαιότατα, αγαπητό μου παιδί, απάντησε εκείνος.

Από μακριά, η Ιωάννα που άκουγε έκαμε σημείον πρίγκηπα να μὴν υποσχεθῇ! Ένα αίσθημα εκπλήξεως έφάνη στο πρόσωπον τού Πανίν! Δεν καταλάβαινε. Η Μισελίν που χαλαρηστικά της! Υπέφερε τόσο ώστε μόλις συνεκρατήθη από τού να φωνάξη! Ήταν η πρώτη φορά από τήν τρομερή ανακάλυψη της Νίκαιας, που έβλεπε τόν Σέργιο και τήν Ιωάννα τόν ένα κοντα στον άλλον.

Ο Σέργιος που αποφάσισε να υπακούση στα έπιτακτικά νεύματα της έρωμένης του, γύρισε πρός τήν γυναίκα του.

— Σκέπτομαι, αγαπημένη μου Μισελίν, ότι πριν να πάω σίτι έπρεπε να περάσω από τήν λέσχη! Τό υποσχεθήκα! Δεν μπορώ να λείψω! Συγχωρήστε με λοιπόν και ζητήστε από τήν μητέρα σας να σās συνοδεύση.

— Πολύ καλά, απάντησε η Μισελίν, με φωνή πουτρεμε. Θά τής τό ζητήσω. Δεν φεύγετε άμέσως;

— Σε μία στιγμή.

Η νέα γυναίκα δεν θέλησε να χάση ούτε μία λεπτομέρεια της τρομερής σκηνής που επαίχτετο πρός στα μάτια της! Έμεινε για να ανακαλύψη τό μυστικό της επιμονής της Ιωάννας, για να μαντεύση τόν λόγο που τήν έκανε να κρατήση τόν Σέργιον.

Χωρίς να φαντάζεται ότι τόν κατασκοπεύουν, ο πρίγκηψ πλησίασε τήν Ιωάννα και χαμογελώντας τήν ρώτησε.

— Τι συμβαίνει;

— Σοβαρά νέα! Πρέπει να σου μιλήσω, απόψε μάλιστα...

— Πού;

— Έδώ!

— Ο άνδρας σας;

— Φεύγει σε μισή ώρα! Οί προσκεκλημένοι μας δεν θά μείνουν πολύ άργά. Κατεβήτε στον κήπο και μητέ, στο κιόσκι.

Η πόρτα της μικρής σκάλας που οδηγεί στο δωμάτιο της τουαλέτας μου θά είναι ανοικτή. Όταν φύγη όλος ο κόσμος τότε ανεβήτε.

— Φυλαχθήτε! μάς κυττάζουν! είπε ο Σέργιος όνησυχος!

Και άρχισαν να γελούν, και να μιλάνε, για συνήθη πράγματα.

Ο Καϊρόλ έπλησίασε τήν κα Ντεσβαρέν, που συζητούσε με τήν κόρη της και άφηρημένους όπως ήτο της είπε.

— Μόλις φθάσω στο Λονδίνο θά σās τηλεγραφίσω.

— Φεύγετε! άνεφώνησε η Μισελίν, της οποίας τό μυαλό, έφωτίσθη εξαφινικά.

— Μάλιστα, πριγκήπισσα! Έχω κάποια πολύ σπουδαία υπόθεση να διαπραγματευθώ.

— Και πότε φεύγετε;

— Σε μία στιγμή! Επιτρέψατέ μου, να σās αφήσω, έχω να δώσω μερικές διαταγές.

Βγήκε και πήγε στο μικρό σαλόνι.

Η Μισελίν με σφικτοκλεισμένα τα χέρια έλεγε μέσα της.

— Εκείνη θά είναι μόνη! Τού είπε να έλθη! Είπε ψέματα λέγοντάς μου για τήν λέσχη! Θά έλθη σίτι της.

Και η νέα γυναίκα στάθηκε συντετριμμένη και κατακίτρινη.

— Μισελίν, τί έχεις; φώναξε η κα Ντεσβαρέν, άρπάζοντας τόν χέρι της κόρης της, τό όποιον βρήκε παγωμένο.

— Τίποτε, έψέλλισε η πριγκήπισσα, με τὰ δόντια σφιγμένα

κυττάζοντας εμπρός της σαν τρελλή.

— Υποφέρεις! Τό βλέπω! Πρέπει να πάμε σίτι! Ας φύγωμε. Έλα να φιλήσης τήν Ιωάννα.

— Εγώ; φώναξε η Μισελίν! με φρίκη, ενώ υποχωρούσε ως έξ' ενστίκτου σαν για να άποφύγη μία σκάθαρη έπαφή.

Η κα Ντεσβαρέν έγινε για μία στιγμή ψυχρή και ήρεμη. Προαισθάνθηκε μία τρομερή αποκάλυψη και κυττάζοντας τήν κόρη της ρώτησε.

— Γιατί ξεφωνίζεις όταν σου είπα να φιλήσης τήν Ιωάννα; Τι συμβαίνει λοιπόν;

Η Μισελίν άρπαξε τόν χέρι της μάννας της με όρμη και δείχνοντας σ' αυτήν τόν Σέργιο και τήν Ιωάννα, οί όποιοι στο μικρό σαλόνι, γελοῦσαν καθισμένοι μακριά από μία ομάδα προσκεκλημένων.

— Αλλά, κύτταξέ τους λοιπόν; είπε.

— Τι θέλεις να πής; ρώτησε με αγωνία η μητέρα η όποία διάβασε αλήθεια στα μάτια της κόρης της!

— Ότι είναι έραστής της.

άνεκραξεν η Μισελίν! Αλλά δεν βλέπεις λοιπόν ότι πεθαίνω απ' αυτό; προσέθεσε με ένα στεναγμόν άπελπισίας, πέφτοντας στην άγκαλιά της μητέρας της.

Η Πατρόνα τήν έπηρε σαν ένα παιδί, τήν έφερε εις τό γραφείο τού Καϊρόλ και έκλεισε τήν πόρτα! Και πέφτοντας στον καναπέ όπου βοισκόταν η κόρη της τήν ίκέτευσεν να της μιλήση! Τής ζέστανε τα χέρια με τὰ φιλά της! Και έπειδή τήν έβλεπε ακίνητη και παγωμένη έφοβήθη και θέλησε να φωνάξη!

— Όχι! πάψε! έψιθύρισε η Μισελίν, η όποία συνήλθε, ως μη μάθη κανείς τίποτα!

Α! θά έπρεπε να σιωπήσω. Η ζωή μου συνετριβή! Πάρε με, άπόσπασέ με από τήν ατιμία αυτών! Η Ιωάννα η αδελφή μου και αυτός! Ω! κάνε με να λησμονήσω! Από οίκτον μαννούλα μου, σū που είσαι τόσο δυνατή, σū που πάντα κατώρθωσες ό,τι θέλησες, βγάλε μου από τήν καρδιά όλο τό κακό που έχω σ' αυτήν!

Η κα Ντεσβαρέν έκμηδυνισμένη από τήν κατάσταση αυτήν άρχισε να κλαίη.

— Θεέ μου! Μισελίν, κακόμειρο παιδί μου, υπέφερες τόσο πολύ και δεν μου έλεγες τίποτε. Ω! ήξερα καλά ότι δεν είχες πιά έμπιστοσύνη στη γρηά μητέρα σου!... και εγώ η άνόητη που δεν έμάντευα, έλεγα! Τουλάχιστον δεν ξέρει τίποτε. Και τὰ έδυσαίσα όλα για να κατορθώσω να μη μάθωστώκακό. Να μη ξέρεις τίποτα

Μην κλαίς άγγελέ μου, λυπήσου με. Μου ξεσχίζεις τήν καρδιά. Εγώ που θά έδινα τό παν για να σε έχω εύτυχῇ. Ω! σε άγάπησα πολύ! Πόσον τιμωροῦμαι γι' αυτό!

— Εγώ τιμωρήθηκα, είπε η Μισελίν, με λυγμούς, γιατί δέ σε άκουσα! Α! τα παιδιά πρέπει ν' άκούνε πάντοτε τήν μητέρα τους! Εκείνη μαντεύει τόν κίνδυνο! Δεν είναι έτσι, μητέρα; Εγώ που τού έδυσαίσα όλα, να βλέπω ότι δεν με αγαπά, ότι δεν θά με αγαπήση ποτέ! Τι θά είναι τώρα η ζωή μου χωρίς έμπιστήν, χωρίς τυφροφύλακα. Αχ! είμαι πολύ δυστυχισμένη! Θά ήταν καλλίτερα να πεθαινα!

— Να πεθάνης! σū! Μή λές τρέλλες! Γιατί ο άνθρωπος

αὐτός σε περιφρονεί και σε προδίνει; Αξίζουν μήπως, οί άνδρες; αξίζουν τόν κόπο να πεθαίνουμε γι' αυτούς; Όχι! θά ζήσης άγγελέ μου με τήν γρηά μητέρα σου. Θά χωρίση; από τόν άνδρα σου.

— Και θά μείνη ελεύθερος αυτός, άπότησε με θυμού, η Μισελίν! Θά εξακολουθήση να αγαπάη αυτή! Ω! δεν μπορώ να υποφέρω μία τέτοια σκέψη! Βλέπεις είναι τρομερό, αυτό που είπα!... Τόν αγαπάω τόσο πολύ... ώστε θά προτιμούσα να τόν ιδω μάλλον νεκρό παρά άπιστον.

Η κα Ντεσβαρέν έμεινε σιωπηλή! Ο Σέργιος νεκρός; Η ιδέα αυτή της ήλθε σαν ένα άπελευθερωτικό όνειρο! Τής έρχόταν έπιτακτική βίαη, άκατανίκητη! Τήν απέκρουσε με κόπο.

— Δεν θά μπορούσα ποτέ να σκεφθώ αυτόν εξακολουθήσε η Μισελίν, χωρίς να τόν βρω πρόστυχον, και συχαμερόν! Κάθε μέρα τό λάθος του θά γίνεται πιό άνανδρον και η υποκρισία του πιό άηδής. Έδώ και λίγες στιγμές, μου χαμογελάσε. Ξέρεις γιατί; Γιατί ο Καϊρόλ φεύγει και εκείνος θά περάση έδώ αυτή τή νύκτα.

— Ποιός σου τό είπε;

— Ω! τό διάβασα στα χαρούμενα μάτια του! Τόν αγαπώ! Δεν μπορεί να μου κρύψη τίποτα. Και έτσι ο προδότης απέναντί μου, προδότης απέναντι τού φίλου του, είναι ο άνθρωπος που δεν έχω ντροπήν ν' αγαπώ.

— Συνέλθε, έρχονται! είπε η κα Ντεσβαρέν τήν στιγμήν που η πόρτα άνοιγε πρός στήν Ιωάννα τήν όποιαν άκούθουσε ο Μαρεντάλ, άνήσυχος γιατί είχαν εξαφανισθή τητέρα, και κόρη.

— Η Μισελίν είναι αδιάθετη, ρώτησε η κα Καϊρόλ προχωρώντας.

Τίποτε! λίγη κουράση, απήντησε η κα Ντεσβαρέν! Μαρεντάλ, δός τό μπράτσο σου στην κόρη μου για να τήν οδηγήσης στο άμάξι της! Κατεβαίνω άμέσως.

Και κρατώντας τήν Ιωάννα από τό χέρι για να τήν έμποδίση να πάη κοντά στην Μισελίν που έφευγε.

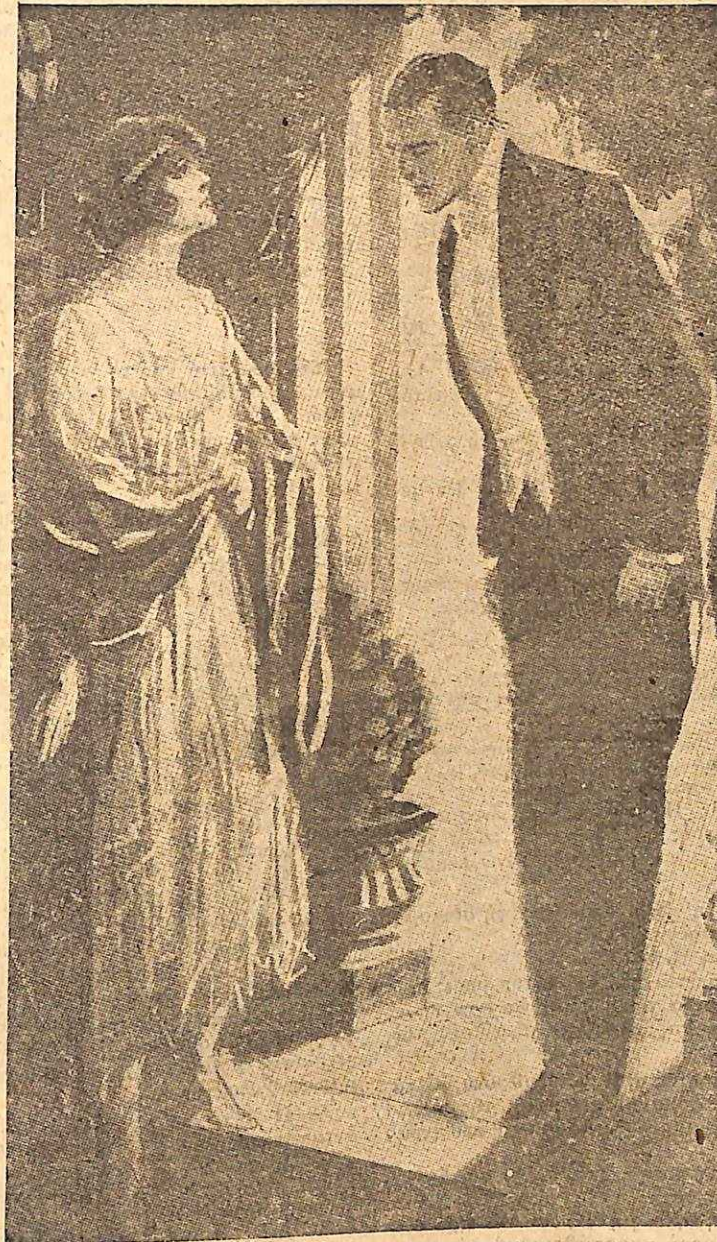
— Μείνε έχω να σου μιλήσω! της είπε.

Η νέα γυναίκα έκνιτάξε τήν Πατρόνα με έκπληξη. Η κα Ντεσβαρέν έμεινε για λίγο σιωπηλή. Έσκέπτετο τόν Σέργιον που θά έπήγαγε εκεί τήν νύκτα. Δεν είχε παρό μία λέξη να ειπή στον Καϊρόλ, για να τόν έμποδίση να φύγη.

Η ζωή, τού άθλιου αυτού βρισκόταν λοιπόν, στα χέρια της! Αλλά η Ιωάννα; Θά τήν κατέστρεφε και αυτήν; Έχω ένα τέτοιο δικαίωμα; Εκείνη που έπάλαισε, και άμύνθη; Αυτό θά ήταν άδικο! Εκείνη παρεσύρθη απ' αυτόν και υπέκυψε χωρίς να τό θέλη. Έπρεπε να τήν ρωτήση.

— Αν η δυστυχισμένη γυναίκα υπέφερε, αν μετανουόσε όφειλε να της φεισθή.

Αφού έπηρε τήν απόφασή της η κα Ντεσβαρέν γύρισε πρός τήν Ιωάννα που έπερίμενε πού δέν σε είδα, κόρη μου. Σε βλέπω χαρούμενη και γελαστή... είναι η πρώτη φορά από τόν γάμο σου που έχεις τό ύφος εύτυχισμένου ανθρώπου.

Ο Πέτρος υπεκλήθη και έφυγε

ρια της! Αλλά η Ιωάννα; Θά τήν κατέστρεφε και αυτήν; Έχω ένα τέτοιο δικαίωμα; Εκείνη που έπάλαισε, και άμύνθη; Αυτό θά ήταν άδικο! Εκείνη παρεσύρθη απ' αυτόν και υπέκυψε χωρίς να τό θέλη. Έπρεπε να τήν ρωτήση.

— Αν η δυστυχισμένη γυναίκα υπέφερε, αν μετανουόσε όφειλε να της φεισθή.

Αφού έπηρε τήν απόφασή της η κα Ντεσβαρέν γύρισε πρός τήν Ιωάννα που έπερίμενε πού δέν σε είδα, κόρη μου. Σε βλέπω χαρούμενη και γελαστή... είναι η πρώτη φορά από τόν γάμο σου που έχεις τό ύφος εύτυχισμένου ανθρώπου.

— Πέρασε πολλές καιρός που δέν σε είδα, κόρη μου. Σε βλέπω χαρούμενη και γελαστή... είναι η πρώτη φορά από τόν γάμο σου που έχεις τό ύφος εύτυχισμένου ανθρώπου.

— Να πεθάνης! σū! Μή λές τρέλλες! Γιατί ο άνθρωπος

Η Ίωάννα χωρίς να απαντήσει έκνιταξε την Πατρόνα.
Στά λόγια που της έλεγε έμάντευε μιὰ τρομερή ειρωνεία.
— Ξαναβρήκες την ήσυχία ! εξακολούθησε η κ. Ντεσβαρέν, κρατώντας τη νέα γυναίκα κάτω από το διαπεραστικό της βλέμμα ! Βλέπεις κόρη μου, όταν έχη κανείς την συνείδηση ήσυχη... Γιατί, φυσικά δεν θα έχης να κατηγορήσης τίποτα τον εαυτόν σου ;
Η Ίωάννα εξήγησε ότι στην φράση αυτή υπήρχε μιὰ ερώ-
τησις και όχι μιὰ κατηγορία, Άλήντησε χωρίς κανένα δισταγμόν.
— Τίποτε.
— Ξέρεις ότι σε αγαπώ και ότι θα είμαι επιεικής, ξανάειπε, με γλυκύτητα η κ. Ντεσβαρέν και ότι θα μπορούσες χωρίς να φόβον να έμπιστεύεσαι σε μένα ;
— Δεν έχω τίποτε να φοβηθώ, τίποτε να ελπώ, απήντησε η νέα γυναίκα !
— Τίποτε ; ρώτησε η Πατρόνα επιμένοντας.
— Άλλά όχι, έβεβαίωσε, η Ίωάννα, τίποτε.
Η κ. Ντεσβαρέν έκνιταξε ακόμη μιὰ φορά την θετή της κόρη, θέλοντας να διαβάση έως τὰ βάθη της ψυχής της ! Την είδε άπαθή.
— Καλά ! είπεν άπότομα πηγαίνοντας προς την πόρτα.
— Φεύγετε ; ρώτησε η Ίωάννα φέρνοντας τὸ μέτωπο στὰ χείλη της κας Ντεσβαρέν.
— Μάλιστα... Άντίο !.. είπεν εκείνη με ένα φιλή παγερό.
Η Ίωάννα χωρίς να γυρίση τὸ κεφάλι, πήγε στο σαλόνι.
Τὴν ίδια στιγμή ὁ Καϊρόλ, μὲ κοστούμι ταξιδιού έμπαινε στο γραφείο ακολουθούμενος από τὸν Πέτρο.
— Νά ἐγώ έτοιμος ! είπεν ὁ τραπεζίτης στην κ. Ντεσβαρέν. Δεν έχετε καμμιά καινούργια σύσταση να μου κάνετε ; Δεν έχετε τίπο-
τα να μου ελπήτε ;
— Μάλιστα ! απήντησε η κ. Ντεσβαρέν με μιὰ βραχνή φωνή που έκαμε τὸν Καϊρόλ να φρυιάσῃ !
— Τότε γρήγορα γιατί μόλις έχω καιρό και τὸ τραίνο δεν πε-
ριμένει.
— Δεν θα φύγετε !.. είπε,
Ὁ Καϊρόλ έκπληκτος είπε ζωηρά !
— Μὰ δεν σκέπτεσθε ; Εκεί πέρα παίζονται τὰ συμφέροντά σας.
— Και ἐδῶ ἡ τιμή σας απήντησε με βιαιότητα η Πατρόνα.
— Ἡ τιμή μου ; ανέφώνησεν άναπηδώντας ὁ Καϊρόλ. Κυρία σκέπτεσθε τί λέτε !
— Και πῶς έλησμονήσατε ἐκεῖνο που σὰς είχα υποσχέθῃ ; Άνε-
λαβα τὴν υποχρέωση να σὰς προειδοποιήσω ἐγὼ ἡ ίδια τὴν ἡμέ-
ρα που θα άπειληθῆτε.
— Ε ! λοιπόν ;
— Ε ! λοιπόν κρατῶ τὴν υπόσχεσή μου ! Άν θέλετε να μάθετε τὸν αντίπαλο, μπάτε στο σπίτι σας άπόψε.
— Ένας αντίπαλος στο σπίτι μου ; Η Ίωάννα είναι ἔνοχος ; Ξέ-
ρετε ότι αν αὐτὸ είναι ἀληθινὸ θα τοὺς σκοτώσω και τοὺς δυό.
— Κάνετε ὅτι σας υπογορεύει ἡ συνείδησίς σας ! Εγὼ ἐνέγγη-
σα σύμφωνα με τὴ δική μου !
Ὁ Πέτρος άφωνος από κατάπληξη παρηκολούθησε τὴ σύντομη αὐτὴ σκηνή ! Όταν συνήλθε ἐτῆγε προς τὴν Πατρόνα.
— Κυρία, ἐκεῖνο που κάνετε είναι τρομερό !
— Σε τί ; ὁ άνθρωπος αὐτὸς βρισκεται στο δίκιο του ὅπως ἐγὼ στο δικό μου ! Τοῦ παίρνουν τὴ γυναίκα του, σκοτώνουν τὸ κορί-
τσι μου και με άτιμάζουν !.. Άμυνόμεθα. Δυστυχία σ' αὐτοὺς που διέπραξαν τὸ ἐγκλημα.
Ὁ Καϊρόλ που έπεσε κεραυνόπληκτος σὲ μιὰ πολυθρόνα, με τὰ μάτια άπλανῆ, χωρίς φωνή, ἦταν ἡ τρομαγμένη εἰκόνα τῆς ἀπελ-
πισίας ! Τὰ λόγια τῆς κ. Ντεσβαρέν βρῆκαν ὁδὸ διάκοπα στο πνεῦ-
μα του σὰν μιὰ άπαισία ἐπιδός.
Μέσα του ἐπαναλάμβανε χωρίς να μπορῇ να διώξη αὐτὴ τὴν σκέψη. «Ὁ ἐραστής της άπόψε σπῖτι σας».
Ενόμιζε ὅτι τρελλαινότανε. Φοβήθηκε μήπως δεν θα είχε τὸν καιρόν να ἐκδικηθῇ ! Έκαμε μιὰ τρομερὴ προσπάθεια και κόκκινος από λύπη ἐσηκώθη.
— Φυλάξου ! τοῦ είπε ὁ Πέτρος ! Νά ἡ γυναίκα σου.
Ὁ Καϊρόλ κύτταξε τὴν Ίωάννα που προχωροῦσε ! Δάκρυα φλο-
γερά ανέβηκαν στο μάτι του. Έμουρμούρισε.
— Αὐτὴ με τὰ μάτια τὰ τόσο καθαρά ! Τὸ μέτωπο τὸ τόσο ἡ-
ρεμο ! Είναι δυνατόν ;
Έκαμε ένα νεύμα άποχαιρετισμοῦ στον Πέτρο και στην κ. Ντε-
σβαρέν που ἔβαιναν και άφου συνήλθε ἔπειτα από μιὰ δυνατὴ προσπάθεια ἐπροχώρησε προς τὴν Ίωάννα.
— Φεύγετε !είπεν ἡ νεαρή σύζυγος. Ξέρετε ὅτι δεν έχετε καιρόν ;
— Έχω μερικὲς στιγμὲς ακόμη να μείνω κοντά σας, είπε με συγκίνηση ! Βλέπετε Ίωάννα, ὅτι λυποῦμαι γιατί φεύγω.

Εἶναι ἡ πρώτη φορά που σὰς αφήνω. Σε λίγο οἱ προσκε-
κλημένοι μας θα φύγουν ! Σὰς ἱκετεύω ἐλάτε μαζί μου.
Η Ίωάννα έμειδίασε.
— Άλλά, φίλε μου, κυττάτε, είμαι με τὴν τουαλέττα τοῦ χοροῦ.
— Τὴν βραδυὰ τοῦ γάμου μας, ἔτσι σὲ πήρα. Τυλί-
ξου στὶς γούνες και ἐλα. Δὸς μου αὐτὴ τὴν άπόδειξη στορ-
γῆς. Τὴν ἀξίζω ! Δεν είμαι κακὸς ἄνδρας, και τὸ ξέρεις σὲ αγαπῶ τόσο...
— Η Ίωάννα συνέσπασε τὸ φρύδι της ! Αὐτὴ ἡ ἐπιμονὴ τὴν ἐρέθιζε.
— Εἶναι παιδαριῶδες αὐτό ! Θὰ είσαι ἐδῶ μεθαύριο... Και ἄλλως τε είμαι κουρασμένη... Λυπηθῆτε με...
— Άρνείσθε ; ρώτησε ὁ Καϊρόλ σοβαρὸς και σκυθρωπός.
Η Ίωάννα με τὸ άσπρο της χέρι, ἐχάιδεψε τὸ πρόσωπο τοῦ ἄνδρός της.
— Έμπρός ! μὴ με αφήνετε θυμωμένος ! Δεν θα λυπηθῆτε γιατί δεν είμαι κοντά σας, ἐπρόσθεσε με χάρη, θα κοιμηθῆτε σ' ὅλο τὸ ταξίδι. Ὁρεβουάρ.
Ὁ Καϊρόλ τὴν φίλησε και με πνιγμένη φωνή.
— Άντίο ! είπε.
Η Ίωάννα έμεινε μιὰ στιγμὴ ἀκίνητη, και ἀκροαζότανε. Τὸ πρόσωπό της ἐφωτίσθη !
— Επὶ τέλους ! είπε.

X X

Στὸ δωμάτιό της τὸ γεμάτο από ἡδυπαθὴ ἀρώματα ἡ Ίω-
άννα πρὸ ὀλίγου είχε βγάλει τὸ φόρεμα τοῦ χοροῦ και ἔχει φορέσει ένα πενιὸρ. Άκουμπημένη στην θερμάστρα, με ταραγμένη ἀναπνοὴν ἐπερίμενε ! Έξαφνα μπῆκε βιαστικὴ ἡ θαλα-
μηπλὸς της.
— Έφυγε ὁλος ὁ κόσμος ; ρώτησε
— Μάλιστα. Μόνον ὁ Πέτρος Ντελαρέν ξαναγύρισε και ρω-
τάει αν ἡ κυρία μπορεῖ να τὸν δεχθῇ.
— Ὁ κ. Ντελαρέν ; είπε έκπληκτη ἡ Ίωάννα.
— Ἰσχυρίζεται ὅτι έχει να πῇ σπουδαιότατα πράγματα στην κυρία.
— Ποῦ εἶναι ; Πέστε του να ἔλθῃ.
Η θαλαμηπλὸς βγῆκε. Η Ίωάννα ἔρριξε κάτι στοὺς ὤ-
μους ἐνῶτις ἐσκέπτετο τί ἄραγε να ἤθελε ὁ Πέτρος ! Ἦτο συγκε-
κινημένη ! Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς τῆς ἐνέπνευε πάντοτε σεβασμόν.
Και ἡ σκέψις ὅτι θα βρισκότανε τὴν στιγμὴ αὐτὴ μπροστά του τῆς ἐπροξένησε στενοχώρια. Ὁ Πέτρος μπῆκε. Έμεινε γιὰ μιὰ στιγμὴ άφωνη.
— Ε ! λοιπόν, είπε ἡ Ίωάννα, πέστε μου τί συμβαίνει ἀγαπη-
τέ μου φίλε !
— Συμβαίνει, ἀγαπητή μου Ίωάννα, ὅτι... ἄλλα συγχωρή-
σετέ με, είμαι πολὺ ταραγμένος ! Ἡρῷα νὸ σὰς βρῶ ὑπα-
κόοντας σὲ μιὰ αὐθόρμητη κίνησι ! Δεν σκέφτηκα με ποῖο τρόπο θα σὰς τὸ ἔλεγα και βλέπω ὅτι με δυσκολία θα ἐκφρα-
σθῶ από φόβο μήπως σὰς προσβάλω.
— Μὰ λοιπόν, ἀγαπητέ μου φίλε, αν ἐκεῖνο που θέλετε να μοῦ πῆτε είναι τόσο δύσκολο να λεχθῇ, τότε μὴν τὸ λέτε.
— Άδύνατον ! ἡ σιωπὴ μου θα προξενήσῃ ἀνεπανόρθωτη συμ-
φορὰ ! Γιὰ ὄνομα τοῦ θεοῦ Ίωάννα βοηθήστε με !.. Σχεδιάζατε νος... Φυλαχθῆτε...
— Η Ίωάννα ἀνετρίχιασε ! Άλλὰ νικώντας τὴν ταραχὴ της, ἀνταπῆντησε ἐνῶ γελούσε νευρικά.
— Ποιά ἱστορία ἱκανὴ να με κοιμήσῃ ὄρθια μου διηγείσθε ! Εἶμαι σπῖτι μου περιτριγυρισμένη από ένα κόσμον ὀλόκληρο και δεν έχω τίποτα να φοβηθῶ. Σὰς παρακαλῶ να τὸ πιστεύετε.
— Άρνείσθε ; ἀνέκραξε ὁ Πέτρος ! Τὸ περιμένα ! Ίωάννα είμαι ὁ παιδικὸς σας φίλος και από μένα δεν έχετε να φοβηθῆτε τίπο-
τε. Δεν σκέπτομαι παρὰ πῶς να σὰς ὑπηρετήσω ! Σκεφθῆτε τῖπο-
γιά να βρισκομαι ἐδῶ, αὐτὸ είναι άπόδειξις ὅτι τὰ ξέρω ὅλα... Ίωάννα ἀκούστε με.
— Α ! αὐτό ! ἄλλα εἰσθε τρελλός ;
— Βρισκομαι πολὺ καλά στο μυαλό μου ! Δυστυχῶς γιὰ σὰς ! Αὐτὰ που σὰς λέγω είναι ἐιλικρινῆ, σοβαρά, τρομερά. Και ἀ-
φοῦ με ξαναγκάζετε νὸ σὰς εἰπῶ καθαρὰ τὰ πράγματα, θα τὸ κάνω. Ὁ σύζυγός σας, τὸν ὁποῖον νομίζετε μακρυνά, βρισκεται 100 βήματα ἀπ' ἐδῶ και ἴσως σὲ μιὰ στιγμὴ θα μπῇ γιὰ νὰ σὰς συλλάβῃ ἐπ' αὐτοφώρῳ. Εἶναι λοιπόν σοβαρόν ;

(Άκολουθεῖ)

ΠΑΝΘΕΟΝ

Έρωσ και πόλεμος

Γάμοι εἰς τὰ πεδία τῶν μαχῶν

Άντὶ κουφέντων... ὀβίδες και σφαῖρες !

Ὁ γάμος τοῦ ἀνταποκριτοῦ τῶν «Τάιμς» μετὰ τῆς διδος Μαρ-
γαρίτας Ντ' Έρρέρο, ἀπεσταλμένης τῆς γαλλικῆς ἐφημερίδος «Ἡμέρα», ὁ ὁποῖος ἐτελέσθη στὴν ἀγγλικὴ πρεσβεῖα τῆς Άντις — Άμπέμπα, ἐκεῖ που οἱ σφαῖρες τῶν ἀτάκτων Ἀβησσυνῶν ἐσφύ-
ριζαν στ' αὐτιά τῶν καλεσμένων, δεν είναι οὔτε πρωτότυπος, ὅ-
πως τὸν θέλουν οἱ σχετικὲς ἐιδήσεις, οὔτε μοναδικός.
Τὸν Σεπτέμβριο τοῦ περασμένου ἔτους σὲ μιὰ ὀρεινὴ ἐπαρχία τοῦ Μεξικοῦ, γινόνταν δὲν κάποιον ἐρημοκλήσι ἕνας γραφικὸτάτος γάμος. Ὁ γαμπρὸς ἦταν ἕνας δραπέτης τῶν φυλακῶν και ἡ νύμ-
φη, ἡ πλουσιωτάτη κόρη ἑνὸς γαιοκτημόνος. Όταν ὁ πάστορ ἦταν ἔτοιμος ν' ἀρχίσῃ τὴν τέλεση τῶν μυστηρίων ἔξαφνα ἕνα ἀπόσπα-
σμα χωροφυλάκων εἰσέβαλλε εἰς τὴν ἐκκλησίαν και θέλησε να συλλάβουν τὸν γαμπρὸ πρὶν ἀρχίσῃ ἡ στέψις. Ἡ ὀρεξὴ τοὺς ὁ-
μως ἀνεκόπη από τὴν ἐπέμβαση τῶν προσκεκλημένων, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ὅλοι φίλοι τοῦ γαμπροῦ και τὸ σπουδαιότερον ὀπλισμένοι σὰν ἀστακοί : Ὅπως ἦταν φυσικὸ ἐπηκολούθησε σύρραξις, κα-
τὰ τὸ διάστημα τῆς ὁποίας οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι εὗρηκαν τὴν ..
εὐκαιρίαν να τελέσουν τοὺς γάμους των και παρ' ὅλον ὅτι ὁ κα-
τατρομαγμένος παππὰς ἐδέχθη μιὰ σφαῖρα εἰς τὸν καρπὸ τοῦ
χεριοῦ του τὴ στιγμὴ που τοὺς εὐλογοῦσε !
Μετὰ τὸν γάμον ἐπηκολούθησε ἡ σύλληψις ὄλων και ἡ ὅμα
δικὴ μεταφορά των εἰς τὰς φυλακάς, ὅπου οἱ νεόνυμφοι ἐπέρασαν τὸν μῆνα τοῦ μέλιτος.

Ένα από τὰ πλέον ἀξιο-
σημεῖα γεγονότα τὰ σχετι-
ζόμενα με τὴν πολιορκία τῆς
Λιέγης κατὰ τὸν εὐρωπαϊκὸν
πόλεμον, ἦταν ἡ ἀδιαφορία
που ἐπέδειξαν μερικοὶ από
τοὺς κατοίκους τῆς πολιορ-
κημένης πόλεως κατὰ τὴν ὥ-
ρα τοῦ σφοδροῦ βομβαρδι-
σμοῦ : Οἱ ἀθεόφοβοι εἶχαν τὴν
ψυχραιμίαν να τελέσουν και νὰ
ἐωρτάσουν τρεῖς γάμους, ἐνῶ
οἱ ὀβίδες τῶν Γερμανῶν ἀ-
νέσκαπταν ὅλη τὴν πόλιν.
Μία ἄλλη γαμήλιος τελε-
τὴ, παθητικὴ σὲς λεπτομέ-
ρειές της και με τραγικὸν τέ-
λος, ἔλαβε χώραν στο πεδῖον
τῆς μάχης, στο μέτωπον τῆς
Φλάνδρας, ὕστερα από μίαν
φονικωτάτην μάχην μεταξὺ
Ἀγγλων και Γερμανῶν.
Εἰς τὰς παραμονὰς τῆς με-
γάλης αὐτῆς μάχης, ἕνας νεα-
ρὸς ἀξιωματικὸς τοῦ πυροβο-
λικοῦ, ὁ Μάκ Ἰρβιν, που
βρισκόταν τότε στο Λονδῖον
ἐπ' ἀδείαν, και ἐπρόκειτο να
τελεσθῇ τοὺς γάμους του, ἔλαβε ἔξαφνὰ μιὰ διαταγὴ να ἐγκα-
ταλεῖσῃ τὴν ἀγγλικὴν πρωτεύουσάν και να παρουσιασθῇ ἐπείγον-
τως εἰς τὸ σύνταγμα του, που ἦταν στὴν πρώτη γραμμὴ.
Ἡ μνηστὴ του, μιὰ νοστιμωτάτη Ὀυαλλίς, ὑπάλληλος σὲ μιὰ
ἀσφαλιστικὴ ἐταιρεία, μόλις ἐπληροφορήθηκε τὴν εἰδηση τῆς
ἀναχωρήσεώς του κατελήφθη από ἀνησυχίαν μήπως ὁ ἀγαπημέ-
νος της ἀλλάξῃ ἰδέαν και τὴν ἐγκαταλείψει. Καὶ βασανιζομένη με
αὐτὴν τὴν ἔμμονην σκέψιν ἀπεφάσισε να τὸν ἀκολουθήσῃ στο
μέτωπον, παρ' ὅλες τῖς ἐπιπλοὰς διαμαρτυρίες του.

Ἐπειδὴ ἐκεῖνος δεν τὴν ἔπαιρνε μαζί του, ἐταξείδευσε μόνην
της χωρίς αὐτὸς να ἔξῃ τίποτε, και όταν ἀρχισε ἡ μάχη ἡ
τολμηρὴ νέα βρισκόταν εἰς τὸ πλησιέστερον χωριό.
Μετὰ τὴν νίκην τῶν Ἀγγλων, γεμάτη ἀγωνία, ἔτρεξε να ζητή-
σῃ πληροφορίας γιὰ τὴν τύχην του Ἐπειδὴ ὁμως φοβότανε μή-
πως τυχὸν ὁ ἀγαπημένος της εἶχε σκοτωθῇ ἡ τραυματισθῇ, παρὰ
κάλεσε ἕναν χωρικὸ να τὴν συνοδεύσῃ και μαζί του προχώρησε
στο πεδῖον τῆς μάχης ὅπου ἀρχισε με ἀπελπισίαν εἰς μακάρβριες
ἐρευνὰς τῆς ἀνάμεσα σὲ πτώματα ἀνθρώπων και ζώων που ἦ-

σαν κατεσπαρμένα εἰς ὅλην τὴν πεδιάδα.

Ἡ προαίσθησις της δεν τὴν διέψευσε : Τὸν βρῆκε πράγματι
πεσμένον μπρούμυτα ἐπάνω σ' ἕνα ἀνάχωμα. Δεν εἶχε ἀκόμη
πεθάνει και σύμφωνα με τὴν θέλησή του ἡ ἀπαρηγόρητη γυναί-
κα ἔστειλε τὸν χωρικὸ να φωνάξῃ ἕναν παπὰ από τὸ χωριό
γιὰ να τοὺς στεφανώσῃ ἐπὶ τόπου. Πράγματι, σὲ λίγη ὥρα, οἱ δυὸ
τραγικοὶ ἐρωτευμένοι ἐνώοντο με τὰ δεσμά τοῦ γάμου μέσα
σ' ἕνα ἀμπρ... Δυστυχῶς ὁμως δεν ἐπρόφθασε να τελεώσῃ τὸ
μυστήριον και ὁ γαμπρὸς ἀφῆσε τὴν τελευταία του πνοή !

Ὁ τρόμος και ἡ ἀπελπισία που ἐπικρατοῦσε μέσα και γύρω
στὰ χαρακώματα που ἦσαν γύρω στο Βερντέν, κατὰ τὸν χειμῶνα
τοῦ 1917, διασκεδάσθη από μιὰ γαμήλιον τελετὴ, που ἔγινε τὴν
ὥρα τῆς μάχης κι' ἐνῶ οἱ βροντὲς τῶν κανονιοβολισμῶν συ-
νάδευαν τὸ... «Γαμήλιον Ἐμβατήριον»

Ἡ νύφη ἦταν μιὰ νοσοκόμος και ὁ γαμπρὸς ἕνας λοχίας τραυ-
ματίας.

Αἰματηρὸς ἦταν ὁ γάμος ἐνὸς Ἀγγλου ἀξιωματικοῦ και μιᾶς
Βελγίδος νοσοκόμου, ἡ ὁποία ἐπρόκειτο εὐθύς μετὰ τὴν στέψη
να περάσῃ τῖς ἐχθρικὰς γραμμὰς και να δράσῃ ὡς κατάσκοπος εἰς
τὴν πατρίδα της ὅπου εἶχαν εἰσβάλει οἱ Γερμανοί.

Ὁ βιαστικὸς αὐτὸς γάμος
ἔγινε μέσα σ' ἕνα κατεστραμ-
μένον ἀμπρὶ στο μέτωπον τοῦ
Σῆμ. Δυστυχῶς ὁμως κατὰ τὴν
διάρκεια τῆς τελετῆς, τρεῖς ἀ-
πό τοὺς καλεσμένους ἐσκοτώ-
θηκαν από τὰ θραύσματα τῶν
ἐχθρικῶν ὀβιδῶν, που ἀρχισαν
ἔξαφνὰ να πέφτουν τὴν στιγ-
μὴν που εἶχαν βγῇ ἔξω κι' ἐ-
περίμεναν να χαιρετήσουν τοὺς
νεονύμφους.

Κατὰ τὴν πολιορκία τοῦ
Στρασβούργου από τοὺς Γερ-
μανοὺς στο 1870, ἔγιναν 42 γά-
μοι μέσα στην πολιορκημένη
πόλιν κι' ἐνῶ οἱ ὀβίδες τοῦ
ἐχθροῦ ἀνέσκαπταν τοὺς δρό-
μους. Κι' ὁμως παρ' ὅλη αὐ-
τὴ τὴ θύελλα τῆς φωτιάς, οἱ
γάμοι ἐκτὸς από ένα ἐτελειώ-
σαν χωρίς κανένα δυσάρεστο
ἀποδόπτο. Στην τελευταία αὐ-
τὴ ἐξαιρετικὴ περίπτωσι, μιὰ
ὀβίδα ἐξεργάγη κοντὰ στο εἰ-

τυχισμένον ζευγάρι τὴν ὥρα που ἐπήγαινε στὴν ἐκκλησίαν, κι'
ἐσκοτώσε τοὺς τρεῖς συνοδοὺς του μαζί με τὸν γαμπρόν. Μία ἄλ-
λη ὀβίδα ἐπίσης ἔπεσεν σὲ μιὰ ἐκκλησίαν τὴν ὥρα που ἐγίνετο ἕ-
νας ἄλλος γάμος καὶ ἀνετίναξε στὸν ἀέρα ὅλη τὴν στέγην της.
Εὐτυχῶς ὁμως, ἐκτὸς από λίγους τραυματίας, ἡ ἀποδύστικη ὀβίδα
δεν εἶχε ἄλλα θύματα, και ἡ τελετὴ τῶν γάμων συνεχίσθηκε εἰς
τὰ ἐρείπια τῆς ἐκκλησίας !

Άν ἐπιχειροῦσε κανεὶς να ἀναφέρῃ ὅλες τῖς περιπτώσεις τῶν
γάμων που ἔγιναν κατὰ καιροὺς στα διάφορα πολεμικὰ μέτωπα
θα ἐγέμισε με τὴν ἐξιστόρησίν των τόμους ὀλοκληρούς.
Τὸ πρᾶγμα δεν πρέπει να ἐκπληττῇ κανένα γιατί ἐάν τὸ ἔξε-
τάσῃ κανεὶς κατὰ βάθος θα τὸ βοῇ φυσικότερον. Οἱ ἄνθρω-
ποι που ἔχουν τόσο θάρρος ὥστε να ἀποφασίζουν να δεθοῦν με
τὰ δεσμά τοῦ γάμου, γιατί να φοβηθοῦν να πραγματοποιήσουν τὴν
ἀπόφασίν τους αὐτὴ κοντὰ στην φωτιά τοῦ πολέμου που είναι και
λιγότερο ἐπικίνδυνη ;

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΓΙΑΤΙ ΘΑ ΤΟΝ ΑΘΩΩΝΕ

Μέσα στο σαλόνι του Πέτερ Άντερ καθόταν, όπως κάθε βράδυ σχεδόν, μία εύθυμη παρέα, που την αποτελούσαν μερικοί έγκλεκτοι φίλοι του. Ο Μώμς δηλαδή, ο δικηγόρος, ο Κρίστι ο γιατρός, ο Φίλιπς ο δημοσιογράφος κι' ο Πήτερ ο έμπορος. Μιλούσαν όλοι με μία εξαιρετική ζωηρότητα, δίχως να γεννιέται ποτέ ούτε ή παραμικρή παρεξήγησης μεταξύ τους, ό

ταν εξαφνα ο Φίλιπς, ο δημοσιογράφος, ξεδίπλωσε μία εφημερίδα, που την είχε στην τσέπη του κι' άρχισε μεγαλοφώνως να διαβάει αυτή την ειδήση: «Σήμερα την πρωίαν καταδικάσθη υπό του καουργοιδικείου ο Βάλτερ Νάγκελ εις θάνατον, αποδειχθείσης περιτρώως της ένοχής του. Ως γνωστόν, ο έγκληματίας ούτος εφόρευσε τόν μεγαλοβιομήχανον Τζάκ Μόλισσον».

Κανείς δεν έδειξε ούτε την παραμικρή έκπληξη στο ανάγνωσμα αυτής της λακωνικής ειδήσεως, εκτός απ' τόν Πέτερ Άντερ, τόν οικοδεσπότη, ο οποίος έσπευσε άμέσως να δηλώσει :

—Τί να σάς πώ, φίλοι μου; Άπορώ με την απόφαση αυτή των ένορκων. Εγώ σάς βεβαιώ ότι ποτέ, αν ήμουν ένορκος, δεν θα καταδικάζα τόν Νάγκελ. Άπ' εναντίας θα τόν άθώνα κι' όλας, πανηγυρικάς.

Όλοι, σ' αυτά τα λόγια, άπόρησαν. Ο Μώμς μάλιστα δεν έδίστασε να πη ότι αυτό δεν περίμενε να τό άκούσει.

Και πρόσθεσε :

—Όστε θα άθώωνες ένα έγκληματία; Θα έλευθέρωνες ένα φονηά;

Υστερα κι' ο Πήτερ, έκπληκτος κι' αυτός, παρατηρώντας λοξά και διαπεραστικά, τόν Άντερ, τού έκανε αυτές τις άλλεπάλληλες ερωτήσεις.

Φρονείς μήπως ότι ένας άπαισιος φονηάς, όπως ο Βάλτερ Νάγκελ που στέρησε όλως διόλου άπαισία την ζωή ενός τιμίον και ξεχωριστού ανθρώπου, πρέπει να πάρη άφεση άμαρτιών για να συνεχίση τό έργο του ; Σοβαρώς θα έδικαίνωες έσύ ένα δολοφόνο ; Θα άθώωνες ένα οικτρό φονηά ;

Μάλιστα, απάντησε ο Άντερ. Θα τόν άθώωνα, γιατί αυτό, νομίζω, θα έπρεπε να μου ύπαγορεύση ή συνείδησίς μου. Άλλά, να σάς πώ. Δεν έχετε άδικο. Άπορείτε με τα λεγόμενά μου, έπειδή νομίζετε κι' εσείς τόν Νάγκελ κακούργο, όπως όλος ο κόσμος. Όστόσο όμως εγώ που ξέρω καλά την ιστορία του, έχω την γνώμη ότι ο άνθρωπος αυτός δεν έκανε τίποτε τό άποτρόπαιο. Τίποτε τό φρικιαστικό. Και για να δητε ακριβώς αν έχω ή όχι δίκιο, θα σάς άφηγηθώ άμέσως την ιστορία τού άμοιρου Νάγκελ. Μία ιστορία δηλαδή γεμάτη πόνο και έρωτα, που έκανε και μένα, όταν την άκουσα να δακρύσω. Ναί ! Σας βεβαιώ. Έπειτα θα σάς πώ κι' ένα άλλο πράγμα ακόμα. Ό,τι θα σάς διηγηθώ είναι αυθεντικό, έως την τελευταία του λεπτομέρεια. Κι' αυτό γιατί ένας στενός παιδικός φίλος μου συνδεότανε πολύ με τα πρόσωπα τού φρικτού αυτού δράματος κι' έτσι τού δόθηκε ή ευκαιρία να τό παρακολουθήση όλα από κοντά. Ο φίλος μου, εξαιρετικά λυπημένος μου ιστόρησε και μένα τα συμβάντα, χωρίς να μπορέη να κρύψη την αγανάκτηση που έκυρίευσε την ψυχή του. Δεν ύπάρχει όμως κανείς λόγος να φλυαρώ περισσότερο. Καλύτερα ν' άκούσετε και να κρίνετε.

Όλοι, τότε, κρεμάσθηκαν απ' τα χείλη τού Άντερ, ο οποίος άρχισε άργά-άργά να λέη :

—Ο Βάλτερ Νάγκελ λοιπόν, δεν ήταν παρά ένας φιλήσυχος άνθρωπος. Φτωχός υπάλληλος σ' ένα παραγγελιοδοχικό γραφείο, δεν είχε τίποτε που να τόν άπασχολή, εκτός απ' τη δουλειά του και από τό τένις, παιγνίδι που τό άγαπούσε πάρα πολύ. Έτσι ή ζωή του περνούσε ήρεμη, έως ότου γνώρισε μία μέρα κάποιο εξαιρετικά όμορφο κορίτσι.

είδε κάποτε την Νάνσυ, τού άρεσε κι' έτσι από καπρίτσιο θέλησε να την κατακτήση. Τού κάκου ο καυμένος ο Βάλτερ τού ύπεδείκνυε μ' ευγένεια ότι ή Νάνσυ ήταν μνηστή του κι' ότι συνεπώς δεν έπρεπε, να έπιμένη. Ο Μόλισσον, άμετάπειστος και πείσμων δεν άφησε κανένα μέσον που να μην τό μεταχειρισθή, για να κάμψη την αντίσταση της Νάνσυ. Κι' έτσι άρχισε να εξοδεύη για τό χατήρι της χοήματα, πολλά χρήματα, τόσα, που ή Νάνσυ πιά τα

είχε χάσει κυριολεκτικώς. Και καθώς ήταν εκ φύσεως επιπόλαιη άρχισε να ύποχωρηή στις άξιόγοητευμένη απ' την λαμπρή κοινωνική του θέση. Και από τότε άρχισε να συχνάζη μαζί του στα άριστοκρατικά κέντρα και ο άτυχος νέος πολλές φορές την είδε με τόν μεγαλοβιομήχανο έντελώς άγνωρίστη και στους τρόπους και στο παρουσιαστικό.

Μάταια ο Βάλτερ εξόρκιζε τόν Μόλισσον ν' άποσυρθή, γιατί αυτός άγαπούσε άληθινά την Νάνσυ και θα την παντρευόταν άμέσως ενώ εκείνος δεν έκανε παρά άπλως ένα καπρίτσιο του. Ο Μόλισσον όμως δεν άκουγε τίποτε. Κι' επέμενε, έως ότου έκέρδιζε τελικώς την Νάνσυ.

Τότε ο Βάλτερ δεν κρατήθηκε. Όταν έμαθε ότι ή Νάνσυ έπληγε πιά με τόν Μόλισσον κι' ότι κάθε έλπίδα είχε για πάντα χαθή, έπληρε την απόφασή του. Όπλίσθηκε μ' ένα πιστόλι κι' έτρεξε να συναντήση τόν άρπαγα της ευτυχίας του. Κάπου τόν αντίκωψε και δεν έδίστασε να τόν σκοτώση σάν σκυλί.

Και πρόσθεσε τώρα, τελειώνοντας ο Άντερ την θλιβερή άφήγησή του :

—Όστε όπως βλέπετε, φίλοι μου, ο Βάλτερ δεν είναι κακούργος. Άπλούστατα ύπερασπίσθηκε την ευτυχία του, ύπερασπίσθηκε τόν μεγάλο έρωτά του. Κ' εγώ δε καταδικάζω ποτέ έναν άνθρωπο, που θέλησε ν' αντιδράση εναντίον της παντοδύναμης κυριαρχίας τού χρήματος, σκοτώνοντας τόν πλούσιο άρπαγα της γυναίκας που άγαπούσε. Μάλιστα όχι μόνον δεν τόν καταδικάζω, αλλά τόν δικαιώνω κι' όλας. Τόν συγχωρώ : Γιατί δεν πρόκειται νομίζω να ξεχνάτε, ότι ο έρωτας είναι ο άξονας γύρω από τόν όποιο γυρίζει κάθε εκδήλωσις της ζωής. Και για να ύπερασπίση κανείς την αγάπη του, για να την διατηρήση, μπορεί να κάνη ό,τι δήποτε και κάτω, δηλαδή, που ούδέποτε θα τό έκανε, αν δεν βρισκότανε υπό την επίδραση τού πάθους. Μάλιστα, φίλοι μου, αυτή είναι ή αλήθεια. Αυτή είναι ή πραγματικότητα.

Επέρασε άρκετή ώρα παγερός σιγής. Τέλος ο Μώμς παρετήρησε :

—Πράγματι ο έρωας τυφλώνει και μεταβάλλει σ' έγκληματία και τόν πιο φιλήσυχον άνθρωπο.

—Και τόν πιο αγαθό και συνετό, συμπλήρωσε ο Πήτερ.

Λεγόταν Νάνσυ Κιέ-λαντ και δεν άρρησαν οι δυο νέοι, ύστερα από την γνωριμία τους, να συνδεθούν μεταξύ τους, και μ' ένα βαθύ έρωτα. Ήταν ή αλήθεια ότι ή Νάνσυ φαινόταν άξιαγάπητη γυναίκα, γι' αυτό ο Βάλτερ είχε πάρει κι' όλας την απόφαση να την παντρευθή. Φτωχός ήταν βέβαια, αλλά τή σύζυγό του θα μπορούσε πάντως να τή ζήσει. Η Νάνσυ δεν έβλεπε κι' αυτή την ώρα να κάνουνε τους γάμους τους κι' έδειχνε πως ήταν πολύ ευτυχισμένη. Έτσι είχαν τα πράγματα, όταν παρουσιάστηκε, ο Τζάκ Μόλισσον, ο μεγαλοβιομήχανος. Αυτός

Φωτογραφίες Μέτρο — Γκόλντουϊν

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΑΝ ΝΤΟΡΑΚ

ΕΛΙΝΟΡ ΓΚΛΥΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΜΠΕΤΥ ΦΥΡΝΕΣ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ

‘Η λέσχη τῶν ἀστεροπλήκτων

Χωρίς ἀμφιβολία, ἡ μεγαλειότητα ἀπὸ τὶς ἀμερικανικὲς λέσχες εἶναι ἡ «Λέσχη τῶν κινηματογραφοφίλων». Κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς ιδρύσεώς της ἡ λέσχη αὐτὴ ἀσχολεῖτο κυρίως μὲ τὴν ὁργάνωσιν διαφόρων συγκεντρώσεων τῶν μελῶν της, εἰς τὰς ὁποίας οἱ συνερχόμενοι συζητοῦσαν γιὰ τοὺς ἀγαπημένους τῶν «ἀστέρων» καὶ ἀντήλλασαν φωτογραφίες ἢ αὐτογραφα. Κάποτε προεβάλλοντο ἐπίσης καὶ μικρὲς ταινίες. Πολὺ γρήγορα ἡ λέσχη ἐπῆρε μεγάλη ἔκτασι. Τμήματά της ιδρύθησαν εἰς ὅλες τὶς Πολιτεῖες, οἱ ὁποῖες ἐπαιρναν τὶς κατευθύνσεις τῶν ἀπὸ τὶς δύο κεντρικὰς ὁργανώσεις εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκη καὶ τὸ Χόλλυγουντ.

Ἡ κεντρικὴ ὁργάνωσις τῆς Νέας Ὑόρκης ἔδρευε σὲ ἓνα ἰδιόκτητο δικαίωτο μέγαρο. Οἱ τρεῖς κατώτεροι ἀπ’ τοὺς ὁρόφους αὐτοὺς στεγάζουν τὴν εἰδικότητα τῆς ἑνώσεως, τὸ «Ἰατρεῖον Καλλονῆς», εἰς τὸ ὁποῖον οἱ καλλίεργοι κομμωτοὶ καὶ εἰδικοί καλλωπισταὶ τῶν ἠνωμένων Πολιτειῶν προσφέρουν τὶς ὑπηρεσίας τῶν.

ὑπάρχουν ὁλόκληρες σειρὲς ἀπὸ θαλάμους, ποὺ φέρουν τὰ ὀνόματα τῶν διασημοτέρων γυναικῶν τῆς ὁθόνης. Γκρέτα Γκάρμπο, Τζίν Χάρλσον, Τζόαν Κράουφορντ. Αἱ εἰκόνες τῶν εἰδωλῶν αὐτῶν εἶναι κρεμασμένες εἰς τοὺς τοίχους καὶ, ἐνῶ ἡ ἐπισκέπτρια θαυμάζει τὴν ὥραIAN φωτογραφίαν τῆς ἀγαπημένης τῆς πρωταγωνίστριας, ἐμπεῖρα χέρια μετασκευάζουν κατὰ τέτοιο θαυμαστὸν τρόπο τὴν ἐξωτερικὴν τη: ὥσιν, ὥστε μετὰ τὴν «θεραπείαν» νὰ παρουσιάσῃ καταπληκτικὴν ὁμοιότητα μὲ τὸν «ἀστέρα», ποὺ ἀποτελεῖ τὸ ἰδεώδες της.

Συχνά, ἐννοεῖται, γιὰ νὰ γίνῃ ἡ ποθητὴ αὐτὴ ἐξομοίωσις, ἡ πελάτις εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ ὑποβληθῇ σὲ ἀρκετὰ ὀδυνηρὰς ἐπεμβάσεις. Ὅταν ἐπὶ παραδείγματι, ζητῆται ἓνα «πρόσωπον Τζόαν Κράουφορντ» ἡ πελάτις πρέπει σχεδὸν πάντοτε, νὰ ὑποβληθῇ σὲ μιὰ μικρὴ ἐγχείρησις τῶν βλεφάρων, γιὰ νὰ ἀποκτήσῃ τὰ μεγάλα μάτια τῆς Κράουφορντ. Ἀλλὰ καὶ εἰς ἄλλας πολλὰς περιπτώσεις, ὅπου οἱ κρῆμες καὶ τὰ παρασκευάσματα τῶν καλλωπιστῶν δὲν φθάνουν, καλεῖται εἰς βοήθειαν τὸ νυστέρι τοῦ χειρουργοῦ.

Ὅλοι ἀνεξαιρέτως οἱ θηλυκοὶ ἀστέρες τοῦ «κινηματογράφου» κοῦ στερεώματος βολοῦν μιμητρίαν μέσα σ’ αὐτὰ καλλωπιστικά σαλόνια τῆς Λέσχης τῶν Κινηματογραφοφίλων. Ἐξαίρεσιν ἀποτέλουν μόνον δύο πρωταγωνίστριες, ἡ Μαίη Οὐδὲρ καὶ ἡ Μαργλέν Ντὴτριχ, οἱ ὁποῖες ὀφείλουν τὴν μεγάλην φήμην τῶν κυρίως στοὺς ἄνδρες ἐνῶ μεταξὺ τῶν γυναικῶν τῆς Ἀμερικῆς δὲν ἀπέκτησαν ποτε τῶν μεγάλων δημοτικότητων.

ὑπάρχουν ὁμως καὶ κυρίες, οἱ ὁποῖες παρ’ ὅλην τὴν ἐπιθυμίαν τῶν καὶ παρ’ ὅλην τὴν καλὴν θέλησιν τῶν εἰδικῶν καλλιτεχνῶν τοῦ καλλωπισμοῦ, δὲν θὰ μπορούσαν ποτὲ ν’ ἀποκτήσουν τὴν παραμικρὴ ὁμοιότητα μὲ καμμιά ἀπὸ τὶς θεότητες αὐτῆς τοῦ Χόλλυγουντ.

Δὲν πρέπει ὁμως νὰ ἀπελπισθοῦν οὐτε οἱ κυρίες αὐτὲς: μπο-

Ὁ Τσάρλν Τσάπλιν—Σαρώ.

ροῦν, ἀπλούστατα, νὰ ἐπισκεφθοῦν τὸν τέταρτον ὄροφον τοῦ μεγάρου τῆς Λέσχης, ὅπου λειτουργεῖ ἓνα ἄλλο ἱατρεῖον καλλονῆς γιὰ... τετράποδους πελάτες.

Εἰς τὸ τμήμα αὐτὸ ὑπάρχουν πλήρεις συλλογὲς φωτογραφιῶν ποὺ παριστάνουν τοὺς ἀγαπημένους σκύλους ἢ γάτους ὅλων τῶν ἀστέρων τῆς ὁθόνης.

Ἡ ἐνθουσιώδης λοιπὸν διασώτις τοῦ κινηματογράφου ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ μετατρεπῇ διὰ μιᾶς ἡ ἰδία εἰς Ζανὲτ Μακδόναλντ, ἡμπορεῖ νὰ βοῇ ἐκεῖ ἀμέσως ἓνα γκρίζο, μαλλιαρὸ τσοπαιόσκυλο, οὐγγρικὴς ράτσας, ἐντελὸς ὅμοιον μὲ τὸν μολλιάρων Οὐγγαρέζον τῆς θείας Ζανέτ.

Ἡ μεγαλειτέρα ζήτησις σημειοῦται εἰς τὰ ξανθὰ τερριέ, τύπου «Κλάρκ Γκαίμπλ», ὅμοια δηλαδὴ μὲ τὸν ἀγαπημένον σκύλον τοῦ «ἀστέρου» αὐτοῦ τῆς μόδας.

Ὁ ἔκτος ὄροφος ἀποτελεῖται ὁλόκληρος ἀπὸ μίαν τεραστίαν αἴθουσαν, εἰς τὴν ὁποίαν κάθε μῆνα ἐκτίθενται εἰς πλειστηριασμὸν κάθε λογῆς ἀντικείμενα, ποὺ ἔχουν ἢ εἶχαν κατὰ ἓνα οἰονδήποτε τρόπον, κάποιαν ἀμεση ἢ μακροπρὴν σχέση μὲ τὴν ὁθόνην. Κομμάτια ἀπὸ παλαιὰς βιβλίου ταινίας τοῦ Σαρώ, τοῦ Μπάστερ Κητον καὶ τοῦ Χάρολν Λόυδ ἐπωλήθησαν τελευταίως εἰς μυθώδεις τιμὰς.

Ἀντιθέτως, γιὰ τὰς πολυαρίθμους ταινίας τοῦ γνωστοῦ Φάττυ, ποὺ ἐσκόρπιζε ἄλλοτε ὀρεκτὰ γέλια, δὲν παρουσιάσθη

οὔτε ἓνας ἀγοραστής.

Οἱ Ἀμερικανοὶ δὲν ἐννοοῦν νὰ συγχωρήσουν οὔτε ἐπειτὸ ἀπὸ τὸσον καιρὸ τὰ πολυάριθμα σκάνδαλα, τῶν ὁποίων εἶχε γίνῃ ἡρωὸς ὁ παχύσαρκος κωμικός.

Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ὁμως, εἰς τὸν πλειστηριασμὸν αὐτὸν ἐκτίθενται διάφορα ἀντικείμενα τῆς προσωπικῆς κυριότητος καὶ χρήσεως τῶν «ἀστέρων» τοῦ Χόλλυγουντ.

Αἱ εἰσπράξεις διατίθενται συνήθως ὑπὲρ φιланθρωπικῶν σκοπῶν καὶ γι’ αὐτὸ αἱ ἀρχαὶ δὲν θεωροῦν ὑποχρέωσιν τῶν νὰ ἐπέμβουν, διότι, π. χ. σχεδὸν σὲ κάθε μηνιαῖον πλειστηριασμὸν προσφέρονται κι’ ἀπὸ τριάντα «γνήσιες» τρίχες ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ Γκάρρυ Κούπερ.

Ὁ ἐκπλειστηριασμὸς τῆς περιφήμου κουκλοσυλλογῆς τῆς Τζόαν Κράουφορντ, ἀποτελουμένης ἀπὸ 1000 καὶ πλέον τεμάχια, ὁ ὁποῖος ἐγένετο ὀλίγον πρὸ τῶν Χριστουγέννων, ἀπέδωκε ὡς καθαρὸν κέρδος τὸ στρογγυλὸν ποσὸν τῶν 83.654 δολλαρίων.

Τὸ πλέον ἐνδιαφέρον ὁμως καὶ πλέον ἀποδοτικὸν τμήμα τῆς Λέσχης εἶναι τὸ «Γραφεῖον Συνοικισίων» ποὺ λειτουργεῖ εἰς τοὺς δύο ἀνωτέρους ὁρόφους, καὶ ἀποτελεῖ τὸ φυσικὸν συμπλήρωμα τῶν κατωτέρων καλλυντικῶν ὁρόφων.

Εἰς τὰς μεγάλας χαρτοθήκας τοῦ γραφείου αὐτοῦ σημειώνονται οἱ ἰδιαιτέρες ἐπιθυμίες καὶ οἱ εὐχὲς τῶν πελατῶν καὶ πελατίδων. Καὶ ξεφυλλίζοντας κανεὶς τὸ μεγάλο «βιβλίο τῶν προτάσεων», δὲν εἶναι σπάνιον νὰ διαβάσῃ ἀγγελίας ὡς ἡ ἐξῆς:

Διεσυγμένη, τύπου Τζίν Χάρλσον, ζητεῖ εἰς γάμον πλούσιον κύριον, τύπου Οὐάλλας Μπέρρν.

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚ ΔΟΤΑ ΧΙΟΥΜΟΡ

Ένας μανιώδης καπνιστής ήταν βαρεϊό άρρωστος και ο γιατρός του άπηγόρευσε το κάπνισμα. 'Ο άσθενής κατόρθωσε να επιβληθί στον έαυτό του και να συμμορφωθί με την έντολήν του γιατρού, έν τούτοις όμως έτοποθέτησε κάτω από το μαξιλάρι του ένα τσιγάρο.

Η κατάσταση του όμως χειροτέρευσε και όταν έφθασαν οι τελευταίες του στιγμές φώναξαν ένα παπά για να τον μεταλάβη. 'Ο παπάς ήρθε και κρατώντας ένα κερι άναμμένο πλησίασε στο κρεβάτι του έτοιμοθανάτου για να έκτελέση το θρησκευτικό του καθήκον. Μόλις ο τελευταίος τον είδε έννόησε ότι έφθασε το τέλος του και καταβάλλοντας μιά τελευταία προσπάθεια, άνασκηώθηκε στο κρεβάτι του, τράβηξε άπ' το προσκέφαλό του το κρυμμένο τσιγάρο κι' άνάβοντας το άπ' το κερι που κρατούσε ο παπάς τράβηξε δυο τρείς ρουφηξιές και ξεφύχισε χωρίς να μεταλάβη.

Ένας πλούσιος Άγγλος που ταξίδευε στο Παρίσι, θέλησε να γευματίση μ' ένα τρελλόν.

Εύκολο πράγμα, του είπε ένας φίλος του νευρολόγος. Έλατε αύριο να φάμε μαζί.

Πράγματι την άλλη μέρα ο γιατρός έτοποθέτησε τον φίλο του στο τραπέζι μεταξύ δύο κυρίων, έν των οποίων ο ένας, ντυμένος στά μαύρα και εύπρεπέστατος, έτρωγε χωρίς να μιλή. 'Απ' εναντίας ο άλλος, τελείως άτημέλητος, δέν έπαυσε ούτε μιá στιγμή να μιλή και να χειρονομή. 'Όταν έφθασαν στά φρούτα, ο περίεργος Άγγλος πλούσιος είπε κρυφά στο νευρολόγο, δείχνοντάς του τον όμιλητικό συνδαιτημόνα.

Σας εύχαριστώ, ο τρελλός σας με διασκεδαζει πολύ.

Άλλά δέν είναι αυτός ο τρελλός άπινθησε ο γιατρός, είναι ο άλλος που δέν λέει τίποτα. Αυτός που μιλεί είναι ο μεγάλος Μπαλζάκ.

Μιά μέρα ο Βίκτωρ Ουγκώ έπήγε ένα γράμμα που έγραφε άντι διεύθυνση τά έξις:

Στον μεγαλύτερο ποιητή της εποχής.

Ο ποιητής των «Φθινοπωρινών φύλων» χωρίς να το άνοίξη το έστειλε στο Λαμαρτίνο, ο όποιος πάλι με τη σειρά του το ξανάστειλε στον Ουγκώ, ο όποιος όμως δέν τό παραδέχθηκε. Τέλος το γράμμα έπήγε στην Ακαδημία και άπ' εκεί στά «άζητητα» με την έπιγραφήν «άγνωστος».

Πόσο θα γράψη το ταξί σου άν με πάη από δω ως το σταθμό;

Καμιά δεκαριά δραχμές κύριε. 'Ορίστε, άνεβείτε.

Όχι. Άπλως ρώτησα για να ιδώ τί γλυτώνω πηγαίνοντας με τά πόδια.

Ένας μονόφθαλμος συναντά πρωί—πρωί στο δρόμο έναν καμπούρη.

Πωσε όσα δισεκατομμύρια θέλεις!

Πρωί—πρωί βλέπω βγίχες στο δρόμο φορτωμένες, του λέει για να τον πειράξει.

Τι να γίνι! είμαι βλέπεις πιό προκομμένος από σένα. Τόση ώρα είναι που ξημέρωσε κι' εσύ δέν έχεις άνοίξει άκόμη παρά το ένα σου μονάχα παράθυρο.

Ο δάσκαλος: Σε τί χρησιμεύει το μαλλί των προβάτων;

Ο μαθητής: Δέν ξέρω.

Ο δάσκαλος: Δέν ξέρεις; Έ, καλά τότε, πέσου από τί είναι το σκακάκι σου, το παντελόνι σου και το πανωφόρι σου.

Ο μαθητής: Από τά παλιά ρούχα του μπαμπά!

Όταν έτελείωσε η πρώτη μετά τον πόλεμον συνδιάσκεψις της Γενεύης, οι αντιπρόσωποι των διαφόρων Έθνών, φεύγοντας από το ξενοδοχείόν τους, έπρεπε να δώσουν και το σχετικόν φιλοδώρημα στο γκαρσόνι. Πρώτος ο κ. Λούι Τζώρτζ, έδωσε δυο στερόλινες. 'Ο κ. Μπαρτολί, που δέν άκολουθούσε, μη θέλοντας ή Γαλλία να φανή λιγώτερο γενναιόδωρη από την Άγγλία, έβαλε στο χέρι του παιδιού 100 φράγκα. Το γκαρσόνι τους εύχαρίστησε θερμότατα και έπεριμενε μ' άδιαφορία τον αντιπρόσωπο της Αυστρίας, γιατί στην Έλβετία οι κορώνες έχρησίμευαν για έτικέτες στις μπουτίλιες της μπίρας, γιατί δέν είχαν καμιά άξία τά χαρτονομίσματα των ήττημένων.

Ο αυστριακός έπλησίασε βιαστικός και του έδωσε μιá βαρεία βαλίτσα.

Πάρε φίλε μου αυτό το μικρό φιλοδώρημα, είπε κι' έφυγε.

Τον άκολουθήσε ο άπεσταλμένος του Βεροίνου, ο όποιος έκρατούσε ένα άπλό φύλλο χαρτιού.

Τί είναι αυτό; ρώτησε το γκαρσόνι.

Είναι ή απόδειξις για να παραλάβης από τον σταθμό το βαγόνι με τά χαρτονομίσματα που άποτελούν το φιλοδώρημά σου.

Εμεινε τέλος ο Μπολσεβίκος, ο καί' έξοχην φουκαράς.

Το γκαρσόνι δέν έπεριμενε και μεγάλα πράγματα άπ' αυτόν. Έν τούτοις ο Ρώσος του είπε δίνοντάς του ένα βαρύ και σκληρό δέμα.

Είναι οι τυπογραφικές πλάκες των τραπεζογραμματίων μας. Πάρτες και τύ-

λεύς της Γαλλίας Λουδοβίκος ο 14ος που βρισκόταν τότε στον κολοφώνα της δόξης του, άπήνησε να έλθη ο δόγης της Βενετίας στά άνάκτορά του, των Βερσαλλιών και να έκλιπαρήση ο ίδιος τη βασιλική του χάρι. 'Ο δόγης άναγκάσθηκε να ύποκύψη στην άπαίτηση αυτή του ίσχυρού μονάρχου κι' έπήγε στις Βερσαλλίες. 'Ο Λουδοβίκος του έφέρθη με μεγάλη ευγένεια και τον περιποιήθηκε βασιλικά.

Από όσα είδατε στις Βερσαλλίες τον έρώτησε μιá μέρα τί σας έφάνη πιό αξιοπερίεργο;

Η... έδώ παρουσία μου. Μεγαλειότατε! άπήνησε ο δόγης.

Ο καθηγητής της ιατρικής εξετάζει ένα φοιτητή που πρόκειται να πάρη το δίπλωμά του. Του έκθέτει μιá περιεργή και σπάνια περιπτώση άρρώστειας και του ζητά να άπαντήσει τί θα έκανε εάν του παρουσιάζετο.

Ο φοιτητής σκέπτεται, διστάζει και στο τέλος παίρνει μιá βαθεία άναπνοή και άπαντά.

Η περιπτώσις αυτή είναι πολύ σπάνια κ. καθηγητά. Καί άν όμως παρουσιάσθι θα συστήσω στον άρρωστο να φωνάξει κανέναν καθηγητή.

Ο Άμερικανός μεγαλοβιομήχανος αυτοκινήτων Φόρντ είχε πάει κάποτε στο Παρίσι και θέλοντας να ιδή τά αξιοθέατα μέσω της γαλλικής πρωτευούσης πήρε ένα Γάλλο διεγερμένο για να τον συνοδεύση. Όση ώρα γύριζαν μέσα στο Παρίσι ο διεγερμένος δέν άφησε εύκαιρία που να μη φέρη τη συζήτηση στά αυτοκίνητα και έτελείωνε πάντοτε με την έκφραση του θανμασμού του για τά αυτοκίνητα του Φόρντ.

Ο Άμερικανός μεγαλοβιομήχανος βλέποντας ότι έχει να κάνει μ' ένα φτωχόν άνθρωπον όταν γύρισε στο ξενοδοχείο τον κάλεσε στο διαμέρισμά του και του έδωσε ως πουριμουάρο ένα άρκετά μεγάλο ποσόν με το όποιον θα μπορούσε να αγοράση το πολυπόθητο αυτοκίνητο. 'Όταν ο διεγερμένος πήρε τά χρήματα και τον εύχαριστούσε, ο Φόρντ θέλησε να άστευεθί και τον ρώτησε.

Και τώρα για πέστε μου τί μάγκα αυτοκινήτου θ' αγοράσετε;

Αν έρθη ο κ. Σιτροέν και μου δώσει όσα μου δώσατε και σείς θα πάρω μιá «Μερσεντές».

Πρό καιρού σας περιμέναμε, Μεγαλειότατε, είπε στον Τσάρο της Ρωσίας Άλέξανδρο, μετά την είσοδό του στο Παρίσι, κάποιος Γάλλος άξιωματικός, για να τον καλέεσθι.

Η άργοπορία μου δέν όφείλεται παρά στην άνδρεία των συμπατριωτών σας, κύριε του άπήνησε περιφρονητικά ο Τσάρος.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΩΝ

ΓΕΡΜΑΝΟΣ Ή ΑΓΓΛΟΣ; ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ ΤΟΥ ΕΑΥΤΟΥ ΤΟΥ!

Η Θύελλα του 1915 είχε ξεσπάσει. Όρμητικά τά στρατεύματα των Γερμανών παρεβίαζαν την ούδετερότητα του Βελγίου και σε λίγο κυριευόνταν αι Βρυξέλλαι.

Τότε, ένας νεαρός κύριος, κομψότατα ντυμένος και με όλο το τάκτ ενός Πρώσου άριστοκράτου, μπήκε στο γραφείο του Στρατιωτικού Διοικητού. Άνηγγέλη ως Άλμπερίκ Φόν Σούλτε, και είπε ότι είχε έρθει στο Βέλγιο και είχε έπισκεφθί το δικηγόρο του Μπρούτ Βερχάγκεν, για να έπιθεωρήση μαζί του τά άπεράγια κτήματά του, πλησίον της Άντουέρπ, όταν τά στρατεύματα της πατρίδος του άρχισαν την προέλασή τους. Έν συνεχεία δέ εξέδηλωσε την θερμήν του επιθυμία να καταταγί στο παλιό του σύνταγμα—το 4ον του Μακλεμβούργου,— δίχως άναβολή. Όταν την άλλη μέρα παρουσιάστηκε στον στρατηγό Σούλτε Φόν Άρμεν του είπε ότι θέτει στην διάθεση της πατρίδος του το ξίφος του και τά ιδιόκτητα κτήματά του.

Ο στρατηγός, ο όποιος τόσο πολύ ένθουσιάστηκε από τον πατριωτισμό του Πρώσου άριστοκράτου, δέν φαντάστηκε ότι ο πραγματικός Άλμπερίκ Φόν Σούλτε είχε συληφθί με κάθε δυνατή μυστικότητα από τους Συμμάχους και βρισκόταν κλεισμένος σε μιá γαλλική φυλακή! Ούτε ύποπτεύθηκε το σκίσημα της καρδιάς του λοχαγού Κλάιβ Γκράνβιγκ—«άσου» κατασκόπου της Ίντέλλιζεν Σέρβις—τη στιγμή που του ένεχείριζε τά πιστοποιητικά του ως Άλμπερίκ Φόν Σούλτε.

Έτσι ο Κλάιβ Γκράνβιγκ έγινε ύποδιοικητής του έπιτελικού γραφείου της 3ης στρατιάς που έδρευε στις Βρυξέλλες. Αυτό δέ έσημεινε ότι κάθε πληροφορία του μετώπου περνούσε από τά χέρια του, την όποιαν διεβίβαζε άνεμόχλητος στον δικηγόρο Βερχάγκεν, που ήταν και αυτός κατάσκοπος των Άγγλων.

Δέν πέρασαν όμως πολλές μέρες γονίμου δράσεως και ο ψευδο—Σούλτε προκάλεσε μίαν σημαντικώτατη ύποψία! 'Ο ναύαρχος Όττο Φόν Κράμαν—μυστικός πράκτωρ των Γερμανών—βασανίζονταν να συχετίση την όμοιότητα του έπιτελούς άξιωματικού Σούλτε και κάποιου λοχαγού Γκράνβιγκ τον όποιον είχε συναντήσει τις προπολεμικές ήμέρες. Οι μήνες περνούσαν με αυτή τη βεβαιωτική σκέψη στο μυαλό του ή όποία του έξεκόλαψε ένα βαθύ μίσος για τον Άλμπερίκ Φόν Σούλτε.

Σ' αυτό το σκοτεινό σημείο βρισκόταν οι ύποψιες του Κράμαν, όταν έξαφνα έγινε γνωστή στους κύκλους των Γερμανών κατασκόπων ή μυστηριώδης εξαφάνισις ενός κώδικος. Ός έκ θαύματος ο κώδις εκείνος είχε πέσει στο χέρι του Κλάιβ, ο όποιος, άνίκανος να καταλάβη το κλειδί των λέξεών του, τον παρέδωσε στον γραμματέα του Βερχάγκεν Έρρικο, ο όποιος ήταν ειδικός στις άποκρυπτογραφήσεις.

Έξαφνα, ένω ένα βράδυ ο Σούλτε άνύποπτος περίμενε στο διαμέρισμά του τον Έρρικο, άντ' αυτόν μπήκε ο Κράμαν άπειλώντας τον με το περιστροφικό στο χέρι.

Λογαγέ Κλάιβ Γκράνβιγκ, ο ρόλος σας τελείωσε!

Ο Κλάιβ έκαμε μιá ταχυτάτη σκέψη: Μήπως ο ναύαρχος είχε κάμει καμιά άποκαλυπτική άνακάλυψη είς βάρος του ή άπλούστατα μπλοφάρειζε.

Στήριξε το μονόκλ στο μάτι του και τον ρώτησε με ψυχρότητα:

Τρελλαθήκατε; Ποιός διά-

βολος σας έστειλε έδώ ν' άπειλήσετε έναν Πρώσο άξιωματικό; Τότε ο Κράμαν έω φρενών του έτόνισε ότι κάθε άρνησις ήταν περιττή γιατί ο συνένοχός του Βερχάγκεν είχε προβή σε πλήρεις όμολογίες.

Όστόσο ο Κλάιβ δυσπιστούσε άκόμη. Γνωρίζοντας την εύσυνεδησία του Βερχάγκεν πίστευε ότι ο Κράμαν του έστεινε παγίδα. Φοβούμενος όμως ότι από στιγμή σε στιγμή θα παρουσιαζόταν το ένοχοποιητικό πειστήριο ο κώδις των όποιον θά του έφερνε ο Έρρικός—άποφάσισε να δράση άποτελεσματικά και άμέσως. Έξυσε με το δαχτυλό το μάγουλό του και του είπε με μιá ψυχολογημένη αθάδεια:

Πολύ καλά, χέρ Κράμαν. Σας άκολουθώ στο Στρατηγείο. Άλλά να ξέρετε ότι θα πληρώσετε άκριβά αυτή την άνόνητη παρεξήγησι. Θα σας γελοιοποιήσω σ' όλους τους Γερμανούς συναδέλφους σας.

Και πλησιάζοντας στο παράθυρο κούνησε τις κουρτίνες έπιτηδες για να δώση την έντύπωση στον άντίπαλό του ότι έκαμνε κάποιο σύνθημα. Το κόλλο πράγματι έπέτυχε και ο Κράμαν πλησίωσε στο παράθυρο.

Με μιá ματιά που έρριξαν και οι δυο έξω είδαν τον Έρρικο να τους κυτάζει από τον δρόμο και κατόπιν να άπομακρύνεται.

Α! βουχήθηκε ο Κράμαν. Άσφαλώς είναι κανένας σύνδεσμος του Βερχάγκεν. Κι' όρμώντας έξω έτρεξε προς καταδίωξιν του άνυπόπτου Έρρικού. 'Ο Κλάιβ ήξερε ότι ο Έρρικός θα έπέστρεφε στο Βερχάγκεν. Έτσι έτρεξε εκεί για ν' άποφύγη τον Κράμαν και να είδοποιήση τον Έρρικο. Όταν μπήκε στο σπίτι του Βερχάγκεν το βρήκε σε άθλία κατάστασι. Είχε γίνει παντού έρρευνα. Ήταν θεοσκότεινα και όταν άναψε το ήλεκτρικό του φανάρι είδε με φρίκη το πτώμα του άτυχου Έρρικού, ξαπλωμένο στη μέση του δωματίου της βιβλιοθήκης να πλέη στο αίμα. Ήταν νεκρός.

Όταν επέστρεψε σπίτι του, τά βρήκε όλα εκεί άνω—κάτω. 'Ο Κράμαν—όπως του διηγήθηκε ο υπηρέτης του—είχε έπιστρέψη πρώτος, και είχε κάμει γενική έρρευνα μήπως βρή κανένα ένοχοποιητικό στοιχείο. Ύστερα, ο πιστός του υπηρέτης του παρέδωσε ένα μικρό δέμα που του είχε δώσει από τ' άπόγευμα ο Έρρικός. Μέσα κεί ο Κλάιβ, βρήκε τον κώδικα και την έξηγησή του.

Η άνάκρισις που έτηκολούθησε ενάντιον του Κλάιβ τον άπήλαξε κάθε κατηγορίας άφου κανένα ένοχοποιητικόν στοιχείον εναντίον του δέν εύρέθη. Καί έτσι ο περίφημος κατάσκοπος κατόρθωσε να συνεχίσι άνεμόχλητος το έργον του.

Το περίεργον όμως σ' όλην αυτήν την ιστορία είναι ότι παρά το άνωτέρω γεγονότα που πείθουν ότι ο Κλάιβ ήταν Άγγλος κατασκοπος, πολλοί ύποστηρίζουν ότι ο Άγγλος άξιωματικός ειστάσθη και διά λογαριασμόν της Γερμανίας. Την άποψιν αυτήν, σημειωτέον έπιβεβαιώνει και το γεγονός ότι κατά τάς άνάκρισεις που έγιναν διά τον θάνατόν Κλάιβ έφανεύθη μυστηριώδης διασκοίντις του πολέμου—ή γυναικα του κατέθεσε ότι ποτέ δέν καώσθησε να εξακριβώση άν ο άνδρας της ήταν Άγγλος ή Γερμανός.

Κατέθεσε ότι δέν ήξερε άν ήταν Γερμανός ή Άγγλος

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

(Συνέχεια)

Ὁ Μαγὸς ἐστάθη μπρὸς τὴν ἀνοικτὴν πόρτα καὶ κύταζε τὴν τίγρη ποῦφευγε.

Καὶ μόνον ὅταν ἐξηφανίσθη μακρὰ ὁ σκύλος ἔπεσε στὸ πλευρὸ, ἔβγαλε ἕνα παρατεταμένο στεναγμὸ, κι' ἐσήκωσε τὰ μάτια τοῦ πρὸς τὴν Ὀδέττην.

Ὅταν ἡ βασίλισσα Ἰζαμπὼ εἶδε νὰ ἔρχεται ἡ τίγρη τῆς μισοπεθαμμένη καὶ μόλις νὰ σέρονται, κατελήφθη ἀπὸ τὸ τρομερὸ προαίσθημα τῆς δυστυχίας τῆς ὅτι ἡ «ραδιοῦργος» τῆς διέφευγε! Σὲ μιά τῆς λέξη ὁ Μπουά Ρεντόν ὤρμησε. Ἡ βασίλισσα κλαίγοντας ἔδωσε τὰ τραύματα τοῦ θηρίου τῆς, καὶ τὰ δάκρυα ἐκεῖνα πρέπει νὰ θεωρηθοῦν τὰ ἀνώτερά τῆς ζωῆς τῆς.

Ὁ Μπουά Ρεντόν ἐπέστρεψε καὶ ἔδωκε ἀναφορά.

— Ἡ ἱμπερία ἐπάλαψε μὲ τὸν Μαγὸν. Ἐγινε μάχη. Ἄν μὲ εἶχαι ἀφήσει νὰ κάνω τὴν δουλειά μου τὴν περασμένη νύκτα, ὁ σκύλος δὲν θὰ ἦταν ἐκεῖ.

— Καὶ ἐκεῖνη; ῥώτησε ἡ Ἰζαμπὼ μὲ μιά βίαια ἀνυπομονησία.

— Ὑγιὴς καὶ σωμένη. Ἐπρεπεὶν τὸ προβλέψω. Αὐτὸς ὁ Μαγὸς προσέθεσε ὁ Μπουά Ρεντόν μὲ συμπάθεια, εἶναι ἐπίσης δυνατὸς ὡς ἐγώ.

— Ἀλλὰ τί κάνει ἐκεῖνη; οὐρλιασε ἡ Ἰζαμπὼ τρελλή ἀπὸ λύσσα.

— Ἀδύνατον νὰ τὴν πλησιάσω. Ὁ βασιλεὺς...

— Τί; ἀλλὰ μίλησε λοιπὸν κτήνος! Εἶσαι μὴπως περισσότερον κτήνος καὶ ἀπὸ τὸ σκύλι;

— Ἰδοὺ! εἶπε ἡσυχά ὁ Μπουά Ρεντόν. Τώρα ὁ βασιλεὺς βρίσκεται στὰ διαμερίσματα τῆς δίδος Σιαμπιέρο. Ἐφάνη ἀπὸ τοὺς Τοξάν καὶ Λανσελό οἱ ὅποιοι εἶναι δύο ἐρημίτες πρώτης δυνάμεως. Ποιὸς τὸν εἰδοποίησε; Δὲν ξέρω. Ἀλλὰ βρίσκεται ἐκεῖ μὲ 10 ἢ 15 εὐγενεῖς τοῦ, καὶ τὸν λοχαγόν του.

Ἡ Ἰζαμπὼ δὲν εἶπε τίποτα. Ἐπρεπε! Ἐρριγοῦσε! Ἦταν πελιδνὴ δὲν ἔκανε οὔτε μιά κίνηση. Ἐδάγκανε τὰ χεῖλη γιὰ νὰ μὴν προφέρῃ λέξη. Ὅλες τῆς τῆς δυνάμεις τῆς μετεχειρίζετο γιὰ νὰ συγκρατήσῃ τὴν μανιώδη κρίση ποὺ ἔξοπτουσε μέσα τῆς.

Ἦθελε νὰ τελειώσῃ ἡ ὑπόθεσις ἀμέσως, τὴν ἴδια νύκτα. Δὲν μπορούσε νὰ περιμένῃ. Ἐπρεπε ἡ Ὀδέττη νὰ ἐξαφανισθῇ. Πῶς; Σὲ ποιὸν ν' ἀπευθυνθῇ; Τί μέσον νὰ χρησιμοποιήσῃ; Νὰ τὰ ἐρωτήματα ποὺ τῆς παρουσιάζοντο.

Ἐφάνη ἕνα μεδίσταμα ἐφάνη στὰ χεῖλη τῆς ποὺ ἄφριζαν ἀκόμη ἀπὸ μανία. Γρήγορα ἐτοιμάσθη καὶ εἶπε στὸν Μπουά Ρεντόν, Ἐμπρός!

— Ποὺ πηγαίνουμε; ῥώτησε ἡσυχά ὁ κολοσσός.

— Στοῦ Σαῖτάνο!

Κατέβηκαν στὴν αὐλή. Ἐνα ἀμάξι ἐτοιμάσθηκε γρήγορα καὶ ὁ λοχαγὸς τῆς εἶπε.

— Σὲ λίγες στιγμὲς θὰ εἵμαστε ἐκεῖ.

Θὰ ἦταν κάτι τι παραπάνω ἀπὸ ἑνδεκα καὶ μισή.

Ἦταν ἡ στιγμή ποὺ ὁ ἱππότης Πασσαβάν ἔμπαινε στὸ σπίτι τοῦ μάγου γιὰ νὰ τοῦ ζητήσῃ λόγον γιὰ τὰ ψέμματα του. Θυ-

μούμεθα ὅτι αὐτὴ ἡ συνομιλία κατέληξε πλὴν ἀσχημα γιὰ τὸν Πασσαβάν.

Ὁ ἱππότης βυθισμένος σὲ ἕνα ληθαργικὸν ὕπνῳ μετεφέρθη ἀπὸ τὸν Σαῖτάνο καὶ τὴν Γερτρούδη ἐπάνω σὲ ἕνα μαρμαρίνιο τραπέζι στὴν ἴδια σάλλα ὅπου ἐπερίεναν ἀλλυσοδομένοι καὶ οἱ Μπρασκιόν, Λαβάν καὶ Μπρακάι.

Ὁ Σαῖτάνο ἄρχισε νὰ ξεγυμνῶν τὸ στήθος. Καὶ ἐσκέπτετο.

— Νεκρὸς χωρὶς νὰ χιθῇ αἷμα! Νὰ σταγόνῃ στὴ γλῶσσα καὶ θὰ ἔχω τὸν στιγμαῖον θάνατον. Αὐτὸ εἶναι ὁ κεραυνός. Δὲν θὰ τὸ ἀντιληφθῇ. Στὸ βάθος εἶμαι εὐχρηστικὸς γιατί δὲν ἤθελα νὰ ἰδῶ τὸν φτωχὸν αὐτὸν νέον νὰ ὑποφέρῃ.

— Πῆγε πρὸς τὸ σιδερένιο ντουλάπι. Τὴν στιγμὴ ἐκεῖνη αἰσθάνθη ὅτι τὸν σκουντούσαν στὸ χέρι. Ἐφρικόνασε σὰν νὰ γύριζε ἀπὸ τὴν χώρα τῶν μακαβρίων δεινῶν. Εἶδε τὴν Γερτρούδην ἐμπρὸς του καὶ εἶπε.

— Δὲν ἔχω πιά τὴν ἀνάγκη σου! Μπορεῖς νὰ φύγεις.

— Δὲν ἀκούτε ὅτι ἀκόμα κτυποῦνε.

— Κτυποῦνε; οὐρλιασε ὁ Σαῖτάνο. Ὅλοι λοιπὸν οἱ δαίμονες ἐξαπελούθησαν ἐναντίον μου ἀπὸψε; Ἐ, λοιπὸν ἄς κτυποῦνε, ἄς φωνάζουν, ἀφρόσε τους νὰ κτυποῦνε καὶ πῆγαινε ἐπάνω. Θέλω νὰ εἶμαι μόνος.

— Καλὰ! ἐκεῖνοι ὅμως ποὺ κτυποῦν, ἂν τοὺς ἀφήσω χωρὶς νὰ τοὺς ἀνοίξω, εἶναι ἄνθρωποι οἱ ὅποιοι θὰ πάνε κατ' εὐθείαν στὸν ἐπίσκοπο.

— Στὸν ἐπίσκοπο; Τί θέλεις νὰ πῆς, σκύλα λυσσασμένη;

— Ἐδῶ νὰ πῶ ὅτι αὐριο θὰ εἴσθε κρεμασμένοι, βρασμένοι ἢ ψημένοι. Αὐτὸ ἀφορᾷ σὰς, κύριε. Ἐπειδὴ ὅμως θὰ κρεμασθῶ κι' ἐγώ, γι' αὐτὸ θ' ἀνοίξω.

Ὁ Σαῖτάνο ἔβγαλε μιά φωνὴ ἀπελπιστικὴ, ἄρπαξε ἕνα μαχαίρι καὶ ἐτοποθετήθη μπροστὰ στὴ Γερτρούδην.

— Εἰσθε τρελλός! Εἶναι ἡ βασίλισσα ἐκεῖνη ποὺ κτυπάει!

— Ἀκούτε; Εἶναι ἡ βασίλισσα.

— Ἡ βασίλισσα; ἐφέλιξε ὁ Σαῖτάνο. Τί θέλει;

— Θὰ τὸ μάθετε σὲ λίγο! Θὰ τοὺς ἀνοίξω.

— Ἡ βασίλισσα! σίτι μου! Γιατί ἀπόψε καὶ ὄχι ἄλλοτε; ἄς εἶναι καταραμένη ποὺ ἦλθε ἐδῶ.

Ἡ Γερτρούδην ἀνοίξε καὶ μίλησε ἡ βασίλισσα μὲ τὸν Μπουά Ρεντόν.

Ὁ Σαῖτάνο ὑπεκλίθη μπροστὰ τῆς. Ἦταν ἀπελπισμένος. Ἐσπράξε μιά πολυθρόνα καὶ τὴν παρακάλεσε νὰ καθήσῃ.

Ἐκεῖνη ἐκούνησε τὸ κεφάλι.

— Ἄς πᾶμε μακρύτερα δάσκαλε, γιατί ἔχωμε νὰ εἰποῦμε πολλά.

— Ἐδῶ, Μεγαλειοτάτη, εἰσθε ἐν ἀσφαλείᾳ. Κανεῖς ἔξω ἀπὸ τὸν Θεὸν δὲν θὰ μᾶς ἀκούσῃ.

— Ὁ Θεός; ἔκαμε ἐκπληκτικὴ ἡ Ἰζαμπὼ. Ὁ Θεός ἢ ὁ διάβολος;

Κοι μὲ φωνὴ σοβαρὴ ἐπανέλαβε:

— Μάγε, ἦλθα νὰ παρακαλέσω τὴν ἐπιστήμη σου ἀφοῦ ἡ ἀνθρωπίνη ἐπιστήμη ἐπέτυχε. Ἡ τύχη ἀναποδογύρισε τοὺς ὑπολο-

γισμούς μου. Κι' ἔρχομαι τώρα ἐδῶ νὰ σοῦ ζητήσω νὰ διορθώσῃς τὴν τύχη.

— Κυρία μου σὰς ἀκούω.

— Μακρύτερα! Ἄς πᾶμε μακρύτερα.

Καὶ διευθύνθη πρὸς τὴν τρίτην σάλλα. Ἀποφασιστικὰ ὁ Σαῖτάνο ἐτοποθετήθηκε μπροστὰ στὴν πόρτα. Ἡ βασίλισσα συνωφρυνώθη καὶ ἔκαμε ἕνα νεύμα. Ὁ Μπουά Ρεντόν ἐπροχώρησε.

— Ἐμπρός, παραμέρισε, μάγε, εἶπε στὸν Σαῖτάνο.

Καὶ καθὼς ἐκεῖνος δὲν ἐκινεῖτο, τὸν ἐσπρώξε μὲ τὸ χέρι καὶ ἀνοίξε τὴν πόρτα.

Ἡ βασίλισσα μίλησε μέσα! Μιά στιγμὴ ἀργότερα ἐσκυβε ἐπάνω στὸν ἱππότη Πασσαβάν. Τὸν ἀπεθαύμασε ποὺ κοιμώτανε.

Ἐσηκώθη τέλος καὶ εἶπε στὸν Σαῖτάνο.

— Τί τοῦ ἐκάνετε;

— Τὸν ἀποκοίμισα!

— Τὸν ἐκοίμισατε; καὶ τί θὰ τὸν κάνετε τώρα;

— Ὁ Σαῖτάνο ἔτρεξε καὶ ἐγονάτισε.

— Μεγαλειοτάτη, εἶπε σείς ἡ ἴδια μου τὸν παραδώσατε.

— Θυμηθῆτε! Ὁ ἐξοχώτατος Μπουά Ρεντόν μου τὸν ἔφερε ἐδῶ στοὺς ὄμους του...

— Ἐγώ; ῥώτησε ὁ γίγας κατάπληκτος.

— Μοῦ τὸν ἐδώσατε. Εἶναι χωρὶς ἄλλο ἡ θέλησις τῶν δυνάμεων ποὺ ἐπιθυμοῦν τὴν ἀνακάλυψη τῆς Φιλοσοφικῆς Λίθου, ἀφοῦ μόνος του ἦλθε νὰ ξαναπάρῃ τὴ θέση του.

— Βοήθεια! Βοήθεια! οὐρλιαζαν οἱ τρεῖς δεμένοι ζωντανοὶ. Μεγαλειοτάτη, ἐξακολούθησε, ὁ Σαῖτάνο, ἐπέρασαν 12 χρόνια ἀπὸ τότε ποὺ μοῦ ὑποσχέθηκατε νὰ με βοηθήσετε. Ἡ ἡμέρα τοῦ μεγάλου πειραματισμοῦ ἐφθασε. Μοῦ χρειάζονται τρεῖς ζωντανοὶ. Νὰ τους. Μοῦ χρειάζεται ἕνας νεκρός. Νὰ τος! Κυρία μου ἀπόψε μπορεῖτε νὰ ἐκπληρώσετε τῆς ὑποσχέσεως ποὺ μοῦχετε δώσει ἀπὸ δῶ καὶ δώδεκα χρόνια.

— Τί πρέπει νὰ κάνω γι' αὐτό;

— Νὰ με ἀφήσετε ἐλεύθερον νὰ ἐνεργήσω. Αὐτὸ μονάχα.

— Καὶ τί θὰ κάνετε;

— Δὲν σὰς τὸ ἐξήγησα ἑκατὸ φορές; Ἄ, κυρία μου! Οἶκτο! Ἀποσυρθεῖτε! Εἶναι καιρός. Βλέπω πῶς σὲ λίγο θὰ ξυπνήσῃ καὶ τότε;

— Τότε... τί;

— Τότε δὲν καταλαβαίνετε ὅτι ἐχάθηκα ὅλα, ὅτι εἶμαι χαμένος! Μὲ σκοτώνετε! Βασίλισσα σκοτώνετε τὸν ἄνθρωπο ποὺ θὰ εὕρισκε τὸ μυστικὸ τῆς σιωνίας ζωῆς.

— Ἐ, λοιπὸν κάνετε ὅ,τι θέλετε, εἶπε ἡ βασίλισσα, παίρνοντας τὰ βλέμματά τῆς ἀπὸ τὸν Πασσαβάν.

Ὁ Σαῖτάνο μὲ ἕνα πῆδημα βρέθηκε μπροστὰ στὸ σιδερένιο ντουλάπι.

Ἐνα γέλιο ἀκούσθηκε πίσω του. Γύρισε καὶ εἶδε τὸν Πασσαβάν νάειναι καθισμένος στὸ μαρμαρίνιο τραπέζι.

V

Ἡ ΤΥΧΗ ΤΟΥ ΠΑΣΣΑΒΑΝ

Ὁ Σαῖτάνο στάθηκε στὴν θέση του ἀπολιθωμένος, σὰν αὐτὸ τὸ ξύπνημα νὰ ἦταν τὸ πιδὸ ἀπρόβλεπτο καὶ πιδὸ τερατώδες γεγονός. Ἐνόμισε ὅτι θὰ πέθαινε.

— Ἀφήστε το «αὐτὸ» ἐφώναξε ὁ Πασσαβάν καθισμένος στὸ τραπέζι. Μιά φορά, ἔαφνικά, δὲν λέω ὄχι, ἀλλὰ τώρα...

«Αὐτὸ» ἦταν τὸ πανὶ ποὺ κρατοῦσε ὁ μάγος στὸ χέρι.

— Ἀφήστε «αὐτὸ» σὰς λέω! ἐπανέλαβε ὁ ἱππότης.

Μηχανικὰ ὁ Σαῖτάνο ὑπάκουσε. Τὸ πανὶ ἔπεσε ἀπὸ τὰ χεῖρά του.

Ὁ Πασσαβάν ἐξακολουθοῦσε νὰ γελᾷ. Ἦταν πραγματι-

νὰ ἕνα πλούσιο καὶ δυνατό, ἀληθινὰ χαρούμενο γέλιο, χωρὶς καμμία εἰρωνία. Ἦταν ἡ χαρὰ ποὺ ἔξφευγε τὸν θάνατο.

Ὁ Μπουά Ρεντόν ἐκύτταξε ὅλα αὐτά, κατενθουσιασμένος; γιατί ἐθαύμαζε τὴν γενναιότητα.

Ἡ Ἰζαμπὼ εἶχε ὑποχωρήσει μερικὰ βήματα, καὶ ἐκύτταζε τὸν ἱππότη καὶ ἐσκέπτετο.

Μιά φωνὴ ἀντήχησε ἔαφνικά μέσα στὴν σάλλα.

Ἦταν οἱ Μπρασκαγιὸν Λαβάν καὶ Μπρακάι, οἱ ὅποιοι ἀνεγνώρισαν τὸν ἱππότην. Τοὺς ἐφάνη φυσικὸν ὅτι ἦταν ἐκεῖ. Τὸν ἐπερίμεναν.

Γελοῦσε ἐκεῖνος! ἄρχισαν νὰ γελοῦν κι' αὐτοί. Τοὺς εἶχε πιάσει μιά μεγάλη χαρὰ.

— Σταυρὸ τοῦ Θεοῦ! Νὰ πράγματα γιὰ γέλια. Ἐχω κι' ἐγὼ ὄρεξιν νὰ γελᾶσω.

Καὶ ἔσκασε στὰ γέλια. Ὁ Σαῖτάνο ἔτρεψε ἔως τὰ κατάβραθα τῆς ψυχῆς του. Ὑπέφερε. Ἦταν ἡ σκληρότερη στιγμὴ τῆς ζωῆς του!

Ὁ Πασσαβάν ἐσηκώθη. Ἐπαψε νὰ γελᾷ! Τὰ γέλια τῶν ἄλλων ἔπαψαν ἐπίσης.

Ἡ σιγὴ ἦταν τρομερή. Ἐαφνικὰ ὁ ἱππότης γύρισε πρὸς τοὺς τρεῖς δεμένους καὶ ἔβγαλε τὰ μαχαίρι του. Τὸν εἶδαν νὰ πλησιάζει καὶ ἐφάνηκε στὰ μάτια τῶν φρενητιώδους θαυμασμός.

Σὲ λίγες στιγμὲς ἐλευθερώθησαν!

Ὁ Σαῖτάνο δὲν ἔκανε οὔτε μιά κίνηση! Εἶχε ἀποβλακωθῇ.

Ἄν ἡ σκέψις μπορούσε νὰ σκοτώσῃ, ἡ βασίλισσα τὴν στιγμὴ ἐκεῖνη θάπερτε κεραυνόπληκται.

Ἐν τούτοις οἱ τρεῖς ποὺ ἐλευθερώθησαν ἐτριβαν τὰ μέλη των γιὰ νὰ κάνουν ταχύτερη τὴν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος. Ἀλλὰ αὐτὴν τὴν φορὰ δὲν ἐσκέπτοντο νὰ φύγουν. Δὲν ἄφηναν τὸν ἱππότη ἀπὸ τὰ μάτια τους. Ἀπλούστατα θὰ ἔκαναν ὅ,τι θὰ ἔκανε καὶ αὐτός.

— Κύριε ἱππότη, εἶπε ἡ βασίλισσα προχωρώντας, θέλετε νὰ με συνοδεύσετε ἔως τὸ ἀνάκτορον Σαῖν Πῶλ;

— Ἡ βασίλισσα! ἐμουρμούρισε ὁ ἱππότης, καὶ ὑπεκλίθη μὲ ὀλην τὴν συνηθισμένην του χάρη.

Μειδιούσε ὅταν σηκώθηκε. Ἡ βασίλισσα ἐπερίμενε ἡσυχῇ, σοβαρῇ, προσεκτικῇ.

— Κυρία μου, εἶπε ὁ Πασσαβάν, μὲ προσκαλεῖτε νὰ ἔλθω στὸ ἀνάκτορό σας;

— Γιὰ δευτέρη φορὰ σὰς κάνω αὐτὴν τὴν παράκληση.

— Μιὰ παράκληση; εἶπε ὁ Πασσαβάν, τοῦ ὁποίου τὸ γέλιο ἀντηχοῦσε μὲ ἄγρια εἰρωνεία. Ἡ βασίλισσα δὲν παρακαλεῖ. Διατάσσει.

— Διαταγὴς στίς ὁποῖες, σείς ἱππότη δὲν ὑπακούετε. Ἐ! λοιπὸν τὴν διαταγὴν ποὺ σὰς ἔδωκα στὸ δωμάτιο τῆς δίδος Σιαμπιέρο, σὰς τὴν ἔναλκω ἐδῶ τώρα! Θὰ ὑπακούσετε αὐτὴν τὴν φορὰ;

Ὁ Πασσαβάν ἐχαίρετρε.

— Κυρία μου, δώστε μου λοιπὸν τὴν διαταγὴν νὰ σκοτωθῶ. Θὰ ἰδῶ ἂν πρέπει νὰ ὑπακούσω.

— Φοβώσαστε μὴπως δολοφονηθῇτε σίτι μου;

Ὁ Πασσαβάν ἀνωρθώθηκε.

— Μάλιστα, κυρία μου! Συγχωρήστε με. Ἐξῆρα τόσο λίγο, ὥστε μ' ἀρέσει νὰ ζήσω λιγάκι ἀκόμη.

Ἡ μοτιὰ τῆς Ἰζαμπὼ ἔβγαλε μιά ἀστιαπή. Ἐπροχώρησε χαμογελώντας πρὸς τὸ μαρμαρίνιο τραπέζι καὶ τὸ ἄγγιξε μὲ τὸ χέρι. Τότε γύρισε πρὸς τὸν ἱππότη καὶ εἶπε σοβαρά.

— Εἰσθε ἐκεῖ! ἂν ἤθελα νὰ σὰς σκοτώσω, δὲν εἶχα κἂν ἀνάγκη νὰ δώσω διαταγὴς. Σὰς ἔσωσα τὴν ζωὴν. Ἀλλὰ δὲν μοῦ ὀφείλετε τίποτα, οὔτε κἂν λίγο ἀπὸ αὐτὴν τὴν Γαλατικὴν εὐγένειαν, τὴν ὁποίαν τόσο μοῦ ἐπήνεσαν. Πραγματικῶς καὶ σείς μοῦ ἐσώσατε τὴν ζωὴν στὸ δάσος τῆς Βινσέν. Εἴμεθα λοιπὸν ἴσια.

ΝΕΡΑΪΔΑ ΤΟΥ ΦΕΓΓΑΡΙΟΥ

Αυτό το βράδυ κουβεντιάσαμε για τη ζωή των αξιωματικών που υπηρετούν στις αποικίες. Έξαφνα, ο λοχαγός Κρουσσάλ, ο οποίος μόλις προ μιάς εβδομάδας είχε γυρίσει από το Μαρόκο, άρχισε να μάς διηγείται την ακόλουθη ιστορία.

— Πρώ τεσσάρων ετών υπηρετούσα ως υπολοχαγός στο έκτο σύνταγμα της Σαϊγκόν. Η Σαϊγκόν είναι μία ήσυχη πόλις με άσπρα κατακάθαρα σπίτια και παράξενους μικρούς ναούς.

Ο στρατώνας μας ήταν ένα ευρύχωρο κτίριο με μεγάλα παράθυρα και μιάν απέραντη αυλή. Εγώ κι' ο λοχαγός Νταρβίλ μέναμε σ' ένα ιδιαίτερο στρατιωτικό περίπτερο που βρισκόταν δεξιά, καθώς έμπαινε κανείς στην αυλή του στρατώνος, κι' είχε στην πίσω πλευρά του ένα ξεχωριστό απέραντο κήπο με μία πηγή που ανέβλυζε κάτω ακριβώς απ' τα παράθυρα του λοχαγού.

Στην υπηρεσία μας μεταξύ άλλων ιθαγενών, είχαμε και άρχετες γυναίκες. Οι γυναίκες της Σαϊγκόν δεν είναι όμορφες, είναι όμως τόσο χαριτωμένες, τόσο λεπτοκαμωμένες και λιγερές που μάς γοήτευαν, όταν τις βλέπαμε να τρέχουν και να παίζουν στα δάση που απλωνόταν γύρω στην πόλη.

Πολλές φορές, για να περάσωμε την ώρα μας, τις βάχαμε να χορεύουν μπροστά μας. Αυτές τότε, φορώντας τα πολύχρωμα φορέματά τους και τα κοινικά καπέλλα τους, έχορευαν χτυπώντας ρυθμικά τα γυμνά πόδια τους, στη σκόνη ενώ ολόγυρά τους καμιά δεκαριά ιθαγενείς μουσικοί αρραδιασμένοι σέ ημικύκλιο, συνόδευαν το χορό με τους ήχους των οργάνων τους.

Ένα απόγευμα, γυρίζοντας από τα γυμνάσια, είδα

ανάμεσα στις χορεύτριες κι' ένα όμορφο κορίτσι με κατάμαυρα μάτια και άσπρα δόντια σαν μαργαριτάρια, που μου έκανε εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ἐξαιρετική ἐντύπωση.

Η νέα αυτή, καθισμένη σταυροπόδι σέ μιά γωνιά, μασοῦσε ἕνα κομμάτι

μπετέλ—ένα είδος πιπερόριζας—και μόλις με είδε μου χαμογέλασε με πολλή χάρη.

Όταν ρώτησα τον λοχαγό Νταρβίλ γι' αυτήν την γυναίκα, χαμογέλασε και μου είπε :

— Δεν ξέρεις τη «Νεράιδα του φεγγαριού»; Και μου διηγήθηκε πώς έτυχε να την γνωρίσω.

Μιά νύκτα, καθώς ήταν ξαπλωμένος στο κρεβάτι του, άκουσε ένα παράξενο θόρυβο κά-

τω στον κήπο. Σηκώθηκε άμέσως και πλησιάζοντας στο παράθυρο αντίκρυσε μιά εικόνα κυριολεκτικώς μαγευτική. Γυρμένη, πεσμένη μάλλον επάνω απ' τη πηγή, που ανέβλυζε κάτω απ' τα παράθυρα του λοχαγού, ή μικρή νεράιδα παιγνίδιζε με το νερό της. Ήταν ολόγυμνη και το υπέροχο νεανικό κορμί της λουσιένο στις άσημένιες ακτίνες του φεγγαριού φάνταζε τόσο όμορφο, τόσο έλκυστικό, ώστε ο Νταρβίλ νόμισε πως έβλεπε μπροστά του μιά νεράιδα του παραμυθιού, Γοητευμένος, ένθουσιασμένος, απ' αυτό το άπροσδόκητο νυκτερινό θέαμα, δεν ξεκολλούσε τα μάτια του από πάνω της.

— Και λέτε ότι θέλετε να τους τιμωρήσετε ;

— Αυτή είναι τουλάχιστον μιά υπόθεσις που έκανα στον εαυτό μου και την έδωκα σ' αυτούς. Αν δεν την τηρήσω αυτό θα πη ότι θα πέσω πρώτος.

— Και τα όνόματα των ανδρών αυτών δεν θέλετε να τα πείτε ;

— Ο Νταρβίλ έκτιμούσε τον Νάυ πολύ ως μάγειρο, μά-

σχηνά τον κοροϊδευε και τον ταπεινώνε μπροστά στην Νεράιδα. Τού έλεγε έξαφνα ότι ή γυναίκα του τού άρεσε υπερβολικά και ότι θα ήταν ευχαριστημένος αν είχε ένα τόσο

όμορφο κορίτσι για σύντροφο της ζωής του. Ο φτωχός Νάυ έσκυβε τότε το κεφάλι και δεν έβγαζε μιλιά. Έτριζε μόνο τα δόντια του, ενώ τα μικρά μάτια του, σπιθοβολούσαν παράξενα.

— Πρόσεξε ! είπα μιά μέρα στον Νταρβίλ. Οι ιθαγενείς αυτοί είναι πολύ επιθετικοί... Έπειτα δεν το βρίσκω καθόλου σωστό να ειρωνεύεσαι αυτόν τον άνθρωπο μπροστά στην γυναίκα του.

— Να έκδικηθῇ αὐτό τὸ ζῶο! φώναξε ὁ Νταρβίλ, σκάζοντας στὰ γέλια. Δὲν τοὺς ξέρεις καλὰ αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους ἐσύ. Οἱ ιθαγενεὶς δὲν ἔχουν αἷμα στὶς φλέβες τους, ἀλλὰ γάλα κοκοφοίνικος.

Καὶ φωνάζοντας τὸν Νάυ, τὸν ρώτησε.

— Δὲν εἶν' ἀλήθεια, Νάυ, ὅτι εἶσαι ἕνα ζῶο, ἕνας γορίλλας;

— Μάλιστα κύριε.. μάλιστα κύριε.. ἐτραύλισε ὁ δυστυχισμένος ιθαγενὴς, σκύβοντας τὸ κεφάλι..

Έπειτα ἀπὸ ἕξη μῆνες ὁ Νταρβίλ πήρε τὸν βαθμὸ τοῦ ταγματάρχου. Έκείνη τὴν ἐποχὴ ἔληγε ἡ ἀποστολὴ του κι' ἐπρόκειτο νὰ γυρίσῃ στὴν Γαλλία, γιὰ τὴν παραμονὴ τῆς ἀναχωρήσε-

ως του, παρέθεσε στοὺς ἀξιωματικούς τοῦ συντάγματος του ἕνα πλουσιώτατο γεῦμα στὸ ὅποιον ὁ φτωχὸς Νάυ κατέβαλε καθε προσπάθεια γιὰ νὰ ἐτοιμάσῃ τὰ νοστιμότερα καὶ σπανιώτερά φαγητά.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων προσκεκλημένων ὁ Νταρβίλ, εἶχε καλέσει κι' ἄρχετες γυναίκες, οἱ περισσότερες τῶν ὁποίων ἦσαν

μιγάδες.

Τὸ γλέντι εἶχε ἀνάψει καλὰ, ὅταν ἔξαφνα εἶδαμε ν' ἀνοίγῃ ἡ πόρτα καὶ νὰ μπαίνουν μέσα ἀργά, ἐπιβλητικοί, τέσσερες στρατιώτες που κρατοῦσαν πάνω σ' ἕνα στρώμα ἀπὸ μπαμποῦ τὴ «Νεράιδα τοῦ φεγγαριού»...

Ήταν μιά ἐκπληξὶς ποὺ μάς ἐπεφύλαξε ὁ Νταρβίλ.

Όταν οἱ στρατιώτες ἀπέθεσαν τὴν «Νεράιδα τοῦ φεγγαριού» τυ-

λιγμένη σ' ἕνα κάτασπρο πέπλο, στὴ μέση τοῦ τραπέζιου, ὁ Νταρβίλ ἔκανε νόημα στὸ Νάυ νὰ ξεσκεπάσῃ τὸ σῶμα της, κι' ἕνα παράξενο θέαμα παρουσιάστηκε τότε μπροστά στὰ μάτια μας.

Η «Νεράιδα τοῦ φεγγαριού» μεταμορφωμένη σὲ φρουτιέρα εἶχε ζωσει γύρω ἀπὸ τὴ μέση της δυὸ χοντρές ἀρμαδιές μπανά-

νες. Στὰ χέρια της φοροῦσε βραχιόλια ἀπὸ λωτούς, στὰ πόδια της καλτσοδέτες ἀπὸ φλοιὸς κανέλλας, στὰ λαιμὸ της ἕνα γιορντάνι ἀπὸ μαγκοῦ, καὶ στὸ κεφάλι της μιά τιάρρα ἀπὸ ἀνανάδες.

Τὸ θέαμα αὐτὸ ἦταν πολὺ χαριτωμένο κι' ὅλοι μας τὸ χειροκροτήσαμε μ' ένθουσιασμό. Ο Νταρβίλ ἔδωσε τὸ χέρι στὴν «Νεράιδα τοῦ φεγγαριού». Αὐτὴ κατέβηκε τότε ἀπὸ τὸ τραπέζι καί, περνώντας μπροστά ἀπὸ τὸν καθένα μας, μάς ἐμοίραζε τὰ φρούτα της, κι' ὁ καθένας εἰσάγνε ὅτι τοῦ ἄρεσε ἀπ' αὐτὸν τὸν ζωντανὸ κήπο. Εἴμαστε σχεδὸν ὅλοι μεθυσμένοι.

Σὲ μιά στιγμὴ ὁ Νταρβίλ, ὑψώνοντας τὸ ποτήρι τοῦ ἄρχισε νὰ μάς προσφωνῇ. Δὲν θυμοῦμαι τί εἶπε ἀκριβῶς. Θυμοῦμαι ἀόριστα μόνον ὅτι γυρίζοντας ἔξαφνα στὸ Νάυ ἤπιε γελώντας εἰς υἱεῖαν αὐτοῦ τοῦ ζῶου, τοῦ γορίλλα ποὺ εἶχε τὴν ὁμορφὴ, γυναίκα καὶ στοῦ ὁποίου τίς φλέβες ρέει γάλα κοκοφοίνικος.. Δὲν εἶχε ἀκόμη προφθάσει νὰ τελεώσῃ τὸν λόγο του ὅταν ἔξαφνα εἶδαμε τὸ ποτήρι του νὰ πέφτῃ θρόμβωλα ἀπὸ τὰ χέρια κι' αὐ-

(Συνέχεια στὴν 1490 σελ.)

Ολόγυμνη, γυρμένη στὴν πηγὴ ἢ νεράιδα παιγνίδιζε με τὸ νερὸ της

κορούλα ποὺ λεγότανε Ροζελίς ;

— Προσοχή, εἶπε μέσα του ὁ ἱππότης. Πρέπει εὐθύς ἐξ ἀρχῆς νὰ τῆς δείξω ὅτι δὲν με φοβίζει. Ὁχι, κυρία μου ! δὲν βόηκα τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς. Ἀλλὰ ξαναβόηκα τὸν ἄγγελο ποὺ ἔσκυψε ἐπάνω στὴ μικρὴ Ροζελίς, ὅπως σὰς διηγήθηκα καὶ τὴν ἔσωσε.

— Ω, ἔκαμε με ἐνδιαφέρον ἡ Ἰζαμπὼ καὶ ποῖος εἶναι ;

— Η εὐγενεστάτη δούκισσα τῆς Ὁρλεάνης, εἶπε ψυχρὰ ὁ ἱππότης.

— Ἀλλὰ, εἶπε ἡ βασίλισσα με τὴν γλυκεῖα καὶ τραγουδιστὴ φωνή της τί μοῦ ἔλεγате λοιπόν, ὅτι ἐγὼ ἔσωσα τὴν μικροῦλα αὐτὴ καὶ ὅτι γι' αὐτὸ θέλετε νὰ μοῦ προσφέρετε τὴν ζωὴν σας ; Δὲν ἡμουν λοιπὸν ἐγὼ ;

— Ὁχι, κυρία μου, δὲν εἰσθε σεις ! Ἐκανα λάθος.

— Ἀλήθεια, εἶμαι λυπημένη. Θὰ ἦμουν εὐτυχὴς νὰ γινόμου. νὰ ὁ ἄγγελος μιά φορὰ στὴν ζωὴ μου. Ἀλλὰ ἀφοῦ δὲν ἡμουν ἐγὼ ἄς μὴ μιλήσωμε πιά γιὰ αὐτὸ. Πέστε μου γενναίε μου ἱππὸ. τα... βόηκατε τὸν ἀληθινὸν δολοφόνου τοῦ εὐγενεῖς ἑξαδέλφου μου, τοῦ δουκὸς τῆς Ὁρλεάνης ;

— Κυρία μου, ἀπάντησε ὁ ἱππότης, δὲν εἶναι δικὸ μου καθήκον νὰ ζητήσω τὸν δολοφόνου τοῦ ἑξοχωτάτου δουκὸς τῆς Ὁρλεάνης. Ἡ Δικαιοσύνη τοῦ Βασιλέως ἀρκεῖ γι' αὐτὸ. Εἶπω, Μεγαλειστάτη τί θέλετε νὰ εἰπῆτε. Ὅτι κατηγοροῦμαι ἐγὼ, καὶ ἂν δὲν βροῦν τὸν ἀληθινὸν δολοφόνου ἐγὼ εἶμαι ἐκείνος ποὺ θὰ δικασθῇ, θὰ καταδικασθῇ καὶ θὰ ἐκτελεσθῇ. Ἐστὼ κυρία μου !

— Ἀς με συλλάβουν, ἂν με παραδώσετε. Ἀς με δικάσουν ἂν παραδώσετε τὸν φιλοξενούμενόν σας στὸ δικαστήριον. Ἀς με δικάσουν ἂν με προσκαλέσετε στὸ ἀνάκτορόν σας γιὰ νὰ ἐξασφαλίσετε τὸν θάνατόν μου ! Ἀλλὰ σὰς ὀρκίζομαι ἐπὶ τὴν ψυχὴ μου καὶ στὸ ὄνομά μου, ὅτι ὁ ἀληθινὸς δολοφόνος θὰ τιμωρηθῇ ! Ἐστὼ καὶ ἂν με παραδώσετε, κυρία μου θὰ τιμωρηθῇ καὶ θὰ τιμωρηθῇ ἀπὸ μένα.

— Αὐ ὥστε τὸν ξέρετε λοιπόν ;

— Τὸν ξέρω Κυρία μου

— Ποῖος εἶναι ; Μιλήστε ἀμέσως ! Ποῖος εἶναι ;

— Κυρία μου δὲν ἀνήκει σὲ μένα νὰ σὰς πῶ τὸ ὄνομά του καὶ τὸν καταγγείλω στὴ δικαιοσύνη. Ἀλλὰ θὰ τιμωρηθῇ. Εἶναι μιά υπόθεσις μεταξὺ ἐμοῦ καὶ αὐτοῦ. Ὅσον ἀφορᾷ ἐκείνους ποὺ ὥπλισε γιὰ νὰ κυπλήσουν τὸν δυστυχὴ πρίγκηπα, θὰ πεθάνουν ἀπὸ τὸ χέρι μου ! Τὸ υποσχέθηκα κυρία μου.

Μιά μακρὰ σιωπὴ ἐπακολούθησε.

Ο Πασσαβάν ἐπερίμενε νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ ἡ βασίλισσα τί τὸν ἤθελε. Ἀλλὰ οὐτὴ ἡ Ἰζαμπὼ τὸ ἤσαιρε.

Τὰ συναισθήματα ποὺ ἐπάλευναν στὴν ψυχὴ τῆς συνεκλόνιζαν. Μίσος γιὰτὶ δὲν ἦταν δικὸς της ! Ἐρως γιὰτὶ τὸν ἔκρινε γενναῖον καὶ ἀποφασιστικόν. Θυμῆθηκε τὰ περασμένα.

Τοῦ ὤφειλε τὴν ζωὴν της ! Θὰ ἔκλαιγε ἀπὸ θλίψη στὴν σκέψη ὅτι θὰ τοῦ ἔκαμαν κακό.

Καὶ ὅμως ἤθελε νὰ τὸν σκοτώσῃ !

— Ἡ θὰ εἶναι δικὸς μου, ἢ θὰ τὸν σκοτώσω—συλλογιζότανε.

Ἡ φωνὴ τῆς ἐλπίδος. Ἡ θὰ τὸν σκοτώσω ἦταν ἡ πρόκλησις πρὸς τὸ πεπρωμένον.

— ἱππὸτα πρὸ ὀλίγου εἶπατε κατὶ τί τὸ τρομερὸ γιὰ ὅλους.

— Μάλιστα κυρία μου τὸ γνωρίζω. Τὸ νὰ ξέρω ποῖος ἐσκότωσε τὸν δούκα τῆς Ὁρλεάνης, καὶ νὰ εἰπῶ ὅτι ξέρω ἴσως..

Τὸ αὐτὸ νὰ εἶναι περισσότερον ἐπικίνδυνον, ἀπὸ τὸ νὰ εἶμαι ἐγὼ ὁ ἴδιος ὁ δολοφόνος. Δὲν εἶμαι ἐγὼ αὐτὸς κυρία μου. Ἀλλὰ γνωρίζω τὰ ὄνόματα τῶν δολοφόνων καὶ ἐκείνου ποὺ τοὺς ὥπλισε. Εἶναι τρομερόν γιὰ μένα. Δὲν μπορῶ ὅμως νὰ κάνω τίποτα.

— Αυτή είναι τουλάχιστον μιά υπόθεσις που έκανα στον εαυτό μου και την έδωκα σ' αυτούς. Αν δεν την τηρήσω αυτό θα πη ότι θα πέσω πρώτος.

— Και τα όνόματα των ανδρών αυτών δεν θέλετε να τα πείτε ;

— Ο Νταρβίλ έκτιμούσε τον Νάυ πολύ ως μάγειρο, μά-

σχηνά τον κοροϊδευε και τον ταπεινώνε μπροστά στην Νεράιδα. Τού έλεγε έξαφνα ότι ή γυναίκα του τού άρεσε υπερβολικά και ότι θα ήταν ευχαριστημένος αν είχε ένα τόσο

— Ο Νταρβίλ έκτιμούσε τον Νάυ πολύ ως μάγειρο, μά-

σχηνά τον κοροϊδευε και τον ταπεινώνε μπροστά στην Νεράιδα. Τού έλεγε έξαφνα ότι ή γυναίκα του τού άρεσε υπερβολικά και ότι θα ήταν ευχαριστημένος αν είχε ένα τόσο

— Ο Νταρβίλ έκτιμούσε τον Νάυ πολύ ως μάγειρο, μά-

σχηνά τον κοροϊδευε και τον ταπεινώνε μπροστά στην Νεράιδα. Τού έλεγε έξαφνα ότι ή γυναίκα του τού άρεσε υπερβολικά και ότι θα ήταν ευχαριστημένος αν είχε ένα τόσο

— Ο Νταρβίλ έκτιμούσε τον Νάυ πολύ ως μάγειρο, μά-

σχηνά τον κοροϊδευε και τον ταπεινώνε μπροστά στην Νεράιδα. Τού έλεγε έξαφνα ότι ή γυναίκα του τού άρεσε υπερβολικά και ότι θα ήταν ευχαριστημένος αν είχε ένα τόσο

— Ο Νταρβίλ έκτιμούσε τον Νάυ πολύ ως μάγειρο, μά-

σχηνά τον κοροϊδευε και τον ταπεινώνε μπροστά στην Νεράιδα. Τού έλεγε έξαφνα ότι ή γυναίκα του τού άρεσε υπερβολικά και ότι θα ήταν ευχαριστημένος αν είχε ένα τόσο

— Ο Νταρβίλ έκτιμούσε τον Νάυ πολύ ως μάγειρο, μά-

σχηνά τον κοροϊδευε και τον ταπεινώνε μπροστά στην Νεράιδα. Τού έλεγε έξαφνα ότι ή γυναίκα του τού άρεσε υπερβολικά και ότι θα ήταν ευχαριστημένος αν είχε ένα τόσο

— Ο Νταρβίλ έκτιμούσε τον Νάυ πολύ ως μάγειρο, μά-

σχηνά τον κοροϊδευε και τον ταπεινώνε μπροστά στην Νεράιδα. Τού έλεγε έξαφνα ότι ή γυναίκα του τού άρεσε υπερβολικά και ότι θα ήταν ευχαριστημένος αν είχε ένα τόσο

— Ο Νταρβίλ έκτιμούσε τον Νάυ πολύ ως μάγειρο, μά-

σχηνά τον κοροϊδευε και τον ταπεινώνε μπροστά στην Νεράιδα. Τού έλεγε έξαφνα ότι ή γυναίκα του τού άρεσε υπερβολικά και ότι θα ήταν ευχαριστημένος αν είχε ένα τόσο

— Ο Νταρβίλ έκτιμούσε τον Νάυ πολύ ως μάγειρο, μά-

σχηνά τον κοροϊδευε και τον ταπεινώνε μπροστά στην Νεράιδα. Τού έλεγε έξαφνα ότι ή γυναίκα του τού άρεσε υπερβολικά και ότι θα ήταν ευχαριστημένος αν είχε ένα τόσο

— Ο Νταρβίλ έκτιμούσε τον Νάυ πολύ ως μάγειρο, μά-

σχηνά τον κοροϊδευε και τον ταπεινώνε μπροστά στην Νεράιδα. Τού έλεγε έξαφνα ότι ή γυναίκα του τού άρεσε υπερβολικά και ότι θα ήταν ευχαριστημένος αν είχε ένα τόσο

— Ο Νταρβίλ έκτιμούσε τον Νάυ πολύ ως μάγειρο, μά-

σχηνά τον κοροϊδευε και τον ταπεινώνε μπροστά στην Νεράιδα. Τού έλεγε έξαφνα ότι ή γυναίκα του τού άρεσε υπερβολικά και ότι θα ήταν ευχαριστημένος αν είχε ένα τόσο

— Ο Νταρβίλ έκτιμούσε τον Νάυ πολύ ως μάγειρο, μά-

σχηνά τον κοροϊδευε και τον ταπεινώνε μπροστά στην Νεράιδα. Τού έλεγε έξαφνα ότι ή γυναίκα του τού άρεσε υπερβολικά και ότι θα ήταν ευχαριστημένος αν είχε ένα τόσο

— Ο Νταρβίλ έκτιμούσε τον Νάυ πολύ ως μάγειρο, μά-

σχηνά τον κοροϊδευε και τον ταπεινώνε μπροστά στην Νεράιδα. Τού έλεγε έξαφνα ότι ή γυναίκα του τού άρεσε υπερβολικά και ότι θα ήταν ευχαριστημένος αν είχε ένα τόσο

— Ο Νταρβίλ έκτιμούσε τον Νάυ πολύ ως μάγειρο, μά-

σχηνά τον κοροϊδευε και τον ταπεινώνε μπροστά στην Νεράιδα. Τού έλεγε έξαφνα ότι ή γυναίκα του τού άρεσε υπερβολικά και ότι θα ήταν ευχαριστημένος αν είχε ένα τόσο

— Ο Νταρβίλ έκτιμούσε τον Νάυ πολύ ως μάγειρο, μά-

σχηνά τον κοροϊδευε και τον ταπεινώνε μπροστά στην Νεράιδα. Τού έλεγε έξαφνα ότι ή γυναίκα του τού άρεσε υπερβολικά και ότι θα ήταν ευχαριστημένος αν είχε ένα τόσο

— Ο Νταρβίλ έκτιμούσε τον Νάυ πολύ ως μάγειρο, μά-

σχηνά τον κοροϊδευε και τον ταπεινώνε μπροστά στην Νεράιδα. Τού έλεγε έξαφνα ότι ή γυναίκα του τού άρεσε υπερβολικά και ότι θα ήταν ευχαριστημένος αν είχε ένα τόσο

— Ο Νταρβίλ έκτιμούσε τον Νάυ πολύ ως μάγειρο, μά-

σχηνά τον κοροϊδευε και τον ταπεινώνε μπροστά στην Νεράιδα. Τού έλεγε έξαφνα ότι ή γυναίκα του τού άρεσε υπερβολικά και ότι θα ήταν ευχαριστημένος αν είχε ένα τόσο

— Ο Νταρβίλ έκτιμούσε τον Νάυ πολύ ως μάγειρο, μά-

σχηνά τον κοροϊδευε και τον ταπεινώνε μπροστά στην Νεράιδα. Τού έλεγε έξαφνα ότι ή γυναίκα του τού άρεσε υπερβολικά και ότι θα ήταν ευχαριστημένος αν είχε ένα τόσο

— Ο Νταρβίλ έκτιμούσε τον Νάυ πολύ ως μάγειρο, μά-

σχηνά τον κοροϊδευε και τον ταπεινώνε μπροστά στην Νεράιδα. Τού έλεγε έξαφνα ότι ή γυναίκα του τού άρεσε υπερβολικά και ότι θα ήταν ευχαριστημένος αν είχε ένα τόσο

— Ο Νταρβίλ έκτιμούσε τον Νάυ πολύ ως μάγειρο, μά-

σχηνά τον κοροϊδευε και τον ταπεινώνε μπροστά στην Νεράιδα. Τού έλεγε έξαφνα ότι ή γυναίκα του τού άρεσε υπερβολικά και ότι θα ήταν ευχαριστημένος αν είχε ένα τόσο

— Ο Νταρβίλ έκτιμούσε τον Νάυ πολύ ως μάγειρο, μά-

σχηνά τον κοροϊδευε και τον ταπεινώνε μπροστά στην Νεράιδα. Τού έλεγε έξαφνα ότι ή γυναίκα του τού άρεσε υπερβολικά και ότι θα ήταν ευχαριστημένος αν είχε ένα τόσο

— Ο Νταρβίλ έκτιμούσε τον Νάυ πολύ ως μάγειρο, μά-

σχηνά τον κοροϊδευε και τον ταπεινώνε μπροστά στην Νεράιδα. Τού έλεγε έξαφνα ότι ή γυναίκα του τού άρεσε υπερβολικά και ότι θα ήταν ευχαριστημένος αν είχε ένα τόσο

— Ο Νταρβίλ έκτιμούσε τον Νάυ πολύ ως μάγειρο, μά-

σχηνά τον κοροϊδευε και τον ταπεινώνε μπροστά στην Νεράιδα. Τού έλεγε έξαφνα ότι ή γυναίκα του τού άρεσε υπερβολικά και ότι θα ήταν ευχαριστημένος αν είχε ένα τόσο

— Ο Νταρβίλ έκτιμούσε τον Νάυ πολύ ως μάγειρο, μά-

σχηνά τον κοροϊδευε και τον ταπεινώνε μπροστά στην Νεράιδα. Τού έλεγε έξαφνα ότι ή γυναίκα του τού άρεσε υπερβολικά και ότι θα ήταν ευχαριστημένος αν είχε ένα τόσο

— Ο Νταρβίλ έκτιμούσε τον Νάυ πολύ ως μάγειρο, μά-

σχηνά τον κοροϊδευε και τον ταπεινώνε μπροστά στην Νεράιδα. Τού έλεγε έξαφνα ότι ή γυναίκα του τού άρεσε υπερβολικά και ότι θα ήταν ευχαριστημένος αν είχε ένα τόσο

— Ο Νταρβίλ έκτιμούσε τον Νάυ πολύ ως μάγειρο, μά-

σχηνά τον κοροϊδευε και τον ταπεινώνε μπροστά στην Νεράιδα. Τού έλεγε έξαφνα ότι ή γυναίκα του τού άρεσε υπερβολικά και ότι θα ήταν ευχαριστημένος αν είχε ένα τόσο

— Ο Νταρβίλ έκτιμούσε τον Νάυ πολύ ως μάγειρο, μά-

σχηνά τον κοροϊδευε και τον ταπεινώνε μπροστά στην Νεράιδα. Τού έλεγε έξαφνα ότι ή γυναίκα του τού άρεσε υπερβολικά και ότι θα ήταν ευχαριστημένος αν είχε ένα τόσο

— Ο Νταρβίλ έκτιμούσε τον Νάυ πολύ ως μάγειρο, μά-

σχηνά τον κοροϊδευε και τον ταπεινώνε μπροστά στην Νεράιδα. Τού έλεγε έξαφνα ότι ή γυναίκα του τού άρεσε υπερβολικά και ότι θα ήταν ευχαριστημένος αν είχε ένα τόσο

— Ο Νταρβίλ έκτιμούσε τον Νάυ πολύ ως μάγειρο, μά-

σχηνά τον κοροϊδευε και τον ταπεινώνε μπροστά στην Νεράιδα. Τού έλεγε έξαφνα ότι ή γυναίκα του τού άρεσε υπερβολικά και ότι θα ήταν ευχαριστημένος αν είχε ένα τόσο

— Ο Νταρβίλ έκτιμούσε τον Νάυ πολύ ως μάγειρο, μά-

σχηνά τον κοροϊδευε και τον ταπεινώνε μπροστά στην Νεράιδα. Τού έλεγε έξαφνα ότι ή γυναίκα του τού άρεσε υπερβολικά και ότι θα ήταν ευχαριστημένος αν είχε ένα τόσο

— Ο Νταρβίλ έκτιμούσε τον Νάυ πολύ ως μάγειρο, μά-

Η ΝΥΚΤΑ ΤΗΣ 12 ΠΡΟΣ 13

ΤΟΥ ΣΤΑΝΙΣΛΑΣ

ΑΝΔΡ. ΣΤΗΜΑΝ

Καί έπειτα, ξαφνικά άρχισα νά φωνάζω και νά τρέχω πρὸς τὸ αὐτοκίνητο πού εἶχε σταματήσει. Ἀλλά ὁ σωφὲρ ἄφησε τὸ βολάν, πήδησε

στό δρόμο, ἄρπαξε στὰ χέρια του τὸ πτώμα τὸ ἔρριξε στό αὐτοκίνητο καὶ ἔφυγε πρὶν πλησιάσω.

— Γιά μένα δὲν πρόκειται περὶ αὐτοκινήματος. Ἀλλά περὶ ἐνὸς ἀπεχθoῦς καὶ βδελυροῦ ἐγκλήματος. Καὶ γιατί μοῦ τὸ λέτε αὐτὰ τώρα μόνον;

— Ἐξ οὐσίας τοῦ Γιάννη! Δὲν ἤθελα ποτὲ νά μάθω μὲ ποιὸν ἤμουν ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Ἀλλ' ἀντελήφθηκα ὅτι δὲν μπορούῖα νά κρατήσω ἀκόμη μυστικὸ αὐτὸ τὸ τρομερὸ ἐγκλημα καὶ ὅτι ἔπρεπε μὲ κάθε τρόπο νά σᾶς εἰδοποιήσω. Τόσον περισσότερον ὅσον ὑποψιάζεσθε τὸν δυστυχισμένον Στεφάν Ἀλκάν. Τότε ἔγραψα τὸ γράμμα.

— Ἀλλά πῶς ξέρατε ὅτι τὸ πτώμα μετεφέρθη στό νεκροτομεῖον, ἀφοῦ τὸ εἶχε ἀπαγάγει τὸ αὐτοκίνητον;

— Πέρασα μερικὲς ὥρες τρομερές! δὲν ἤξερα τί νά κάνω. Μοῦρθε μιά ἰδέα... τὸ τρομερὸ κουράγιο νά πάω στό νεκροτομεῖο. Ἐκεῖ μοῦ εἰπανέκεινον πού ἔγραψα.

— Δὲν καταλαβαίνει εἶπε, ὁ κ. Πλάντ, γιατί δὲν ἐγκατέλειψαν τὸ πτώμα ἐκεῖ πού ἔπεσε.

— Νομίζω, ὅτι ἐνωῶ γιατί. Ἐν πρώτοις γιατί τὸ δυστύχημα εἶχε τοῦλάχιστον ἓνα μάρτυρα—ἐμένα—ἀλλά πρὸ παντός γιατί ἤθελαν νά πάρουν τὰ ρούχα του καὶ ὅ,τι ἄλλο μπορούσε νά δείξῃ τὴν ταυτότητά του.

— Πράγματι, αὐτὸ θὰ συνέβη. Ἀλλά ποῖος μπορούσε νά εἶχε συμπεριφερόναι νά πεθάνῃ ὁ Ἀλκάν; ποῖος ὠδήγουσε τὸ καταραμένο αὐτὸ αὐτοκίνητο;

— Ὁ σωφὲρ ἦταν ἓνα κοντόξ. Δὲν διέκρινα ἄλλα χαρακτηριστικά του. Τώρα ξέρετε ὅσα ξέρω κι' ἐγώ... Ἀλλά πέστε μου κύριε, μήπως εἶμαι πολὺ ἔνοχος γιατί δὲν σᾶς τὰ εἶπα ὅλα αὐτὰ ἐνωρίτερα;

— Βεβαίωτατα.

— Ἀλλά ὁ Γιάννης;

— Ναί. Ναί....

Καὶ βέβαια ὑπάρχει ὁ Γιάννης! Ὅπως ὑπάρχει γιὰ κάθε κορίτσι κάποιος Γιάννης ἢ Πέτρος ἢ Παῦλος.... Καὶ θυμήθηκε μιά φράση πού κάποτε εἶχε διαβάσει. «Ἄν ὁ λ ο ς ὁ κ ὁ σ μ ο ς ἔ λ ε γ ε ν ἁ μ ἔ σ ω ς π ἄ ν ὁ, τ ἰ ἔ γ ν ὠ ρ ἰ ζ ε, δ ἔ ν θ ἁ ἦ τ α ν π λ ἔ ο ν δ υ ν ἁ τ ὸ ν σ ἔ κ α ν ἔ ν α ν ἁ ἔ π ι τ ῦ χ η σ τ ὸ ἔ γ κ λ η μ α».

Ἡ δακτυλογράφος ἔφυγε. Λίγα λεπτά ἀργότερα παρουσιάσθη ἡ κυρία Ἀμποντύ.

— Καθίστε κυρία μου! ἐλπίζω ὅτι στό σημεῖον πού ἔφθασαν τὰ πράγματα δὲν θὰ ἀρνηθῇτε ὅτι κάνετε στοῦ Κομφουκίου.... Δὲν σᾶς καταδικάζω, σᾶς οἰκτείρω... Ἀλλά πρέπει νά τὰ πῆτε ὅλα χωρίς ν' ἀργήτε περισσότερον.

— Εἶναι τρομερὸ, εἶπε ἡ νεαρή γυναίκα! Τὸ νά μιλήσω ἰσοδυναμεῖ γιὰ μένα μὲ τὸ νά κατηγορηθῶ.

— Αὐτὸ σημαίνει ἔξ ἔσου, ὅτι θ' ἀπαλλάξετε τοὺς ἄθῳους ἀπὸ κάθε ὑποψίας... Σᾶς ἀκούω.

— Ἐ! λοιπόν... ἀλλὰ σταμάτησε γεμάτη συγκίνηση καὶ κῦτᾶξε τὴν φωτογραφία πού βρῆκαν στό πτώμα τοῦ Ἀλκάν.

— Θεέ μου! ἐμυρμούρισε ἡ νεαρή γυναίκα, ἀρπάζοντας τὴν φωτογραφίαν, πού τὴν εὗρήκατε;

— Ὁ κ. Πλάντ, δὲν εἰδίστασε νά ικανοποιήσῃ τὴν περιέργειά της, καὶ διηγῆθῃ τίς λεπτομέρειες τοῦ θανάτου τοῦ Ἀλκάν.

— Οἱ ἄθλιοι! φώναξε ἐκεῖνη! Οἱ ἄθλιοι!

Ἐνα δάκρυ ἐκύλισε στὰ στὰ μάγουλά της.

— Πτωχὲ μου Στεφάν! μοῦ εἶχε προσφέρει τὴν ζωὴν του. Τοῦτὴν πῆραν! Ἦταν φίλος μου! καταλαβαίνετε αὐτό; Μὲ ἀγαποῦσε πιστὰ, μὲ ἀγάπησε μόλις μὲ εἶδε, χωρίς ποτὲ νά μοῦ ζητήσῃ τίποτε. Ἦταν ἔτοιμος γιὰ ὅλα πρὸς χάριν μου! Καὶ μοῦ τὸν ἐκόκτωσαν.

— Ποῦ τὴν βρῆκε τὴ φωτογραφία αὐτή; ρώτησε ὁ ἀνακριτής. Σεῖς τοῦτὴν δώσατε;

— Ὅχι! Δὲν καταλαβαίνω πῶς εἶχε ἐπάνω του τὴν φωτογραφία αὐτή... Εἶναι μιά περίεργη ἱστορία. Πέρασαν τρία χρόνια ἀπὸ τότε! Νομίζω ὅτι ἐγὼ καὶ ὁ ἄνδρας μου βρισκόμαστε στὴν Ἑλβετία, στὴν Μοντάνα. Αὐτὴ ἡ φωτογραφία βαλμένη

μέσα σὲ κάδρο, βρισκόταν ἐπάνω σ' ἓνα μικρὸ τραπέζι τῆς κρεββατοκάμαράς μου. Μιά βραδυὰ ὁ ἄνδρας μου βρῆκε τὸ κάδρο σπασμένο. Ἡ φωτογραφία εἶχε ἔξαφανισθῇ.

— Τὴν εἶχε κρυμμένη στό στήθος του! ἐπρόσθεσε ὁ ἀνακριτής, στὴ θέση τῆς καρδιάς! εἶναι τὸ μόνον πρᾶγμα πού δὲν τοῦ ἔκλεψαν.

— Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς πέθανε γιὰ μένα! ζητώντας νά μὲ ὑπερασπισθῇ ἐναντίον αὐτῶν καὶ ἐναντίον αὐτοῦ τοῦ ἴδιου τοῦ ἑαυτοῦ μου.

— «Αὐτῶν» ἔχετε λοιπὸν ἐχθρούς;

— Εἶχα τοῦλάχιστον ἓνα, κι' αὐτὸς ἦταν ἀδυσώπητος.

— Ποῖος ἦταν;

— Ὁ ἄνδρας μου!

— Ὁ ἄνδρας σας; Μὰ δὲν εἶναι δυνατόν! Ἐπίστευα ὅτι εἶχατε κάνει ἓνα γάμο ἀπὸ ἔρωτα,

— Ἐνόμισα ὅτι τὸν ἀγαποῦσα! Καὶ αὐτὸς τὸ ἐξεμεταλλεύθη μὲ κάθε τρόπο, κατὰ τὰ πρῶτα χρόνια. Πῶς σὲ ἤλικίαν 20 χρόνων νά μὴ πιστέψωμε στὸν ἔρωτα. Ὁσφάνη, εἶχα ἀνατραφῇ στὴν ἐπαρχία ἀπὸ μιά θεία μου. Ποτὲ δὲν μοῦ πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό μου ὅτι θὰ μὲ ζητοῦσαν σὲ γάμο γιὰ τὴν περιουσίαν μου! Καὶ ὅμως αὐτὸς ἦταν ὁ λόγος γιὰ τὸν ὁποῖον ὁ Ἀμποντύ ἐξήτησε τὸ χέρι μου. Καὶ τώρα ἀκόμη δὲν μπορῶ νά καταλάβω τί τὸ δικό του μὲ ἔθελε.

Δὲν ἦταν αἰσθηματικός. Πιστεύω ὅτι ἐκεῖνο πού μὲ τράβηξε κοντά του ἦτον ἡ ἡρεμὴ δύναμὶς του, ἡ θρασύτης του, ἡ ὑπέροχος αὐτοπεποίθησις καὶ ὁ τρόπος τὸν ὁποῖον εἶχε νά ἐπιτυγχάνῃ, ὅτι ἤθελε, σάν νά ἔπαιξε. Ἀ! ἡ τρομερὴ σημασία αὐτῆς τῆς ἐκφράσεως. Ἦταν ἄνθρωπος τοῦ χρήματος. Ἀργότερα τὸν κατὰλαβα.

Ἐνα χρόνον ἀργότερα ὅταν πλέον ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, ἤμουν ἡ γυναίκα του, ὁ συμβολαιογράφος μου, ἓνα βράδυ, μοῦ ἀπεκάλυψε ὅτι ὁ ἄνδρας μου καταχρώμενος τῆς διαχειρίσεως τῆς περιουσίας μου τὴν ὁποίαν τοῦ εἶχα ἀφήσει, ἔπαιξε στό χρηματιστήριον, καὶ εἶχε τεραστίας ζημίας. Καὶ ἀποχαιρώντας με ἐπρόσθεσε ὅτι ἂν ἤθελα μιά ἡμέρα νά μὴ βρεθῶ χωρίς πενιάρια, θὰ ἔπρεπε νά τοῦ ἀποσύρω τὴν διαχείρισιν. Ἐκαμα τὴν πρώτην ἐξήγησιν μὲ τὸν ἄνδρα μου. Μ' ἀφῆκε συνετριμμένη. Διατηροῦσα ὅμως ἀκόμη κάποια ψευδαπάτη. Ἐπίστευα στὸν ἔρωτα πού ἔλεγεν ὅτι εἶχε γιὰ μένα. Ἀφῆκα τὰ πράγματα νά ἐξακολουθήσουν τὸν δρόμον των. Μιά μέρα ὁ συμβολαιογράφος μὲ ἐπεσκέφθη καὶ πάλι. Μὲ ἐξώρρισε νά ἀνακαλέσω τὴν πληρεξουσιότητα πού ἔχω δώσει στὸν ἄνδρα μου. Τὸ ἀπεφάσισα μὲ τὸν θάνατον στὴν ψυχὴν. Μιά μέρα ἡ συζήτησις ἐξετραχύνθηκε καὶ θὰ τὸν ἐσκότωνα, ἂν δὲν μὲ συγκρατοῦσε ὁ Ἀλκάν. Ἐπειτα ἄρχισε ὁ πόλεμος μεταξύ μας. Ἐνας πόλεμος στὰ κρυφά, ἀλλ' ἐξαντλητικός. Τὸ ὄνειρό μου ὡς νέα γυναίκα, ἐξατμίσθηκε. Ζούσα στό μῖσος, ἐγὼ πού ὄνειρευόμουνα νά ζῶ στὸν ἔρωτα, καὶ ὁ μὸς ἡμῶν ἡ γυναίκα του... Μιά μέρα μ' ἐγνώρισε ὁ ἄνδρας μου μὲ τὸν Βάν-Χοῦ-Γιέν. Γιὰ νὰ τὰ ξεχάσω ὅλα ἄρχισα νά πίνω ὀπιο. Εἶναι τρομερὸ νά τὸ πῶ! Μοῦ ἔγινε συνήθεια! Ἦταν ἡ μόνη αἰτία τῆς ζωῆς μου πιά. Φυσικὰ κρυβόμουνα ἀπὸ τὸν ἄνδρα μου καὶ ἤλπιζα ὅτι δὲν θὰ γινόνταν γνωστό. Ἀλλοίμονο, ἡ ἀθλιότης του ἦταν μεγαλειότερη! Αὐτὸ τὸ ἀντελήφθηκα κατὰ τὴν νύκτα τῆς 12 πρὸς 13. Στὴν ἀρχὴ τῆς ἐνώσεώς μας ὁ ἄνδρας μου μὲ ἔπεισε νά κάνω μιά ἀσφάλεια ζωῆς.

Συγκρατέθηκα χωρίς δυσκολία. Πῶς μπορούσα νά δυσπιστῶ. Τὸ ποσὸν ὅμως τῆς ἀσφαλείας μοῦ ἐπροκάλεσε τὴν ὀπορίαν... Ἐπρόκειτο, οὔτε λίγο οὔτε πολὺ, γιὰ 750.000 φρ.

Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἀσφαλίσθηκε γιὰ τὸ ποσὸν 250.000 φρ., καὶ μόλις προχθὲς ἔμαθα ὅτι εἶχε παραιτηθῇ τὸ ἐπόμενον ἔτος. Παρ' ὅλα αὐτὰ τοῦ παραχώρησα μερικὰ ποσὰ γιὰ νὰ τὸν σῶσω ἀπὸ τὴν χρεωκοπίαν ὅπως ἔλεγε. Τώρα τελευταίως ὁ μὸς ζητοῦσε νὰ τοῦ δώσω πολλὰς ἐκατοντάδες χιλιάδων φράγκων. Ἐλεγε. «Δανείστε μου». Κατάλαβα ὁμοσυντηνένοσθε δώσω μου. Ἀρνήθηκε. Μὲ μεταχειρίσθηκε κατὰ τρόπον αἰχρὸν. Κρατήθηκε ἀκόμη. Τότε ξέσπασε σὲ ἀπειλές, καὶ βλαστήμιες. Φοβήθηκα. Ναί, ἐφοβήθηκα ὅτι ὁ ἄνδρας αὐτὸς τὸν ὁποῖον ἀγαπῶσα !...

— Ἀλλά γιατί δὲν τὸν ἐχωρίσατε;

Δὲν θὰ δεχότανε.

— Εἴχατε ὅμως τίς ἀφορμές.

— Καὶ ἔπειτα... δὲν τοῖμοῦσα. «Τὴν ἡμέρα πού θὰ μ' ἀφήσῃς, μοῦ εἶπε θὰ δείξῃς ὅτι βαρέθηκες τὴν ζωὴν». Ἦμουν ἡ ἰδιοκτησία του, ἐννοεῖτε; Ἐφ' ὅσον μοῦ ἔμεναν μερικὰ χρήματα ἀκόμη μπορούσα νά τοῦ εἶμαι χρήσιμη. Θεέ μου! Κανείς δὲν μοῦ ἔδειξε καμμιά καλωσύνη ἐκτὸς ἀπὸ τὸν... Στεφάν Ἀλκάν. Τὴν προηγούμενη τοῦ ἐγκλήματος μίλησα μὲ τὸν Στεφάν κι' ἐκατάλαβα ὅτι ξέρει γιὰ μένα περισσότερα, πρᾶγματα, ἀπὸ ὅσα φανταζόμουνα. «Θὰ σᾶς σῶσω» μοῦ εἶπε. Μοῦ μίλησε γιὰ τὸν Βάν-Χοῦ-Γιέν ἀλλὰ ἀσφαλῶς θὰ ἤξερε καὶ γιὰ τὴν διαγωγὴν τοῦ συζύγου μου, ὁ ὁποῖος μῆκε τὴν ὥραν πού ὁ Ἀλκάν μοῦ φιλοῦσε τὸ χέρι. Εἶμαι τώρα βεβαία ὅτι ἄκουσε τὴν συνομιλίαν μας. Ναί, τότε θὰ ἀποφάσισε νά ξεφορτωθῇ τὸν Στεφάν.

— Ἀλλὰ δὲν εἶναι δυνατόν! φώναξε ὁ κ. Πλάντ. Ὁ Στεφάν Ἀλκάν σκοτώθηκε λίγες ὥρες πρὶν ἀπὸ τὸν σύζυγόν σας καὶ αὐτὸς δὲν ἄφησε τὸ γραφεῖο του.

— Δὲν θὰ μπορούσε νὰ δολοφονήσῃ τὸν Ἀλκάν μὲ τοὺς συνενόχους του;

— Θέλετε νά πῆτε γιὰ τὸν Βάν-Χοῦ-Γιέν καὶ Λίγκ Σοῦ;

— Μάλιστα.

— Ὁ πρῶτος βρισκότανε ἔξω ἀπὸ τὸ Παρτίσι, καὶ ὁ δεῦτερος στοῦ Κομφουκίου.

— Ἀλλὰ ὁ Βάν-Χοῦ-Γιέν εἶχε καὶ μερικὸς ἐμπιστοὺς κινέζους ἑτοίμους γιὰ ὅλα. Βεβαίως ὁ ἄνδρας μου θὰ εἶπε νά σκοτώσουν τὸν Στεφάν Ἀλκάν.

— Θὰ ἐξετάσω τὸν Λίγκ-Σοῦ. Εὐάρεστηθῇτε τώρα νά μοῦ πῆτε, τί συνέβη κατὰ τὴν νύκτα τῆς 12 πρὸς 13.

— Κατὰ τὰς 10 τὸ βράδυ τὸ αὐτοκίνητο τοῦ Βάν-Χοῦ-Γιέν ἦλθε καὶ μὲ ζήτησε.

— Ποῖος ἦταν στό βολάν καὶ πού ἔβαζαν τὸ αὐτοκίνητο αὐτό;

— Ὁδηγοῦσε ὁ Λίγκ Σοῦ. Στὸ τελευταῖο δὲν μπορῶ νά ἀπαντήσω.

— Ἀδύνατον! Ὁ Χελντίγκ-δηλοῖ ὅτι ὁ Λίγκ Σοῦ εἶναι αὐτὸς πού τὸν ἐκοίμισε.

— Ὁ Λίγκ Σοῦ βέβαια θὰ τὸ ἔκαμε, ἀλλὰ κατὰ τὰς 8 τὸ βράδυ. Ἀνέθεσε ἔπειτα εἰς ἓνα Κινέζον νά ἐπιτηρῇ τὸν νέον, καὶ ἦλθε αὐτὸς μὲ τὴν ἡσυχίαν.

— Σᾶς ἐπῆγε στοῦ Κομφουκίου. Ἐτσι; Ἐπειτα ἀπουσίασε.

— Μάλιστα, μιά ὥρα περίπου. Κάποιος Κινέζος, κάποια διαβολοειμένη ψυχὴ τοῦ Βάν-Χοῦ-Γιέν, προετοίμασε τίς πρώτες πίτες!

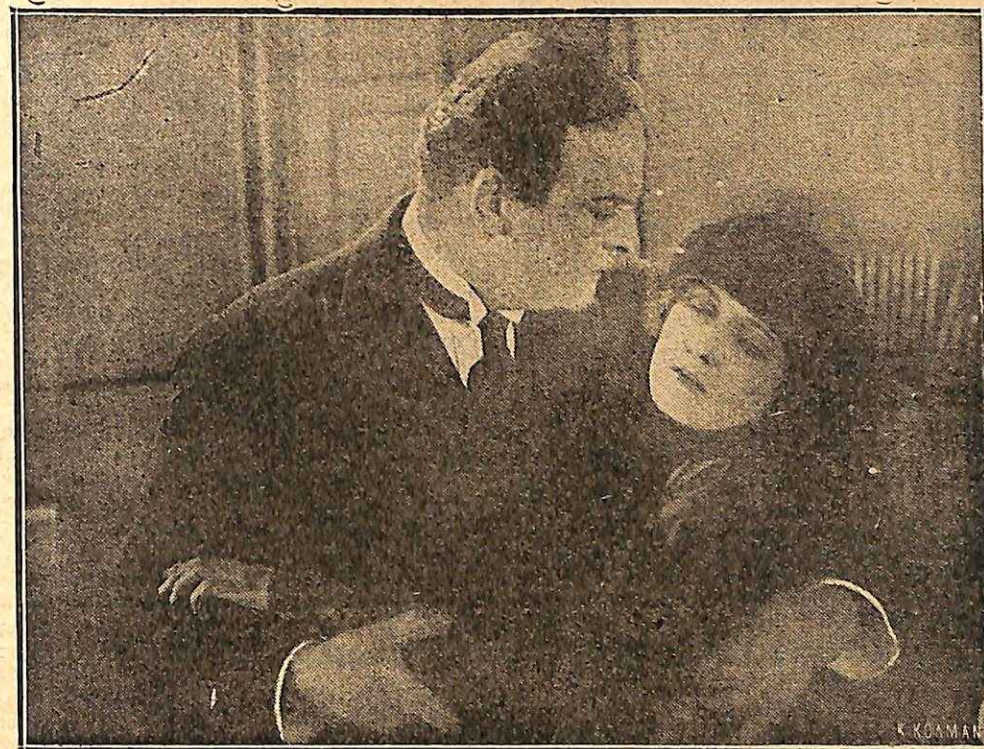
— Τότε, εἶπε ὁ κ. Πλάντ, ἀσφαλῶς ὁ δολοφόνος τοῦ Ἀλκάν εἶναι ὁ Λίγκ-Σοῦ.

— Δὲν ἦταν ἡ πρώτη φορὰ πού κάπνιζα ὀπιον στοῦ Κομφουκίου, στό κόκκινο καὶ χρυσομένο δωμάτιο. Δὲν ἤξερα ὅτι ὁ ἄνδρας μου εἶχε λάβει ἀπειλητικὰς ἐπιστολὰς καὶ γι' αὐτὸ δὲν εἶχα καμμιά ὑποψία.

— Καμμιά ὑποψία γιὰ ποιὸ πρᾶγμα;

— Γιὰ κεῖνο πού ἔμελλε νά συμβῇ. Ὁ Λίγκ Σοῦ ξαναῆλθε καὶ μῆκε στό δωμάτιο στό ὁποῖον βρισκόμουν.

— Εἴσθε ἐκεῖ μόνη; καὶ ὁ Χελντίγκ;

Μιά μέρα τὴν πῆρε στὰ χέρια του καὶ τὴν ἐφίλησε

χέρια μὲ δυὸ μεταξωτὰ μαντήλια.

— Καθίστε αὐτοῦ ἤσυχη, ἂν δὲν θέλετε νά βάλω ἓνα τρίτο στό στόμα σας. Δεχόσαστε νά ὑπογράψετε αὐτὸ τὸ χαρτάκι; «Ἀρνοῦμαι! φώναξα. Προτιμῶ καλλίτερα τὸν θάνατον».

Χωρὶς νά προσθήσῃ λέξιν πλέον ὁ Κινέζος ἐπεδόθη σὲ μιά μυστηριώδη ἐργασία. Ὅταν ἐγύρισε πρὸς ἐμένα κρατοῦσε μιά μικρὴ σύριγγα γεμάτη μ' ἓνα κίτρινο ὑγρὸ.

— Ἀλλὰ αὐτὸ θὰ ἦταν μόνον πρὸς ἐκφοβισμόν. Γιατί θὰ σᾶς ἐσκότωνε;

— Λησμονεῖτε τὴν ἀσφάλειαν τῆς ζωῆς! Ὅχι, ἡμῶν ἀμετακλήτως χαμένη ἂν ἐκεῖνητὴ στιγμὴ δὲν γινόνταν κανένα θαῦμα. «Τὶ περιμένετε, φώναξα, τελειώστε.» Δὲν μοῦ ἀπάντησε καὶ συνεβουλευθῇ τὸ ρολόγι του! ἓνα λεπτὸ ἀργότερα ἀντήχησε τὸ κουδούνισμα τοῦ τηλεφώνου. Ὁ Κινέζος πῆρε τὸ ἀκουστικὸ καὶ νά ἀκριβῶς τί ἄκουσα. «Ἀμποντύ, ρώτησε ἐμένα. Ἀρνεῖται». Γύρισε τότε πρὸς ἐμένα. Ἀρνεῖσθε, δὲν εἶναι ἔτσι; Ἀντὶ νά ἀπαντήσω ἐβγάλα μιά ἀπελπισμένη φωνή. Δὲν βρισκόμουν μακριὰ, ἀπὸ τὸ τηλεφῶνον, καὶ ἤλπιζα νά συγκινήσω τὸν ἄνδρα μου! Ὁ Λίγκ Σοῦ ἀμέσως μὲ ἐμπόδισε νά φωνάξω βάζοντας τὸ χέρι του στό στόμα μου, καὶ τὸν ἀκούσα νά ρωτᾷ μὲ μιά φωνὴ πού μὲ ἐπάγωσε «Τὴν» σύριγγα; Δὲν ἔλαβεν φαίνεται ἀπάντησιν, γιατί ἐπανέλαβε δυὸ

πτῶμα σας μέσα σὲ μιά ναυτικὴ τρώγλη θὰ εἶπουν: «Δὲν ἔπρεπε νά πάῃ ἐκεῖ». Μάλιστα! Αὐτὰ μοῦ εἶπε ὁ ἄθλιος καὶ ἀντελήφθηκα ὅτι ἡμῶν χαμένη!

— Εἶναι τρομερόν! τί συνέβη ἔπειτα;

— Βρισκόμουνα τότε ὑπὸ τὴν ἐπῆρει α ν τοῦ ὀπίου, ἀλλὰ, τὸ ἔστικτον τῆς αὐτοσυνητηρ σ εως ἐνίκησεν. Ἐσηκώθηκα καὶ σπρώχνοντας τὸν Λίγκ Σοῦ ἔτρεξα πρὸς τὴν πόρτα. Ἦταν κλεισμένη μὲ κλειδί καὶ μάταια προσπάθησα νά τὴν ἀνοίξω. «Βλέπετε εἶπε ὁ Λίγκ Σοῦ, ὅτι δὲν μπορεῖτε νά κάνετε τίποτε.»

Μὲ ἐξηνάγκασε τότε νά καθίσω σὲ μιά καρέκλα, καὶ μοῦ ἔδεσε τὰ

νέλαβε δυό ή τρείς φορές την ερώτησή του ! 'Αλλά ή συνομιλία είχε διακοπή και μάταια προσπαθοῦσε νά την συνεχίση.

— Μάλιστα ! 'Ο 'Αμποντιν θά ήταν νεκρός ! 'Ο Λιγκ— Σου κρατούσε συνεχώς τὸ ἀκουστικό στ' αὐτί ;

— 'Οχι ! τὸ ἄφησε μιὰ στιγμή πού ἐφώναζε. "Όταν ἐπέστη διὰ τὸν δὲν μπορούσε νὰ πάρη τὸ νούμερο, ἐφάνη νὰ ἐδίσταζε γιὰ κείνο πού ἐπρεπε νὰ κάνει. Τὸ φρικῶδες βλέμμα του πολὺς φορές πήγε ἀπὸ μένα στὴν σύριγγα πού εἶχε ἐτοιμάσει καὶ ἀπὸ τὴν σύριγγα σὲ μένα. 'Αλλά δὲν τόλμησε νὰ ἐνεργήσει χωρὶς συγκεκριμένους οδηγίες ἐκ μέρους τοῦ ἀνδρός μου. Καὶ ἀντελήφθηκα ὅτι ἐσώθηκα.... 'Επειτα.... 'Επειτα σὰν σὲ ὄνειρο εἶδα ὅτι ξάπλωναν δίπλα μου τὸν Γιάννη Χεντιγκ, καὶ ὅταν συνήλθα βρισκόμουν μαζί του σ' ἓνα αυτοκίνητο τὸ ὁποῖον με πήγε πρὸς τὸν λιμένα.

Τὴν στιγμήν ἐκείνην ἐκτύπησαν στὴν πόρτα. 'Ο Μαλέξ μπήκε.

— 'Ο Λιγκ Σου σὰς ζητεῖ ! Δὲν θά ζήσει παρὰ μερικὲς ὥρες καὶ ἰσχυρίζεται ὅτι ἔχει νὰ σὰς κάνει μερικὲς ὁμολογίες.

— Πηγαίνω ! φώναξε ὁ κύριος Πλάντ ὁ ὁποῖος σηκώθηκε μ' ἓνα πηδῆμα.

— Νά, καὶ αἱ ἀναλύσεις γιὰ τὰ μπουκάλια με τὸ ἀλκοόλ. Εἶναι ἀρνητικές.

— Πῶς ; δὲν εἶχαν μέσα ναρκωτικό ;

— 'Οχι ! Καὶ αὐτὸ βέβαια σημαίνει ὅτι τὸ ναρκωτικὸ τὸ εἶχαν χύσει στὰ ποτήρια.

'Ο Λιγκ Σου πέθανε κατὰ τὰ 9 τὸ βράδυ, ἀφοῦ ἐπεβεβαίωσε τὴν κατάθεσιν τῆς Φλωράνης 'Αμποντιν καὶ ἐδῆλωσε ὅτι εἶχε ὑπακούσει στὶς διαταγὰς τῶν 'Αμποντιν, καὶ Βάν-Χου Γιέν. 'Ωμολόγησε ὅτι ἐσκότωσε τὸν Στεφάν 'Αλκάν, ὁ ὁποῖος ἦταν ἔνοχος μόνον γιὰτὶ ἤξερε πάρα πολλὰ καὶ θέλησε νὰ προστατεύσῃ τὴν γυναίκα πού ἀγάποῦσε.

'Όσον ἀφορᾷ τὴν λύσιν τοῦ αἰνίγματος τοῖος ἦταν ὁ δολοφόνος, αὐτὸ δὲν τὰ ἔμαθε ποτὲ ἡ κοινὴ γνώμη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΝ

Η ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ

— Τώρα, Μαλέξ, εἶπα ἦταν ὁ φίλος μου ὁ ἐπιθεωρητὴς ἐτελείωσε τὴν διήγησίν του, δὲν σὰς μένει πιά παρὰ νὰ μοῦ ἀποκαλύψετε, καθῶς, καὶ στοὺς ἀναγνώστὰς μου, τὸ ὄνομα τοῦ δολοφόνου.

— Δὲν μ' ἀρέσει ἀπάντησε ὁ Μαλέξ νὰ μεταχειρίζεσθε τὸν τίτλον αὐτόν : 'Ο δ ο λ ο φ ό ν ο ς.

— Γιατί ;

— 'Ο θάνατος τοῦ 'Αμποντιν ὑπῆρξε μιὰ πράξις δικαιοσύνης. 'Ο ἔνοχος εἶναι αὐτὸς ὁ ἴδιος ἂν θέλετε αὐτὸς πού ἔβαλε καὶ σκότωσαν τὸν Στεφάν καὶ ἤθελε νὰ σκοτώσουν καὶ τὴν γυναίκα του. Τί σκέπτεσθε γιὰ τὰ σκληρὰ παιγνίδια τοῦ πεπορωμένου, τὸ ὁποῖον ἔωσε αὐτὸν τὸν ἀνθρωπον τοῦ μίσους μετὴν Φλωράνης, αὐτὴ τὴν γυναίκα τοῦ ἔρωτος ; 'Απὸ τὸ ἓνα μέρος ὁ 'Αμποντιν καὶ οἱ λύκοι του : Βάν-Χου Γιέν, Λιγκ Σου. «Ψυχὴς χαμένες», θὰ ἔλεγαν ὁ Βένς. 'Απὸ τὸ ἄλλο μέρος ἡ Φλωράνης καὶ τὸ φλογερὸ μεδίσματός της, ἡ Φλωράνης πού ἀγαπᾶται ἀπὸ τρεῖς ἀνδρες.

— Τρεῖς ;

— Μάλιστα τρεῖς ! (δὲν μιλᾷ βέβαια γιὰ τὸν ἄνδρα της), δὲν ἀγαποῦσε παρὰ ἓνα μόνον ! Θὰ σὰς πῶ σὲ λίγο ποιὸν ! Τί παρὰξενὴ γυναίκα ! 'Ο 'Αλκάν σκοτώθηκε γι' αὐτήν... 'Ο Χελντιγκ, ὁ μικρὸς ὑπάλληλος θὰ αυτοκτονοῦσε κι' αὐτός. Δὲν τὴν

εἶχε ἰδῆ, ἐν τούτοις παρὰ 5 ἢ 6 φορές. Δὲν ἀνέηλλαξε μαζί της παρὰ μερικὰ λόγια χωρὶς σπουδαιότητα καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι ἐκείνη οὔτε κἀν θὰ τοῦ χαμογέλασε ποτέ. Παράξενη γυναίκα.

— 'Αλλὰ ἐπὶ τέλους ἐσκότωσε τὸν 'Αμποντιν ; Καὶ ποιὸς ἐπυροβόλησε κατὰ τοῦ Βορομπεϊσκυ ; 'Οχι αὐτὴ βέβαια ;

— Πρὶν σὰς ἀπαντήσω σ' αὐτὸ ὑπάρχουν ἄλλα πού πρέπει νὰ διαλευκάνωμε. Π.χ. γνωρίζετε πῶς καὶ γιὰτὶ ἐκλεψαν στὸ ξενοδοχεῖο τοῦ Μοντάνα Βερμάλα τὴν φωτογραφία τῆς Φλωράνης 'Αμποντιν ; Ξέρετε ποιὸς τὴν ἐκλεψε ;

— 'Ο Στεφάν 'Αλκάν ; Βοήκων τὴν φωτογραφία αὐτὴ στὸ πτώμα.

— 'Οχι ! Τὴν ἐκλεψε ὁ Βένς Βορομπεϊσκυ.

— 'Ο Βένς ; ἀλλὰ γιὰτὶ τὸ ἔκανε αὐτό ;

— Γιατί ; ἀλλὰ γιὰτὶ ἀγαποῦσε τὴν Φλωράνης 'Αμποντιν. 'Αναπήδησα.

— 'Όστε ὁ τρίτος εἶναι αὐτός ;

— Αὐτός ! Δὲν πρέπει νὰ σὰς ἐκπλήξῃ πολὺ. Γιατὶ θέλατε μόνον ἐκεῖνος μεταξὺ τῶν κυριωτέρων προσώπων τῆς ἱστορίας αὐτῆς, νὰ παραμείνῃ ἀσυγκίνητος πρὸ τῆς γυναίκας ἐκείνης ; Τὴν συνήντησε γιὰ πρώτη φορά. Τέσσερα χρόνια πρὸ τοῦ δράματος, τότε πού δὲν εἶχε ἀκόμη καταταγῇ στὴν 'Αστυνομίαν. Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην σπαταλοῦσε εὐθυμᾶ τὴν περιουσίαν πού κληρονόμησε ἀπὸ τὸν πατέρα του. 'Η Φλωράνης εἶχε παντρευθῇ τότε πρὸς ἑνὸς ἔτους. 'Η ὁμορφιά καὶ ἡ ἀκτινοβολία τῆς προξενούσαν σχεδὸν φόβον. Αὐτὸ τουλάχιστον μοῦ ἐνεπιστεῦθῇ ὁ Βένς. Μιά μέρα ταραγμένος τὴν πήρε στὰ χέρια του καὶ τὴν φίλησε. 'Εκείνη τὸν παρεκάλεσε νὰ μὴ ξαναπαρουσιασθῇ πλέον μπροστὰ της.

— 'Αλλὰ τότε ;

— 'Ενα χρόνον ἀργότερα, καταδίωξε ἓνα ζευγάρι καταχραστῶν μέχρι τῆς Μοντάνας. 'Ο Βορομπεϊσκυ μπήκε σ' ἓνα δωμάτιον, τὸ ὁποῖον ἐνόμιζε ὅτι ἦταν τῶν ἀνθρώπων πού κατεδίωκε καὶ ὅπου ἤλπιζε νὰ βρῇ πειστικὰ τεκμήρια τὰ ὁποῖα τοῦ ἔλειπαν γιὰ νὰ διατάξῃ τὴν σύλληψίν των. 'Επάνω εἰς ἓνα μικρὸ τραπέζι παρατήρησε τὸ πορτραῖτο τῆς γυναίκας τὴν ὁποίαν τραταίως ἐζητοῦσε νὰ λησμονήσει. Καταρῶμενος τὴν κληρὴ τύχη πού τοῦ ὑπενθύμιζε μετὸς ἐπιμονῆς τὰς ὥραις τῆς νύχτας πού ῥοτέρας ὥρας τοῦ παρελθόντος του. Ἀρπάξε τὴν φωτογραφίαν καὶ ἔφυγε σὰν κλέφτης, τὴν στιγμήν πού ἓνας ἄνδρας ἀνέβαινε στὸ δωμάτιον.

— 'Ο ἄνδρας τῆς Φλωράνης, χωρὶς ἄλλο ;

— Μάλιστα.

— 'Ο Βένς κι' αὐτὸς ἐγνωρίζοντο ;

— Φυσικὰ ὄχι ! Διαφορετικὰ δὲν θὰ ὑπῆρχε ἡ ὑπόθεσις.

τῆς νύκτας τῆς 12 πρὸς 13 Τὶς πρώτες φορές πού συνήντησε τὴν νέα γυναίκα ὁ Βορομπεϊσκυ, δὲν ἤξερε ὅτι ἐκείνη ἦταν παντρεμένη... Μιά βδομάδα ἀργότερα τὸ ζευγάρι τῶν καταχραστῶν συνελαμβάνετο στὴν Βέρνη.

— 'Αλλὰ ὁ Βένς ;

— 'Ο καιρὸς πέρασε. 'Ο Βένς ἐξακολούθησε νὰ μᾶς ἐκπλήττει μετὴν παρὰξενὴ ἀγάπῃ του πρὸς τὸν κίνδυνον ! Βρισκότανε πάντοτε μπροστὰ σὲ κάθε κτύπημα. 'Εδέχθη μερικὰ, ἀλλὰ κανένα δὲν ἔθεσε εἰς κίνδυνον τὴν ζωὴν του. Μοῦ ἐνεπιστεῦθῇ ὅτι ἦταν ἐρωτευμένος, χωρὶς ὅμως νὰ μοῦ φανερώσῃ τὸ ὄνομα τῆς γυναίκας πού ἀγάπαγε καὶ μοῦ ἔκανε τὴν ἐντύπωση ὅτι ἦταν ὁ δυστυχέστερος ἀνθρώπος. Τότε ἐπιτέλους ἐκατάλαβα γιὰτὶ ἦταν μισογύνῃς ; «Ρωτοῦσα τὸν ἑαυτόν μου συχνὰ μοῦ εἶπε ἁπλῶς, ἂν ὅταν ἤμουν ἐτοιμοθάνατος καὶ καλοῦσα τὴ γυναίκα μου, αὐτὴ στὸ προσκεφάλό ἂν θὰ δεχόταν νὰ ἐρθῇ νὰ βάλῃ τὰ χέρια της στὸ μέτωπό μου γιὰ νὰ με βοηθήσῃ νὰ ἀφήσω τὴν ζωὴν ;

('Ακολουθεῖ)

ΠΑΝΘΕΟΝ

Τὸ περιθώριον τῆς ἱστορίας

ΒΑΣΙΛΙΚΟΙ

ΕΡΩΤΕΣ

'Η Μαργαρίτα δὲν ἤθελε με κανένα τρόπο ν' ἀποκαλύψῃ τὸν ἑαυτὸ της. Κι' ὁ νέος, μεθυσμένος ἀκόμη ἀπὸ τὰ φιλιὰ τῆς ὥρας αὐτῆς γυναίκας, ἐξακολουθοῦσε νὰ ρωτᾷ :

— Ποιὰ εἶσαι λοιπόν ; Γιατὶ δὲν θέλεις νὰ βγάλῃς τὴ μάσκα πού σκεπάζει τὰ μάτια σου ; Τώρα πιά, εἰσὶ δική μου, ὥπως κι' ἐγὼ εἶμαι δικός σου...

'Ηταν γεμάτος ἔρωτα γιὰ τὴν γυναίκα ἐκείνη μετὰ φλογερὰ μαῦρα μάτια τὰ κρυμμένα πίσω ἀπὸ τὴν βελούδινην μάσκα πού δὲν ἤθελε νὰ τὴ βγάλῃ οὔτε καὶ μετὰ τὴν πρὶν θερμὴν παρακλήσας. Μεθυσμένος ἀπὸ τὴ συγκίνηση τὴν ἀπέλιψε :

— Δὲν θέλεις τὰ μοῦ πῆς ποιὰ εἶσαι ; Κι' ἂν σοῦ ἔβγαζα μετὰ τὴ βία τὴ μάσκα ;

'Η γυναίκα ἀποτραβήχθηκε μ' ἓνα πηδῆμα, σὰν ν' ἀντίκρουσε μπροστὰ τῆς τὴν ἀπειλὴ κάποιου θηρίου.

— 'Αλλοῖμόν σου, Φίλιππε ντ' 'Ωλνέυ ! φώναξε. Ζητᾷς νὰ ἐπωφεληθῇς ἀπὸ τὴν ἀδυσμῖά μου γιὰ σένα κι' ἀπὸ μιὰ στιγμήν πάθους πού με παρέσυρε. Εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνον γιὰ σένα νὰ ἐπιμένῃς.

'Ο Φίλιππος ντ' 'Ωλνέυ ἔμεινε γιὰ λίγες στιγμὲς σκεπτικός. Προσπαθοῦσε νὰ διαλευκάνῃ τὸ μυστήριον πού σκέπαζε αὐτὴν του τὴν περιπέτεια. Τὸ προηγούμενον βράδυ ἓνας ἀνθρώπος τολιγμένος μέσα σ' ἓναν μεγάλον κανόνα, τὸν εἶχε σταματήσει στὸ Σαιντ 'Ιλαίρ γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ ἓνα μπιλιέτο, πού τὸν καλοῦσε νὰ πᾶν στὸν Πύργο τοῦ Νεσλέ.

Τὸ δ' ἄβασε κατὰπληκτος μὴ μπορώντας νὰ μαντεύσῃ τί ἔκρυβε ἡ περιέργη αὐτὴ πρόκλησις. 'Όστὸσο δὲν δίστασε οὔτε στιγμή νὰ τὴν δεχθῇ καὶ τὴν ἄλλη νύχτα βρισκόταν μπροστὰ στὴν πύλῃ τοῦ πύργου ἀπ' ὅπου ἓνας τοξότης τὸν παρέλαβε γιὰ νὰ τὸν ὀδηγήσῃ στὰ βασιλικά διαμερίσματα.

'Εκεῖ βρέθηκε μπροστὰ στὴ μυστηριώδη αὐτὴ ἀγνωστὴ πού μολονότι τοῦ πρόσφερε πρόθυμα τὸν ἔρωτά της, ἐν τούτοις ἤρνετο ἐπίμονα νὰ τοῦ ἀποκαλύψῃ ποιὰ ἦταν, βγάζοντας τὴ μαύρη βελούδινην μάσκα πού σκέπαζε τὰ φλογερὰ τῆς μάτια καὶ ἓνα μέρος τοῦ ὀραίου προσώπου της. Σκεπτόταν μετὰ ὑπερηφάνειαν ὅτι ἡ γυναίκα αὐτὴ θάπρεπε νὰ εἶναι ἀπὸ καιροῦ ἐρωτευμένη μαζί του.

Μὰ ποιὰ ἦταν ; Νόμιζε πῶς κάπου τὴν εἶχε συναντήσει κ' ἴσως μάλιστα, ἀρκετὲς φορές. Μὰ πού ;

— Δὲν θὰ θύγῃ ἀπ' ἐδῶ πρὶν μοῦ πῆς τὸ ὄνομά σου ! εἶπε γιὰ μιὰ στιγμή, ἀπελπισμένος ὁ νέος κι' ἔκανε νὰ ὀρμήσῃ. 'Η μυστηριώδης γυναίκα ὁμως ἀποτραβήχθηκε γρήγορα καὶ τρέχοντας στὴν πόρτα ἐφώναξε μερικὲς λέξεις σὲ μιὰ περιεργὴ γλώσσα. 'Αμέσως πίσω ἀπὸ τὸν νέον παρουσιάστηκαν τέσσερες ὑψηλόσωμοι ἄνδρες ὀπλισμένοι ὡς τὰ δόντια. 'Απὸ πού εἶχαν ἔλθει ; Ποιὰ ἄλλη μυστηριώδης ἔξοδος ὑπῆρχε στὸν πύργον τοῦ Νεσλέ ; 'Ο Φίλιππος γύρισε πίσω μανιασμένος. Τράβηξε γρήγορα τὸ σπαθί του καὶ ῥίχθηκε πάνω στοὺς τέσσερες ἀνθρώπους. 'Αλλὰ ὁ ἀγὼν ἦταν ἄνισος. Σὲ λίγες στιγμὲς ὁ δυστυχὴς νέος βρισκόταν ξαπλωμένος στὸ πάτωμα βαρεὶα πληγμένος ἐνῶ οἱ τέσσεροι ἀνθρώποι ἀπομακρύνοντο βιαστικά.

— Ποιὰ εἶσαι, λοιπόν, μυστηριώδες πλᾶσμα ; ρώτησε μέσ' τὴν ἀγωνία του.

'Η Μαργαρίτα ἀπέσπασε τότε τὴ μαύρη βελούδινην προσωπίδα της, ἔσκυψε κοντὰ στὸν ἐτοιμοθάνατον καὶ τοῦ ψιθύρισε :

— Κύταξέ με, Φίλιππε : Εἶμαι ἡ Μαργαρίτα τῆς Βουργουνδίας, ἡ βασί

λισσα τῆς Ναβάρρας : εἶμαι ἡ βασίλισσά σου !

'Ο δυστυχὴς ἔκανε νὰ σηκωθῇ στὰ πόδια του ἀλλὰ οἱ δυνάμεις του δὲν τὸν ἐβοήθησαν καὶ ξεψυχώντας μουμούρισε :

— 'Ω ! βασίλισσά μου !...

'Η Μαργαρίτα ἔρριξε μιὰ ψυχρὴ κατιὰ στὸ πτώμα τοῦ νέου πού εἶχε θυσιασθῇ γιὰ τὸν ἔρωτά της. Κι' ἐνῶ οἱ ἴδιοι ἀνθρώποι τῆς πού δολοφόνησαν τὸν Φίλιππον ξαναγύριζαν γιὰ νὰ πάρουν τὸ πτώμα τοῦ αὐτῆς βγήκε ἀπ' τὴν αἰθούσα γαλήνια μετὰ ἀτάραχῃ σὰν ὅτι εἶχε πρὶν λίγες στιγμὲς συμβῇ νᾶταν κάτι ἀσήμαντον.

Σ' ἓνα δρόμον ἔξω ἀπὸ τὸ Λοναρτιέ καὶ μέσα σ' ἓνα νοικοκυρεμένο σπίτι, μιὰ ἡλικιωμένη κυρία περιμένε ἀπὸ ἐδῶ καὶ πέντε ἡμέρες τὸν μεγαλειότερον γιὸν της.

— Γκουαλιέρο, — ἔλεγε σ' ἓνα νεαρὸ ἱππότη, πού φαινόταν κι' αὐτὸς βυθισμένος σὲ μιὰν ἀνέκφραστη ἀγωνία, — γιὰτὶ δὲν φάνηκε ἀκόμη ὁ Φίλιππος ;

— Μητέρα, κι' ἐμένα με βασανίζει αὐτὸ τὸ μυστήριον. Μάλιστα ἔκανα καὶ μιὰ σκέψη...

— Πές μου τὴν ! Πές μου τὸν ἀμέσως, γυιέ μου.

— 'Εσκέφθηκα νὰ ζητήσω τὴ βοήθεια τῆς βασιλίσσης Μαργαρίτας.

Σὰν ἀπὸ κάποιο θλιβερὸ προαίσθημα ἡ κυρία σκυθρωπάσε. Χωρὶς νὰ ξέρῃ τὸ γιὰτὶ δὲν ἄκουσε μ' εὐχαρίστηση αὐτὸ τὸ ὄνομα. 'Ισως γιὰτὶ ὅλοι μιλοῦσαν με φόβον γιὰ τὴν γυναίκα ἐκείνη καὶ τὴν ἐθεωροῦσαν σὰν ἓνα πλᾶσμα γεμάτον μυστήριον.

— Παιδί μου, εἶπε, ἂν νομίζεις πῶς ἡ βασίλισσα μπορεῖ νὰ μᾶς βοηθήσῃ κάνε ὅ,τι θέλεις.

'Ο Γκουαλιέρο ντ' 'Ωλνέυ ἦταν ἐξ ἴσου ὀραῖος ὥς κι' ὁ ἀδελφός του κι' ἡ Μαργαρίτα τὸν δέχτηκε μ' ἐξαιρετικὴ εὐχαρίστηση.

— Κυρία, εἶπε ὁ Γκουαλιέρο, ἔρχομαι νὰ ζητήσω τὴν προστασία σας. 'Ο ἀδελφός μου δολοφονήθηκε κάτω ἀπὸ τὸν πύργον τοῦ Νεσλέ. Θὰ με βοηθήσετε νὰ βρῶ τὸν δολοφόνον ;

Μιλοῦσε συγκινημένος καὶ δὲν ἀντελήφθηκε πῶς ἡ ὀραία βασίλισσα τὸν κυττοῦσε μ' ἐρωτικὸ βλέμμα.

— Θὰ σὰς βοηθήσω, Γκουαλιέρο, τοῦ εἶπε σὲ λίγες στιγμὲς δίνοντάς του τὸ χεῖρ τὸ ὁποῖον ὁ νέος ἔφερε ἀμέσως μετὰ βεβαρὸν στὰ χεῖλιά του.

Τὸ τρομερὸ παιγνίδι ἄρχισε. 'Η Μαργαρίτα δεχόταν συχνὰ τὸν Γκουαλιέρο καὶ τὸν γέμιζε ὑποσχέσεις καὶ περιποιήσεις τόσες, πού ὁ νέος σύντομα κατάλαβε πῶς ἡ Μαργαρίτα ἐνδιαφερόταν περισσότερο γι' αὐτὸν παρὰ γιὰ τὸν σκοτωμένον ἀδελφόν του. Δὲν ἄργησε νὰ γίνῃ ἐρωμένη του καὶ νὰ χαρίσῃ στὸν ἀπειρο νέον ὥρες ἀνείπωτης εὐτυχίας.

Μιά μέρα ὅμως, ὁ Φίλιππος ὁ ὀραῖος ἔμαθε τὴν κακὴ διαγωγή τῆς νύμφης του καὶ κάποια σκοτεινὴ νύχτα ἀνθρώποι δικοὶ του συνέλαβαν τὴ βασίλισσα, χωρὶς κανεὶς νὰ τολμήσῃ νὰ διαμαρτυρηθῇ καὶ τὴν ἔφεραν σ' ἓνα σπίτι πού ἐμοιαζε μετὰ φρούριον. 'Εκεῖ ἓνας ἄλλος ἀπεσταλμένος τοῦ Φιλίππου περιμένε καὶ μόλις ἡ Μαργαρίτα ὀδηγήθηκε μπροστὰ του τῆς ἀρπάξε τὰ μαλλιά καὶ τὰ ἔκοψε, τιμωρώντας τὴν σὰν μιὰ ἀτιμὴ γυναίκα.

'Αλλὰ κι' ἡ τύχη τοῦ ἐραστοῦ της δὲν ἦταν καλλίτερη. Τὴν ἴδια νύχτα ἀνθρώποι τοῦ βασιλέως τὸν συνέλαβαν κι' αὐτὸν καὶ ἀπ' ἐκεῖνον τὸ βράδυ ὁ νέος δὲν ξαναφάνηκε.

'Η Μαργαρίτα δὲν ἄργησε νὰ γίνῃ ἐρωμένη

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΙΑ ΕΚΠΛΗΚΤΙ

Όταν ο ντετέκτιβ Μπρίσσον παρουσιάσθηκε στο γραφείο του Γενικού Διευθυν ού της Σκώτλαντ Γκάρντ, είχε ένα ύψος μισοκακόμοιρο. Μόλις όμως του ανέκρινε νόθη ότι πρόκειται να του αναθέσουν μια σπουδαία δουλειά επανέκτησε το χρώμα του.

Ο χημικός της εταιρίας αεροπλάνων Ρόμπερτ Μέλβιγκ είχε δολοφονηθεί στο δωμάτιο της βιβλιοθήκης του από άγνωστους δολοφόνους με σκοπό να του κλέψουν το μυστικό της εφευρέσεως του συνθετικού πετρελαίου.

Ο διευθυντής της Σκώτλαντ Γκάρντ συνέστησε στον Μπρίσσον απόλυτη έχεμυθεια στις ανακρίσεις και κατόπιν του παρουσίασε τον παριστάμενο διευθυντή της Εταιρίας Αεροπλάνων σέρ Ρέντλαντ ο οποίος με λίγα λόγια τον κατέστησε στην υπόθεση αναφέροντάς του συγχρόνως τα έλαττήρια και τους πιθανούς δράστες του εγκλήματος: Κατά την γνώμη του Ρέντλαντ οι δολοφόνοι ήταν μέλη μιας συμμορίας κατασκόπων οι οποίοι δρούσαν στην Αγγλία για λογαριασμό ξένης επικρατείας, κι' επρόσθεσε ότι είχε ιδεί ένα εξ αυτών που διασκέδαζε με ομάδα γνοστών του σε κάποιο κέντρο.

Ο Μπρίσσον τον άκουγε σιωπηλός.

Όταν δέ έτελείωσε την έκθεσή του, τον παρακάλεσε να τον οδηγήσει στον τόπο του εγκλήματος.

Η υπ' αριθ. 15 κατοικία της Μοντροαγιάλ—Σκούεαρ, όπου διέμενε το θύμα, ήταν ένα μεγάλο κτίριο με κοινή πρόσοψη. Την πόρτα άνοιξε στους δύο επισκέπτες ένας σοβαρός υπηρέτης, ο οποίος τους ώδηγησε στο χώλ, όπου έπεριμένε ένας άμεπτου έξωτερικού άνθρωπος. Ήταν ο Μπιλλίου, ο γραμματέας του Μέλβιγκ.

Ο Μπρίσσον τον χαιρέτησε, αυτοσυστήθηκε και του ζήτησε τα φώτα του.

—Είμαστε κι' οι δυο άρχισες να διηγείται με τρεμουλιαστή φωνή ο Μπιλλίου, άπσυχολημένοι στο έργοαστήριο, όταν ξαφνα τα ηλεκτρικά φώτα έσβυσαν.

—Τι ώρα συνέβη αυτό;

—Κατά τη μισή μετά τα μεσάνυχτα... Ο μίστερ Μέλβιγκ μου είπε τότε να πάω να δω αν είχαν σβύσει και τα φώτα των άλλων δωματίων. Σηκώθηκα και ψηλαφώντας στο σκοτάδι βγήκα στο χώλ, όπου κι' εκεί ήταν σκοτεινά... Μόλις είχα κλείσει την πόρτα πίσω μου, όταν δυο χέρια έπιασαν τα μπράτσα μου και μ' έσπρωξαν στον τοίχο. Συγχρόνως ένοιωσα την αιχμή ενός μαχαριού να μου κεντά το λαρύγγι. Έμεινα έμβρόντης, ενώ μια φωνή μου ψιθύριζε στ' αυτί. «Μην κάνεις τον παραμικρό θόρυβο γιατί θα σε καρφώσω σαν κατσαρίδα». Κατόπιν μου ζήτησαν τα κλειδιά του χρηματοκιβωτίου, όπου ο Μέλβιγκ είχε τα πολύτιμα χαρτιά του, κι' όταν επιχείρησα να κουνήσω άσυναίσθητα το κεφάλι το μαχαίρι μούσχιζε την επιδερμίδα του λαιμού μου. Άφησα μια πνιγμένη κραυγή. Ο μίστερ Μέλβιγκ που την άκουσε μου φώναξε από το εργαστήριο: «Τι τρέχει Μπιλλίου;» «Πες ότι σκόνταψες κάπου και χτύπησες στα γόνατα» με διέταξε ο άγνωστος.

Ανακάστηκα να υποκύνω και να πω ότι με διέτασσε ο άθεός τους κακοποιός.

«Ξαπλώσου κάτω στο πάτωμα» μούειπε ή φωνή «και μείνε άκίνητος»... Υπάκουσα. Κάποιος μούδεσε τα μάτια μ' ένα μαντήλι... Άκουσα κάτι ψιθυρισμούς και κατόπιν την πνιγμένη φωνή του μίστερ Μέλβιγκ που με ζητούσε... Τό εγκλημα είχε διαπραχθεί!

Επειτα από λίγα λεπτά ήρθε στο χώλ ένας άνθρωπος. Πλησίασε το κεφαλόσκαλο, σφύριξε ελαφρά, και είπε: «Ωλ ράιτ Τζάκ! Γύρισε τώρα το διακόπτη!».

Ύστερα θυμήθηκαν και μένα και μόλις άναψαν τα φώτα, με έπλησίασαν και με χλωροφόρμισαν. Στόν γιακά μάλιστα του σακακιού μου που φορούσα χθές υπάρχουν ακόμα οι λεκέδες του χλωροφορμίου.

—Πού βρισκόσαστε όταν ξυπνήσατε; ρώτησε ο Μπρίσσον.

—Πάνω στο κρεβάτι μου, ντυμένος όπως ήμουν.

—Φαίνεται ότι οι άγνωστοι γνωρίζουν πολύ καλά το σπίτι, έκαμε δ ντεντέκτιβ.

Έναν απ' αυτούς τους υπόπτους είχε ιδεί να διασκεδάει σε κάποιο κέντρο.

Ο σέρ Ρέντλαντ πορακολουθούσε την λεπτομερή αφήγηση του γραμματέως έχοντας στηριγμένο το μάτι του στο μονόκλ του.

Ο ντεντέκτιβ Μπρίσσον διέκοψε στο σημείο αυτό την αφήγηση του Μπιλλίου και τράβηξε και τους δύο στο εργαστήριο να δουν το πτώμα. Τό βρήκαν ξαπλωμένο χάμω ανάσκελα. Γύρω στόν λαιμό του βαθειά βυθισμένο στην έξωγκωμένη σόφακα ήταν ένα χάλκινο κολάρο από τό πίσω μέρος του οποίου προεξείχε ή λαβή μιας μεγάλης βίδας. Δακτυλικά άποτυπώματα δέν ύπήρχαν πουθενά.

—Όποτε έτσι; μουρμούρισε ο Μπρίσσον σάν να παραμιλούσε. Τό φονικό κολάρο έχκατελείφθη στόν λαιμό του Μέλβιγκ

και από της έννηά ως τα ξεμερώματα σήμερα τό πρωϊ έβρεχε ραγδαία σε όλο τό Λονδίνο.

Ο σέρ Ρέντλαντ έκπληκτος προσπαθούσε να παρακολουθήσει τό νήμα των συλλογισμών του ντετέκτιβ, ο οποίος στο μεταξύ αυτό έκαμε μια σύντομη έπισκόπηση του δωματίου. Κατόπιν γονάτισε και με ένα φακό άρχισε να εξετάζει τό χαλί.

Ξαφνα σηκώθηκε βιαστικά και κύτταξε τό ρολόϊ του τζακιού. Κατόπιν συμβουλευτήκε και τό δικό του ρολόϊ της τσέπης.

—Νομίζω ότι πιάσαμε τον φιλαράκο... είπε ξαφνικά. Έλάτε μαζί μου.

Βγήκαν και οι τρεις στό χώλ όπου συνάντησαν τον οίκονόμο του Μέλβιγκ, Γκάρεβυ.

—Δέν μου λές, Γκάρεβυ, τι ώρα σερβίρησες τό δείπνο στόν κύριο σου χθές τό βράδυ;

—Στις έπτά όπως πάντα.

—Πώς τό ξέρεις;

—Άκουσα τους έπτά κύτπους του ρολογιού που ύπάρχει στό τζάκι του γραφείου του.

—Τά δωμάτια ξεκαπνίστηκαν διόλου από χθές τό βράδυ;

—Όχι. Ο σέρ Ρέντλαντ με είχε διατάξει να μην πειράξω τίποτε.

—Θέλω να μου δείξετε τα υπόγεια του σπιτιού, του είπε κατόπιν και πιάνοντάς τον από τό μπράτσο άπομακρύντησαν στό βάθος του χώλ.

Σε δέκα λεπτά ο ντετέκτιβ επέστρεψε μόνος.

Είδαμε και τό γενικό ηλεκτρικό διακόπτη, είπε με κομπασμό στούς δυο άλλους, Ή σκόνη είναι ένας λαμπρός κατάσκοπος. Έλάτε να δΐτε....

Μπήκαν στό δωμάτι όπου βρισκόταν τό θύμα και ο Μπρίσσον πλησίασε στό τζάκι. Εκεί σήκωσε από την θέση του τό ρολόϊ, ση του ρολογιού. Τό υπόλοιπο του μαύρου μαρμαρου σκεπαζόταν από ένα χυρζίο στρώμα σκόνης.

—Λοιπόν, γύρισε και είπε στόν σέρ Ρέντλαντ, Ή σκόνη μās άποδεικνύει ότι αυτό τό ρολόϊ δέν κουνήθηκε από τη θέση του ούτε κατά ένα χιλιοστόμετρο από την τελευταία φορά που ξεσκόνιστηκε τό εργαστήριο.

Λέγοντας αυτά γύρισε και κύτταξε τον Μπιλλίου.

—Λοιπόν; Μετακινήσατε διόλου σήμερα τό ρολόϊ του τζακιού;

—Όχι τραύλισε ο γραμματέας του Μέλβιγκ. Γιατί να τό μετακινήσω;

—Τό γιατί δέν παίζει ρόλο... Ή όμολογία σας ότι δέν τό μετακινήσατε είναι άρκετή... Τώρα σκεφθήτε προσεκτικά! Πόση ώρα ύπολογίζετε ότι τα φώτα ήσαν σβυσμένα χθές τη νύχτα;

—Νά σάς πώ: Έκ των ύστερων ύπολογίζω ότι τό σκοτάδι διήρκεσε 15—25 λεπτά.

—Ορκίζεστε γι' αυτό; Άλλαδη ότι έσβυσαν τα φώτα περίπου

ΥΠΟ ΓΚΡΗΝ ΧΟΟΥΑΡΔ

-ΚΗ ΑΝΑΚΡΙΣΙΣ

μισή ώρα;

—Άκριβώς, άλλό γιατί επιμένετε σ' αυτή τη λεπτομέρεια κύριε επιθεωρητά;

—Γιατί, επανέλαβε ο Μπρίσσον, λέτε ψέμματα! Τό φώτα δέν έσβυσαν καθόλου!

Ο Μπιλλίου ταράχθηκε. Όστόσο διαμαρτυρήθηκε...

—Νά μου τό άποδείξετε ότι είμαι ψεύτης.

—Ευχαρίστως, έκαμε άπαθέστατα ο Ντετέκτιβ βγάζοντας από την τσέπη του τό δικό του ρολόϊ. Λοιπόν, με τό δικό μου ρολόϊ, ή ώρα τώρα είναι μία και δέκα. Τί ώρα λέει τό δικό σας ρολόϊ, σέρ Ρέντλαντ.

—Μία και έντεκα λεπτά.

—Και τό δικό σας μίστερ Μπιλλίου;

—Μία και όχτώ λεπτά.

—Όποτε και τα τρία ρολόγια συμφωνούν περίπου με τό ρολόϊ ταύ τζακιού.

—Και τί σημασία έχει αυτό; έκαμε ο Μπιλλίου.

—Πολύ σπουδαία, έτόνισε ο ντεντέκτιβ: "Ότι τό ρολόϊ του τζακιού είναι ένα ηλεκτρικό ρολόϊ.

—Ε, λοιπόν;

—Ένα ηλεκτρικό ρολόϊ δέν είναι σάν κι' αυτά που έχομε στην τσέπη μας σεΐς κι' έγω. Ή λειτουργία του δέν κανονίζεται από από τό κύρδισμα του έλατηρ ου όπως στα δικά μας άλλα από την διοχέτευση ηλεκτρικού ρεύματος, τό όποιοι και του δίνει την κίνηση.

—Δέν σās καταλαβαίνω καθόλου που θέλετε να φθάσετε μ' αυτό τό μάθημα για τη λειτουργία των διαφόρων τύπων των ρολογιών.

—Θά τό καταλάβετε αν έχετε την καλωσύνη να με παρακολουθήσετε.

—Δέν κάνω τίποτε άλλο τόση ώρα, παρὰ να σās άκούω με όλη μου την προσοχή προσηλωμένη σ' αυτά που λέτε.

—Σας ευχαριστώ πολύ. Λοιπόν είπαμε ότι ή κίνηση ενός ηλεκτρικού ρολογιού κανονίζεται από τη διοχέτευση στο μηχανισμό του ηλεκτρικού ρεύματος.

Κατά συνέπεια και τό ρολόϊ που βρίσκεται στο τζάκι, αφού ανήκει σ' αυτό τό είδος των ρολογιών θά πρέπει όταν δέν τροφοδοτείται με ρεύμα να μη λειτουργή.

Τό πρόσωπο του γραμματέως έγινε πελιδνό. Ο Μπρίσσον έσυνέχισε άνάραχος.

—Σεις επιμέτετε ότι τα φώτα σβύστηκαν από τους κακοποιούς με τον γενικό διακόπτη κι' ότι τό σβύσιμο αυτό διήρκεσε περίπου μισή ώρα.

Άλλαδη έπρεπε στο χρονικό αυτό διάστημα να μην εργάζεται τό ρολόϊ, όποτε τώρα θά πήγαινε πίσω κατά μισή πίοω. Όστόσο εισθε και ειλικρινής λέγοντας ότι δέν μετακινήσανε από τη θέση του τό ρολόϊ. Μά., και την πρότοια να είχατε και να τό βάζατε μισή ώρα πίσω, για ν' άποδείξετε ότι τα φώτα έσβυσαν ή σκόνη θά έπρόδιδε και την παραμικρότερη κίνηση του ρολογιού.

Ο Μπιλλίου άφωπλισμένος όπισθοχώρησε δυο βήματα.

—Ναι, έγώ έσκότωσα τον Μέλβιγκ! βρυχήθηκε ίδιος τρελλός. Μια συμμορία κατασκόπων μου πρόσφερε 10.000 λίρες για την παράδοση των σχεδίων του συνθετικού πετρελαίου... Δυστυχώς όμως δέν μπόρεσα να τό βρω. Ο Μέλβιγκ είχε λάβει τα μέτρα του... και τα είχε κρύψει σε άγνωστό μου μέρος. Επενόησα αυτόν τον βσανιστικό θάνατο για να τό άποσπάσω την όμολογία. Παρ' όλο όμως τό καταπληκτικό σφίξιμο του χάλκινου κολάρου, ο γερο ψεύτης έπέμενε ότι τα σχέδια τα είχε παραδώσει στην εταιρία.

Ο δολοφόνος λύγισε από τό ειρωνικό μειδίαμα του επιθεωρητή. Και άπογοητευμένος από την παταγώδη άποτυχία των σκοπών του και την άπροσδόκητη άποκάλυψη του εγκλήματός του διηύθυνε τό περιστροφή στόν κρύταφο και τράβηξε τη σκανδάλη.

Μετά μια ώρα ο σέρ Ρέτλαντ και ο Μπροσσόν έπαιρναν τό ούτ.

ΠΑΝΘΕΟΝ

σκυ τους στο σπίτι του πρώτου.

—Πώς τον ύποπτευθήκατε ρώτησε όσέρ Ρότλαντ.

—Απ' τις άπίθανες λεπτομέρειες της καταθέσεώς του. Είπατε. Μόλις είχα κλείσει την πόρτα πίσω μου...». Λοιπόν, ένας άνθρωπος που βγαίνει από τό δωμάτιο στο χώλ ψηλαφίζοντας στο σκοτάδι, είμαι βέβαιος πως δέν θ' άπασχοληθή ούτε καν θά σκεφθή να κλείση την πόρτα...

Άντιθέτως πρέπει να την άφήση άνοιχτή για να επιστρέψη εύκολα έφ' όσον θά συνεχίζεται τό σκοτάδι.

—Πράγματι έχετε δίκιο. Τό τελευταίο που μπορεί να σκεφθή ένας άνθρωπος είναι τό να κλείση την πόρτα που βγήκε.

—Επίσης ή έγκατάλειψις του φονικού κολάρου στο λαιμό του θύματος άποδεικνυε άπλούστατα ότι ο άνθρωπος τοΰσπιτιού δέν είχε άλλο καταλληλότερο μέρος για να τό κρύψει. Πάντα τα φονικά όπλα είναι τα σοβαρότερα πειστήρια. Δέν τα βλέπουν με σολό μάτι, κι' εύθις μόλις διαπράξουν τό εγκλημα φροντίζουν με κάθε θυσία ν' άπαλλαγούν από αυτά... Λοιπόν, ο Μπιλλίου δέν είχε συνένοχο, γιατί αν είχε θά του παρέδιδε τό φονικό κολάρο να τό έξαφανίση.

—Πιθανόν νό μην τό σκέφθηκε.

—Αυτό δέν είναι δυνατόν. Άλλά κι' αν άκόμη δεχθούμε την άποψη σας πάλι πρέπει να παραδεχθήτε ότι ο συνένοχος αυτός δέν ήρθε στο σπίτι χθές τό βράδυ απ' έξω.

—Πώς τό συμπεραίνετε;

—Δέν βρέθηκαν πουθενά ίχνη του.

—Πιθανόν να ύπήρχαν και να τα έξηφάνισαν.

—Ή βροχή άποδεικνύει ότι δέν μπηκε κανείς απ' έξω στο σπίτι χθές τό βράδυ. Ψάχνοντας με τό φακό δέν βρήκα κανένα ίχνος λάσπης στο χαλί, που σύμφωνα με την βεβαίωση του Μπιλλίου και του οίκονόμου Γκάρεβυ δέν είχε σκουπιστή. Έτσι κατέληξα στο συμπέρασμα ότι τό εγκλημα διεπράχθη από άνθρωπο του σπιτιού. Τό γεγονός όμως δέν μπορούσα να τό άποδείξω, παρ' όσον διαν είδα ότι τό ηλεκτρικό ρολόϊ του τζακιού έδειχνε την ακριβή ώρα... Ο δολοφόνος θυμήθηκε να πάη και να στρέψη τό γενικό διακόπτη κάτω στο υπόγειο ώστε να φύγη ή σκόνη που ύπήρχε κι' έτσι ν' άποδείξη ότι κάποιος έβαλε σ' αυτόν τό χέρι του... θυμήθηκε να χύση λίγο χλωροφόρμιο σ' ένα μεγάλο μαντήλι που είχε στην κρεβάτοκάμαρα του... θυμήθηκε να κόψη λή.

γο την επιδερμίδα του λαιμού του... Ξέχασε όμως τό ρολόϊ. Δέν σκέφθηκε ότι ή διακοπή του ηλεκτρικού ρεύματος θά προκαλούσε τό αυτόματο σταμάτημα του ρολογιού. Έτσι τό ηλεκτρικό ρολόϊ και τό τραηγμένο σακκάκι που φορούσε τον πρόδωσαν.

—Τό τραηγμένο σακκάκι του! έκαμε έκπληκτος ο σέρ Ρόντλαντ.

—Ναι, τό σακκάκι του! Ήταν τραηγμένο στο άριστερό μέρος και σχηματίζε μια κάθετη πτυχή. Άπ' αυτό κατάλαβα ότι στην τσέπη του είχε ένα βάρος άνάλογο με τό μέγεθος της πτυχής του σακκακιού. Άλλαδη είχε ένα περιστροφή στην τσέπη του. Λοιπόν; Ένας άθώος όπλίζεται όταν πρόκειται ν' ανακριθί; —Μά τότε γιατί δέν τον

άφωπλίσατε παρὰ τον άφήσατε ν' αυτοκτονήση; Αυτό είναι ούσιώδες λάθος. Θά μās άπεκάλυπτε και τό μέλη της σπείρας των κατασκόπων.

Ο Μπρίσσον κύτταξε τό συνομιλητή του.

—Νομίζετε πως έκανα λάθος; ρώτησε ειρωνικά.

—Έτσι μου φαίνεται άπήνησε ο άλλος, κάνοντας πως δέν άντελήφθη την ειρωνική ματιά του ντεντέκτιβ.

—Ξεχνάτε μου φαίνεται ότι ο διευθυντής μου μου είπε να τη ρηθ ή απόλυτη έχεμύθεια. Άν λοιπόν, ο δολοφόνος καθόταν στο έδωλόιο του κατηγορουμένου, τό εγκλημα και τα έλάττήρια του θάρχονταν στη δημοσιότητα.

Τό μονόκλ του σέρ Ρέντλαντ τινάχκε από τό μάτι του, έπεσε στο πάτωμα, και έγινε χίλια κομμάτια.

ΓΚΡΗΝ ΧΟΟΥΑΡΔ.

1485

Στο μεγάλο και
ολόφωτο σαλόνι της
κυρίας Χάρτερ, δι-
νόταν εκείνο το βρά-
δυ, μία εξαιρετική δεξίωση. "Ο-
λη η άριστοκρατία σχεδόν, της

Ο ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΗΣ ΑΓΚΑΘΑ ΚΡΙΤΣΙ

Νέας "Υόρκης βρισκόταν εκεί, χωρίς ν' ά-
πουσιάζουν και γνωστοί εκπρόσωποι του
καλλιτεχνικού κόσμου. "Η οικοδόσποινα περιποιόταν τους προσκε-
κλημένους της μ' ένα ευγενικό μειδίαμα στα χείλη, ενώ μία
μοντέρνα ορχήστρα, συνέβαλλε στην τόνωση και στο άποκορύφω-
μα του κεφιού.

"Ανάμεσα από τόσες κομψές εμφανίσεις γυναικών, ξεχώριζε
διακριτικά η Ρουθ Μένες, ένα πολύ όμορφο κορίτσι, ως 25 χρό-
νων. Ευθυμη και όμιλητική περιετοιχίζετο από ένα άπειρο πλή-
θος θαυμαστών, είχε δέ να πη σ' όλους γενικώς κι' απόξ'ένα κολα-
κευτικό λόγο.

"Ήταν, άλλωστε τόσο ευδύσηγη αυτή η πολιορκία που έκαιμαν
οι διάφοροι δανδήδες στην Ρουθ Μένες γιατί έκτός απ' την όμ-
μορφιά της είχε και σεβαστή, ανυπολόγιστη προίκα. "Ο πατέρας
της της κι' η μητέρα της είχαν από καιρό πεθάνει και τώρα έμε-
νε μόνη της στον κόσμο, έχοντας τ' αλούτη της και την άνεσή
της. "Ακόμη είχε και μία περίφημη συλλογή κομφοτεχνημάτων,
για την αξία της οποίας λεγόταν πολλά, μεχρις υπερβολής.

"Η Ρουθ Μένες, λοιπόν, άστεινούνταν αυτό το βράδυ με τους
νέους που την περιτοίχιζαν, χωρίς όμως και ν' δείχνει σέ σ-
νένα την προτίμησή της.

"Αλλά, κάποτε, προσετέθη στην συντροφιά της και κάποιος
άγνωστος της κύριος, που της έπροξένησε άμέσως έντύπωση το
άρρενωπό παρυσιατικό του. Δέν άνησαν ν' αής τόν συστήσουν.

— "Ο κύριος "Εντ Πάτρικ.

Χαμογέλασε, του έτεινε τ' όχει κι' εκείνος της τ' έσφιξε με
δύναμη. Τόσο, που πόνεσε σχεδόν.

"Υστερα, καθ' όλη την διάρκεια
της δεξιώσεως, δέν έπεδίωκε παρά
την διαρκή συντροφιά του νέου. Κι'
έκείνος πάλι έδειχνε ότι ή φίλτα της
Μένες, του ήταν εξαιρετικά άρεστή.
"Αφού μάλιστα, κάποια φορά, της
είπε:

— Μπορούμε ν' ιδωθοῦμε κι' αύριο;

"Η Ρουθ αυτό έπεριμενε ν' άκούσει.
Δέχτηκε και του ώρισε ραντεβού για
την άλλη μέρα. Πράγματι δέ συναν-
τήθηκαν και την επάυριο. Μίλησαν
κατ' αρχάς για πολλά άσχετα ζητή-
ματα και, τέλος, ό "Εντ δέν κρατή-
θηκε κι' έξεμυστηρεῦθη στην Ρουθ
την άγάπη του.

— Σ' άγάπησα. Ρουθ, απ' την
πρώτη στιγμή που σε είδα. Τό
ήγεμονικό σου παράστημα, οι τρόποι
σου, τ' όμορφα σου μάτια, άρρισαν
μια υποβλητική γοητεία στην ψυχή
μου, Ρουθ, θ' αίμαι για πάντα ό
σκάβος της άγάπης σου!

"Η Ρουθ ένθουσιασμένη από την
έξομολόγησή αυτή, δέν ήξερε καν τι
ν' άπαντήση. "Ωστόσο μετά δυσκολίας
βρήκε τή δύναμη ν' αη:

— "Εντ, πιστέψέ με ότι και μαζί
μου συμβαίνει τ' ίδιο πράγμα. Κ'
εγώ σε άγάπησα μόλις σε είδα.
Κι' εγώ είμαι διατεθειμένη ν' άνω
τ' όν για χάρη σου!

— Σ' εύχαριστώ, Ρουθ. Με κάνεις
εύτυχισμένο.

Και τ' άτόματα των δύο νέων έ-
νώθηκαν σ' ένα παθητικό φιλή.

Πέρασαν έτσι λίγες μέρες έρωτος
και πάθους για την Ρουθ και για τόν
"Εντ. Κάθε στιγμή, κάθε ώρα που
κυλούσε συνέτεινε στην άποκορύφωση
της άμετρης άγάπης των. Δέν άργη-
σαν μάλιστα ν' αηλήσουν και για γά-
μο. "Αλλά φαίνεται ότι κάποια έμπό-
διο δυσκολεύαν την άμεση πραγματο-

"Η Ρουθ έσκόπευε τόν λωποδύτη και έπυροβόλησε

ποίησή του.

"Η Ρουθ δέν εί-
χε πιά κανένα μυ-
στικό από τόν "Εντ

Του είχε μιλήσει για όλη της την
προηγούμενη ζωή—πράγμα που
αυτός δέν παρέλειψε ν' άμή—του μί-
λησε όλομή και για την περιουσία της

κατάσταση: Κάποτε του έδειξε και την πλουσία συλλογή της των
μπιζού.

Τόν έπηρε με τ' αείδωρα κομφοτεχνήματα.
"Ο "Εντ, χωρίς ν' αηρή περιέργως, άκουσε σιωπηλός τις πλη-
ροφορίες για τόν μηχανισμό του άνοίγματος των ντουλαπιών και
ύστερα της ζήτησε ν' άφύγουν απ' αυτό τ' διαμέρισμα,

λέγοντας:

— Τ' αλούτη σου, Ρουθ, δέν μ' ένδιαφέρουν. "Εγώ σ' άγαπώ
και όλα τ' άλλα μ' άφήνουν άδιάφορο. "Αλλωστε κι' ή δική μου
οικονομική κατάσταση δέν είναι διόλου άσημαντή.

"Η όμμορφη νέα γέλασε, σ' αυτό τ' αλόγια και σφράγισε τ' αεί-
λη του άγαπημένου της μ' ένα θερμό φιλή.

"Ήταν περασμένα πιά τ' αεσανικτα, όταν ή Ρουθ άκουσε κά-
ποιο ύποπτο θόρυβο, που έρχόταν από τ' μέρος του διαμερίσμα-
της συλλογής των κομφοτεχνημάτων. "Ανησύχησε πραγματικά.

— Τί ν' συμβαίνει, άραγε; ψιθύρισε.

Και τ' αλούτη, καθώς ήταν, τολμηρή ν' αηκωθή, ν' άρή
ένα κηροστάτι στα χείρια της και ν' αηκωρήσει πρ' όν διά-
δρομο, πατώντας στις μύτες των ποδιών της. Μ' αη της δέν παρέ-
λειψε ν' άρή και τ' όπιστροφό της που τ' όκρατούσε, πράγμα-
τι, με μεγάλη ψυχραιμία.

Προχώρησε άσγά. "Εφθασε στο διαμέρισμα άνοίγοντας άθό-
ρυβα τις πόρτες. Βρισκόταν πιά μέσα στην κυρία άθουσα της
συλλογής των μπιζού, όταν, ύπ' όν' όν, άφώνον-
τας τόν κηροστάτι της, είδε ότι κά-
ποιος λωποδύτης στεκόταν μπροστά
στα ντουλάπια.

Τό φ' ός δέν τόν είχε άκόμη
φωτίσει καλά άλλ' ή Ρουθ, έσημάδε-
ψε τόν έντρομο λωποδύτη, κι' έπυρο-
βόλησε. "Ενας έρηος κρότος άκούστη-
κε και τ' όκορμι του κακοποιού έσω-
ριάσθη στο έδαφος.

Ταραγμένη ή νέα πέταξε, τότε,
χάμω τ' ό π' ότόλι κι' έτρεξε και τηλε-
φώνησε στην άστυνομία.

— "Εκανα ένα έγκλημα! "Εκανα ένα
φόνο! Εσκότωσα έναν άνθρωπο!

Κι' ή Ρουθ έξακολουθούσε ν' αη-
κωλή, μέχρις ότου ήρθε ή άστυνομία.

Με λίγα λόγια έξηγήσε στους άστυ-
τομικούς τι συνέβη κι' έσπευσε κατό-
πιν ν' αης όδηγήσει στον τόπο του
δράματος.

"Αναψαν τ' αφ' ότα και έξεχώρισε,
τότε, κάποιο πτώμα, πεσμένο χάμω
γ' όπιο.

— Τ' ό πλησίασε κάποιος άστυνομι-
κός έσκηψε επάνω του, τ' όξήτασε κι'
ύστε α' από λίγο είπε:

— Είναι νεκρός πιά. "Η σφαίρα τόν
έτέτυχε στην καρδιά.

"Η Ρουθ άναλύθηκε σε δάκρυα.

— Μ' α δέν ήθελα ν' όν σκοτώσω
Ζήτησα ν' αη τραυματίσω για ν' αη
τόν άφήσω ν' αη έπιτεθή.

"Ο άστυνόμος της άπήντησε π' ός
ότι έκανε έπ' όβάλετο ν' αη γίνη.

Δύο άνδρες σήκωσαν τόν νεκρό
κι' έπροχώρησαν στην πόρτα. Ενώ ή
Ρουθ, άφήνοντας μία διαπεραφτική
κραυγή σωριάσθηκε λιπόθυμη στο
πάτωμα. "Αλλοίμονο! "Ο λωποδύτης
που είχε σκοτώσει ό φρικτός κακοποι-
ός που ήρθε ν' αη τ' αλώση ήταν ό
"Εντ Πάτρικ, Ναι! "Ήταν ό μόνος
άνθρωπος που άγαπούσε με όλη την

δύναμη της άδολης καρδιάς της.

ΣΕΛΙΣ ΓΡΑΦΟΛΟΓΙΑΣ

Θ έλετε ν' αη έθετε τόν χαρακτήρα σας,
τ' αη προτερήματά σας, τις ψυχικές ιδιό-
τητές σας; "Από μικρά πράγματα έξα-
ράται ή ένυψία και τ' ό μέλλον σας, ή έν-
δαιμονία, τ' αη αισθηματικά σας ζή-
τήματα;

Γράψατε λίγες λέξεις μ' ένα ψευδώνυμον στην ΚΥΡΙΑΝ
MINAN MIENXOYR, ειδική γραφολόγο του "Πανθέου" έ-
σώκλειοντες ή δοξαμάς εις γραμματόσημα. Θ' αη έχετε λεπτομερή
άπάντησιν εις κάθε φύλλον, εις την στήλη ν' αη γ' ό α' φ' ό-
λ' ό γ' α' σ, την όποιαν καθιερώνομεν όπως γίνεται εις
όλα τ' αη μεγάλα Εύρωπαϊκά και "Αμερικανικά περιοδικά.

"Η Κ' υ' ρ' ία Μ' ί ν' α Μ' π' εν' χ' ο' υ' ρ, έσπούδασε την γρα-
φολογία από ειδικάς μελέτας "Ινδών φακίων, έχει δέ προβλέψει
τάς μεγίστας έπιτυχίας του Κεράλ, Μουσολίνι, Μέρναρ Σ' όου
Χίτλερ. Είναι ή ένδοξη γραφολόγος όλων των άστέρων του
Χόλλυγουντ.

"Η Κ' υ' ρ' ία Μ. Μ' π' εν' χ' ο' υ' ρ άποτελεί από σήμερον μίαν
από τ' αη πολυτίμους συνεργάτιδας του "Πανθέου", έχει εύρυ-

ΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

Αι άπαντήσεις που δημοσιεύονται κατωτέρω δέν άντιστοιχούν
παρά πρ' ός ένα μέρος μόνον των έπιστολών που έλαβε ή συ-
νεργάτις μας. "Ο περιωρισμένος χώρος της σελίδος αυτής δέν
είναι άρκυτός διά ν' αη περιλάβη όλας και γ' αη αυτό ή γρα-
φολόγος άναγκάζεται ν' άπαντήσει εις τ' αη πρώτας κατά χρο-
νογραφικήν σειράν έπιστολάς που έλαβε.

Κ. Π' α' π' α' χ' ο' σ' τ' ό' π' ο' υ' λ' ο' ν.— "Εκλεκτικός, παρατηρητής
και μελετηρός, έχετε όλα τ' αη προσόντα ένός ανθρώπου προδευ-
τικού και όμως σ' αη σταματά πολλές φορές τ' ό δρόμο σας μία
άνεξήγητη διστακτικότητα. Μπορείτε και συνενοείσθε με όλους
έξέρετε ν' αη κολακεύετε την ματαιοδοξία, έχετε χρυσή καρδιά, άλ-
λά περιορίζεσθε σ' ένα όρισμένο κύκλο που σ' αη άδικεί. Τολ-
μήσετε και θ' αη θυμηθήτε. Στά ζητήματα της καρδιάς β' αη
ζέτε συχνά την κρίση ν' αη αποφασισί και όμως είσθε νέος! "Η
δέν έχετε πεποιθήση σ' έκείνους που σ' αη αγαπούν ή δέν ξερε-
τε τόν έαυτό σας μ' όλον ότι λέτε π' ός τόν ξερετε.

Δ' η' μ' η' τ' ρ. Β' έ' η' ν.— Τ' ό μεγαλύτερό σας έλάττωμα είναι
ή τυπικότης και τ' ό προτέρημα που σ' αη χαρακτηρίζει ή εύγέ-
νεια. Φροντίσετε ν' αη συγχρονισθήτε όμως γιατί ό πολύ τυπικός
σήμερα χάνει δυστυχώς. "Εχετε περισσότερες συμπάθειες μεταξύ
των ήλικιωμένων κυριών παρά μεταξύ των κοριτσιών. Μελε-
τάτε τ' ό κάθε τι, με πολλήν προσοχήν αλλά παραγνωρίζετε τόν
μοντερνισμόν. "Αποφεύγετε τ' αη ρεύματα.

Δ' ί' δ' α' "Ι' ρ' α' μ.— Θερμή, συμπαθητική και όνειροπόλος.
"Αγαπάτε πολύ τις ρομαντικές περιπέτειες, τις σεληνοφάνειες
βραδυές, τ' όμορφα τραγούδια. "Εχετε άδυναμian για τ' αη τριαντά-
φυλλα. Είσθε ψυχ' ό ευγενική, αλλά σ' αη ζηλεύουν και λιγάκι
σ' αη κακολογούν. Δέν αγαπάτε τ' ό γράμματα και όμως σ' αη αρέ-
σει ή ποίησης, Μην δίνετε άφορμιάς ν' αη κακολογούν,

Γιά τ' ό φιλικό σας πρόσωπο του όποιον τόν γραφικό χαρακτή-
ρα μ' ό έστείλατε έχω ν' αη π' ό τ' αη έξης:

Πρόκειται περί δυνατόν χαρακτήρος που ξέρει τι θέλει και
μπορεί ν' αη έπιτύχει εύκολα. Δέν θυμάται πολύ έκείνους που
τόν αγαπούν και παρ' όσον εύκολα από ό, τι τ' ό λένε. Είναι
όμως ύπαρξις ή όποία μπορεί ν' αη εύτυχισμένο τ' ό ταίρι που
θ' αη συνδεθή μαζί. "Αγαπά τις κολακειές.

Σ' ό' φ' ό' ν.— Φλέβα φιλοσοφική. Μία στωικότης και μία ψυ-
χραιμία σε πολλά ζητήματα πρωτοφανής. Δέν δίνετε σημασία
σε πρόσωπα που δέν σ' αη προσέχουν ούτε χάνετε τ' ό νου σας
για έκείνους που δέν σ' αη αγαπούν. "Ισορροπημένη καλόκαρδη και
έξω νου. Σ' αη συγχάριω και εύχομαι ν' αη διατηρήσετε τ' ό χαρα-
κτήρα σας. Θ' αη εύχησθε μία μέρα.

Π' ε' ρ' ί' ε' ρ' γ' ο' ν.— Είσθε άρκετά νέος όστε τ' ό γήρας θ'
αργήσιν πολύ ν' αη πλησιάσει. "Εχετε θέλησιν, τόλμην, θάρ-
ρος και πρωτοβουλία. Πεποιθήσις πολλή σ' αη δυνάμεις σας,
ίσως περισσότερη απ' ό, τι πρέπει. Μ' αη βασίζεσθε στην κρίση
σας άπόλυτα, γιατί πολλές φορές μ' αη άπατά, ιδίως όταν έπη-

τάτην μόρφωσιν και όμιλεί και γράφει εις πέντε διαφόρους
γλώσσας.

Λοιπόν, όσοι και όσες έπιθυμείτε ν' αη πληροφορηθήτε τις
μυστικές ψυχικές δυνάμεις που κυύβονταί στο χαρακτήρα και
στο πνεύμα σας, γράψατε λίγας λέξεις εις την πολυτίμην γρα-
φολόγον του "Πανθέου".

"Η έπιστολή πρέπει ν' αη είναι γραμμένη με τόν πραγματικόν
γραφικόν χαρακτήρα σας, χωρίς καλλιγραφίας και έπιτηδεύσεις,
διά ν' αη έχετε ειλικρινή ρ' αη δ' ί' ο' φ' ο' τ' ο' γ' ρ' α' η' σ' ι' ν' των ψυχι-
κών σας δυνάμεων και συναισθημάτων.

Γράψατε εις την Διεύθυνσιν:

Κυρία

Μ' ί ν' α ν Μ' π' εν' χ' ο' υ' ρ,

Γραφολόγον περιοδ. "Πανθέου"

"Ενταῦθα

Σ' η' μ.— "Όσοι και όσες έπιθυμείτε ν' αη μάθετε τόν χαρακτήρα
και τ' αη διαθέσεις φ' ί' λ' ι' κ' ω' ν' σας π' ρ' ο' σ' ό' π' ω' ν, στείλατέ
μας χειρόγραφόν τους διά ν' αη σ' αη πληροφορήσωμε.

ρεαζόμαστε από τ' αη αγαπητά μας πρόσωπα. "Εχετε τάσεις σε
φαντασιοπληξίαν και διαθέσεις ποιητικές.

"Η λ' ξ' α' ν.— Σπάταλη και έλαφρά λιγάκι. Δέν σκέπτεσθε,
ποτέ πόσα θ' αη ξοδέψετε όταν πρόκειται ν' αη κάνετε τ' ό κέφι σας.
"Αγαπάτε σπανίως αλλά όταν αγαθήσετε αγαπάτε με πολύ πά-
θος. Μην πιστεύετε πολύ τις θερμές έκδηλώσεις των άλλων.
Μην σπαταλάτε και τ' αη αισθήματά σας άκόμα με τ' όσην εύκο-
λίαν. Καρδιά καλή και ειλικρίνεια άξιοπρόσεχτη.

Α. Σ.— (άπελπισμένη.) Δέν είσθε τόσο άπελπισμένη όσον ύπο-
γράφεσθε από την έμφυτη φιλαρέσκεια όδουμένη.

Πρώτον γιατί παντού βρίσκετε φίλους καλούς και δεύτερον
γιατί έχετε προσέτα νοικοκυριού και οικονομίας πρώτης τάξε-
ως. "Η μεγαλοχλία σας είναι λιγάκι πλαστή. Μέσα σας άφθονεί,
ή χαρά και ή ζωή την όποιαν πρέπει ν' αη καλλιεργήσετε με δύ-
ναμιν. "Ετσι οι μέρες σας θ' αη είναι γεμάτες έλπίδα κι' οι βραδυές
γεμάτες ύποσχέσεις.

Φ. Ν. Π' α' τ' ρ' α' σ.— Πρέπει ν' αη σ' αη συγχαρή κανέναν για
την μόρφωση και την άπλότητά σας. Είσθε γεννημένος για ν' αη
διαπρέψετε στο φιλολογικό στάδιο. "Εχετε προδιάθεση συγγραφι-
κή αλλά δέν τολμάτε.

Καλώς την καρδιά και εύγένεια αισθημάτων πρωτοφανής.
Στοργικός στους δικούς σας και καλός στους φίλους σας. Φο-
βόμαι μόνο την στιγμή που θ' αη συναντηθήτε κατά πρόσωπο
μέ... τόν έρωτα. Φυλαχθήτε από την πρώτη του βολή, λογικευ-
θήτε και όταν γλυτώσετε από τις κακοτοπιές του θ' αη διακριθή-
τε μία μέρα όπουδήποτε κι' αν στραφήτε.

Μ' α' ρ' ο' ν Π' ό' ρ' ο' ν.— Ζωηρός άπρόσεχτος και τσαπα-
τσούλης. "Εχετε πολλά προσόντα αλλά και πολλά έλαττώματα
Φροντίστε ν' αη διορθώσετε τ' αη δεύτερα γιατί είσθε φτιαγμένο.
από πολλή καλή ζύμη. Πρ' ό παντός μελετάτε και προσέχετε
κάθε ζήτημα. Θ' αη σ' αη όφελήσιν ν' αη παρακολουθήτε τ' αη διαλέξεις
και ν' αη μελετάτε έγκυκλοπαιδικά βιβλία. Μην εξαπτεσθε εύκο-
λα και μην εκφράζεσθε άπότομα γιατί λιγάκι συνειθίζετε και
τ' αη δυό με όλη την καλωσύνη που σ' αη χαρακτηρίζει.

Ν' ε' ρ' η' γ' υ' ν' α' ί' κ' α.— Πολλή καρδιά και υπερβολική
φαντασία. "Εχετε χάρη και κοψότητα πράγματα άπαράτητα για
μία νέα αλλά είσθε πολύ επιπόλαιη. Σήμερα αγαπάτε μέχρι
μανίας και αύριο ξεχνάτε τ' αη είδωλά σας. Λέτε συχνά ψέμ-
ματα, όχι από συμφέρον, αλλά από φιλαρέσκεια και τ' αη πι-
στεύετε και ή ίδια πολλές φορές. Σχηματίζετε σχέδια και ου-
τοπίες άπραγματοποίητες χωρίς ν' αη λογικεύεσθε. Παρασύρεσθε
από κομπλιμέντα.

"Ο νέος Steven είναι μοντέρνος αλλά και εξαιρετικά ήθοποι-
ός. Προσέχετε τ' αη μεγάλα λόγια του.

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η ΓΕΡΜΑΝΙΑ ΕΧΕΙ ΤΟΥΣ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟΥΣ ΚΩΠΗΛΑΤΑΣ

Η χώρα, η οποία έχει τους περισσότερους κωπηλάτας δεν είναι η Αγγλία, όπως πιστεύεται, λόγω των συχνών αγώνων κωπηλασίας, οι οποίοι γίνονται εκεί, αλλά η Γερμανία.

Είς την Γερμανίαν όλοι οι νέοι σχεδόν κωπηλατούν, εις την θάλασσαν οι κάτοικοι των παραθαλασσίων επαρχιών, εις τας λίμνας και τους ποταμούς οι άλλοι.

Ο μεγαλύτερος σύνδεσμος κωπηλατών είναι γερμανικός. Έχει 100,000 μέλη, μεταξύ των οποίων είναι και πολλές γυναίκες. Εκτός δε αυτών υπάρχουν και πεντακόσιοι σχολικοί σύλλογοι κωπηλατών.

Εν όλω οι σύλλογοι κωπηλατών της Γερμανίας διαθέτουν 2,800 πλοία αγώνων κωπηλασίας και 8,500 πλοία εκμαθήσεως και εκδρομών. Η περιουσία των κωπηλατικών σωματείων υπερβαίνει τα 30 εκατομμύρια μάρκα.

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΥΘΥΜΙΑΣ

Είς την Πράγαν ιδρύθη τελευταίως ένας σύλλογος του οποίου σκοπός είναι η καταπολέμησης της μελαγχολίας. Ο σύλλογος αυτός έχει ανοίξει μίαν λέσχην εις την οποίαν τα μέλη του μπορούν να εύρουν κάθε πράγμα που υποτίθεται πως είναι ικανόν να προκαλέσει την ευθυμίαν.

Χιουμοριστικοί πίνακες που καθ' εβδομάδα αντικαθίστανται με νέους, στολίζουν τους τοίχους των αιθουσών της λέσχης. Υπάρχουν τραπέζια για να παίξουν χαρτιά, άλλ' απαγορεύονται τα παιχνίδια, που προκαλούν δυσθυμίαν.

Είς το μάζα σκαρώνονται νόστιμες φάρσες, η δοχόστρα παίζει κομμάτια ευθυμίας και κάθε απόγευμα προσκαλείται αντί άδελφότητος άμοιβης ένας κομικός ήθοποιός, ο οποίος με το άστεία του και τους μορφασμούς του προκαλεί τα γέλια.

Τα μέλη έχουν την υποχρέωσιν να διηγούνται κάθε μέρα από μιά ευθυμική ιστορία. Επιτρέπεται εις αυτά να πίνουν και να μεθούν, απαγορεύεται όμως η κατάχρησις των ποτών εις εκείνους, που μελαγχολούν όταν μεθούν.

Ο σύλλογος εξέλεξε επίτιμα μέλη του όλους τους δημοφιλείς κωμικούς του κινηματογράφου, ιδιαιτέρως δε εξέλεξε ως επιτίμους προέδρους του τόν Χονδρόν και τόν Λιγνόν.

ΕΝΑ ΒΟΥΛΕΥΤΙΚΟΝ ΑΝΔΡΟΓΥΝΟΝ

Είς την Ισπανικήν Βουλήν παρατηρείται ένα πρωτοφανές διό τα κοινοβουλευτικά χρονικά γεγονότα. Την επομένη των εκλογών έτέλεσαν τους γάμους των ο Άμάντιο Μένος και η δεσποινίς Ίουλίτσα Άλβαρες.

Ο πρώτος είχαν εκλεγεί βουλευτής Μουρσίας και η δεσποινίς Ίουλίτσα εξέλεγεν βουλευτής Μαδρίτης. Και οι δύο ανήκουν εις το Λαϊκόν Μέτωπον.

Είς την Ισπανικήν Βουλήν υπάρχουν σήμεραν πέντε γυναίκες βουλευταί, όλα δε ανήκουν εις τόν Λαϊκόν Μέτωπον. Η Ίουλίτσα Άλβαρες διευθύνει ένα εργοστάσιον ραπτικής, ο δε σύζυγός της είναι κι' αυτός εργοστασιάρχης.

ΜΙΑ ΓΡΑΙΑ ΓΡΑΦΕΙ ΑΝΗΘΙΚΑ ΕΡΓΑ

Είς την Αγγλίαν όπου λειτουργεί πάντοτε η λογοκρισία επί των θεατρικών έργων, εξασκουμένη υπό του ύπουργού των Έσωτερικών, απηγορεύθη η παράστασις ενός νέου έργου κάποιας θεατρικής συγγραφέως της κυρίας Μέντις Ζίμπσον.

Η κ. Ζίμπσον, η οποία σήμεραν είναι 65 ετών, γράφει με το ψευδώνυμον Αρθούρος Χούντς και τόν έργον της, τόν όποιον απεσύρθη κατόπιν διαταγής του ύπουργού, έχει τόν τίτλον «Ο Κύριος της Φεράρας». Είναι ένα έργον ιστορικόν, εις τόν όποιον ό ήρωας είναι έρωτευμένος με την θετήν του θυγατέρα.

Τόν έρωτα αυτόν η λογοκρισία τόν έθεώρησεν ανήθικον και

απηγόρευσε την παράστασιν του έργου εις τόν «Τσέντουρν Θήματερ», όπου έπρόκειτο να παιχθής.

ΤΑ ΑΙΤΙΑ ΚΑΙ ΑΙ ΣΥΝΕΠΕΙΑΙ ΜΑΣ ΚΑΜΝΟΥΝ ΣΟΦΟΥΣ

Ένας Γερμανός σοφός εις μίαν μελέτην του πού μόλις εξέδότη υποδεικνύει μίαν άπλουστάτην μέθοδον με την οποίαν μπορούμε να γίνουμε όλοι σοφοί, φθάνει λέγει, να εξετάζωμεν τας αιτίας και τα αποτελέσματα των διαφόρων πραγμάτων.

Πρός άπόδειξιν δίδει τή εξής παράδειγμα : Η Γερμανία ήττηθη έπειδή οι Αμερικανοί έβοήθησαν τους συμμάχους. Γιατί οι Αμερικανοί έλαβαν μέρος στον πόλεμον; Διότι οι Γερμανοί έβύθισαν την «Δουζιτάνιαν». Εάν η Αμερική δεν είχεν άνακαλυφθής, δεν θα ύπήρχεν η «Δουζιτάνια» και επομένως οι Σύμμαχοι δεν θα ένισχύοντο από την Αμερικήν.

Εάν ο Κολόμβος δεν ήτο πνεύμα αντίλογίας και έδέχετο και αυτός ότι μόνον διά της ανατολικής όδου τόν πλοτον ήμπορούσε να φθάσει εις τας Ινδίας και άκολουθούσε και αυτός, όπως οι προγενέστεροί του, τόν ανατολικόν δρόμον δεν θα άνεκαλύπτετο η Αμερική. Γιατί ο Κολόμβος επέμενε να μεταβή εις τας Ινδίας; Διά να μεταφέρει απ' εκεί «μπαχαρικά». Δηλαδή τή πιπέρι, κανέλλα κλπ. Εάν οι λαοί της Εύρώπης δεν έπιθυμούσαν τόσο τα μπαχαρικά, ο Κολόμβος δεν θα πήγαινε στας Ινδίας κλπ.

Εάν άναστρέψετε τώρα την σειράν και φθάσετε από τόν τέλος εις την αρχήν, έχετε δολόκληρον την άσκησιν, η οποία θα οās κάμη σοφούς, όπως τούλάχιστον βεβαιώνει ο Γερμανός σοφός.

ΜΙΑ ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΠΕΡΙΠΤΩΣΙΣ ΔΙΑΖΥΓΙΟΥ

Μία περίεργη δίκη έγινε τας ήμέρας αυτάς έτώπιον του Δικαστηρίου των διαζυγίων του Λονδίνου.

Κάποιος Χάρρις, υπάλληλος ενός έφοπλιστικού οίκου της Σαγκάης, έζήτησε τόν διαζύγιόν του, με την δικαιολογίαν ότι η σύζυγός του συνέζη εις την Καλιφορνίαν με κάποιον Κάμπελ.

Ο Χάρρις είχε νυμφευθής την γυναίκα του εις την Καλιφορνίαν όπου είχε μεταβή διά να διευθύνη τόν εκεί γραφείον του οίκου εις τόν όποιον εργάζετο.

Όταν μετά δύο έτη έτελείωσεν η εκεί θητεία του, έπηγε με άδειαν εις τόν Λονδίνον, η σύζυγός του δεν ήθέλησε να τόν άκολουθήσής άλλ' έμεινε κοντά στους γονείς της με την υπόσχεσιν ότι θα μετέβαινεν εις την Σαγκάην όταν θα επέστρεφε και ο Χάρρις. Έν τούτοις όχι μόνον δεν εκράτησε την υπόσχεσιν της άλλ' έζήτησε τόν διαζύγιόν της από τόν δικαστήριον της Καλιφορνίας και όταν τόν έλαβεν ένυμφεΐθη τόν Κάμπελ.

Συμφώνως προς τόν άγγλικόν νόμον, τόν διαζύγιον, εκδοθέν εις την Καλιφορνίαν, δεν ισχύει δι' έναν Αγγλον σύζυγον. Ο Χάρρις επομένως κατήγγειλεν επί παραβάσει συζυγικής πίστεως γυναίκα νομίμως νυμφευμένην με άλλον άνδρα.

Τόν Δικαστήριον του Λονδίνου έδέχθη την αίτησίν του, του παρεχώρησε τόν διαζύγιον και κατέδixασε τόν ζεύγος Κάμπελ εις τας έξοδα της δίκης και εις άποζημίωσιν χιλίων λιρών προς τόν Χάρρις!

ΕΝΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ

Ο ραδιοφωνικός σταθμός του Λονδίνου θα άποκτήση μετ' όλίγων μηνών ένα όργανον μοναδικόν εις τόν κόσμον, τόν όποιον θα στοιχίση δώδεκα χιλιάδες λίρες. Τόν όργανον αυτό θα ήμπορ ή να αναπαραγάγη τόν ήχον όλων άνεξαιρέτως των όργάνων της δοχήστρας, από τού τάρ-τάρ των μαύρων του γκόνγκ της Ιάβας και τού αύλόν των πού μαγεύει τας φειδια. Επίσης θα ήμπορη να μιμήται όλους τους θορύβους μέχρι τού κρότου των σπαζομένων γυαλικών.

Τόν όργανον θα έχη δύο χιλιάδας σωλήνας, εκ των οποίων ο μεγαλύτερος, θα είναι ύψους έννέα μέτρων και ο μικρότερος δύο εκατοστών του μέτρου.

ΑΠΟ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ

ΚΟΝΣΕΡΒΕΣ ΖΕΣΤΕΣ

Ένας Αμερικανός έλαβε δίπλωμα έρεσιτεχνίας διά μίαν έφεύρεσιν άπλουστάτην, την οποίαν όμως πρώτος αυτός έσκέφθηκε. Με την έφεύρεσιν αυτήν θα ήμπορούν οι άγορασταί κονσερβών να τρώγουν τόν περιεχόμενόν των ζεστό σε όποιαδήποτε στιγμή θελήσουν.

Η έφεύρεσις, διά τας οποίας επιτυγχάνεται αυτό, είναι η εξής: Τα κουτιά των κονσερβών έχουν διπλά τοιχώματα. Μεταξύ του έξωτερικού και του έσωτερικού τοιχώματος τοποθετείται ένα μικρό στρώμα άσβέστου. Είς τόν στρώμα αυτό εισάγεται, λίγο πριν άνοιχθής τόν κουτί μικρά ποσότης νερού από μίαν όπήν πού άνοίγει κανείς την στιγμήν εκείνην.

Η θερμότης την οποίαν άναπτύσσει ο καίόμενος άσβέστης είναι άρκητή διά να ζεστάνη τόν περιεχόμενον του κουτιού εις ένα μόνον λεπτόν της ώρας.

ΙΑΠΩΝΙΚΗ ΣΗΜΑΙΑ ΜΕ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ 800 ΙΑΠΩΝΙΔΩΝ

Είς τόν δημαρχείον του Τόκιο έπιδεικνύεται μία περιεργωτάτη σημαία, διά την κατασκευήν της οποίας προσέφεραν τα μαλλιά των όκτακόσιες Ιαπωνίδες. Με τριών τών μαλλιών διαφόρων χρωμάτων εκεντήθη καλλιτεχνικώτατα μία ιαπωνική σημαία, εις την οποίαν τα μαύρα, καστανά και λευκά μαλλιά δίδουν ένα άρμονικόν σύνολον.

Είς τόν μέσον της σημαίας ύπάρχει τόν ιαπωνικόν σύμβολον : Ο άνατέλλων ήλιος. Αι Ιαπωνίδες προσέφεραν τα μαλλιά τους διά να κατασκευασθής η σημαία, η οποία θα δωρηθής εις τόν στρατόν και ο Μικάδος άπεφάσισε να παραδοθής εις τόν τάγμα, τόν όποιον θεωρείται εκ των παρασήμων με τα όποια στολίζεται η σημαία του ως τόν ήρωϊκώτερον.

ΠΩΣ ΔΙΚΑΖΟΝΤΑΙ ΟΙ ΣΩΦΕΡ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΓΓΛΙΑΝ

Ενώπιον ενός των άστυνομικών δικαστηρίων του Λονδίνου, εις τα όποια δικάζονται τὰ έπ' αυτοφώρων, έδικάζετο κάποιος Άντερσον συλληφθείς διότι—κατά τόν κατηγορητήριον—ώδηγούσε τόν αυτοκίνητόν του ενώ ήτο μεθυσμένος.

Ο Άντερσον απέκρουσε την κατηγορίαν ισχυριζόμενος ότι, όταν ένας ιατρός έζήτησε τόν σφιγμόν του κατά την στιγμήν της συλληψέως του είχεν 120 σφιγμούς και έπομένως ήτο εις θέσιν να οδηγή αυτοκίνητον. Ο ιατρός του δικαστηρίου κληθείς έζήτησε τόν σφυγμόν του Άντερσον και τόν εύρηκε 110. Ερωτηθείς εάν ο άνθρωπος με 100 ή με 120 σφιγμούς δύναται να οδηγή αυτοκίνητον, απήντησε καταφατικώς και ο Άντερσον ήθωώθη.

ΑΣΦΑΛΕΙΑ ΥΠΟΨΗΦΙΩΝ

Είς την Αγγλίαν έψηφίσθη τελευταίως ένας νόμος, ο όποιος επιβάλλει εις τους εκθέτοντας υποψηφιότητα να καταθέτουν, πλην των άλλων, και έγγυήσιν 150 λιρών. Η έγγυήσις αυτή κατάσχεται υπέρ του Δημοσίου, εάν ο υποψήφιος δεν λάβη τόν έλάχιστον όριον

των ψήφων τόν προβλεπόμενον υπό τού νόμου.

Ο νόμος αυτός έμποδίζει τόν

πρώτον τυχόντα να εκθέτη υποψηφιότητα. Τελευταίως μία άσφαλιστική εταιρία, έμπνευσθεΐσα από τόν νόμον αυτόν, άσφαλίζει την έπιστροφήν ολοκληρώου του ποσού της έγγυήσεως αυτής, εάν ο υποψήφιος δεν λάβη τόν ώρισμένον έλάχιστον αριθμόν των ψήφων όπως επίσης και την δαπάνην όλων των εκλογικών έξόδων του άσφαλισθέντος μέχρι ποσού χιλίων λιρών.

Διό την σύναψιν της άσφαλείας αυτής ο άσφαλιζόμενος πρέπει να υποβάλη εις την εταιρίαν τα αποτελέσματα των τεσσάρων προγενεστέρων εκλογών της εκλογικής περιφερείας εις την οποίαν πρόκειται να εκτεθής.

ΕΝΑΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΛΗΣΤΗΣ

Ένα από τα πλημμελειοδικεία του Σικάγου κατέδixασε εις τριών μηνών φυλάκισιν τόν «ληστήν των φιλημάτων». Ο κατηγορούμενος, κάποιος Έντουαρντ Βάλους, ήλικίας 23 ετών είναι κοφάλας.

Παρά την άναπηρίαν του αυτήν είχε εις βάρος του τεσσαράκοντα μηνύσεις διαφόρων γυναικών ότι έφιλήθησαν διά της βίας ύπ' αυτού.

Ο κοφάλας υίός πλουσίου κτηματίου, ένέδρευε εις ένα δρόμον πλησίον του κτηματός του, και όταν έβλεπε να περνά καμμία ώραία γυναίκα της επετίθετο και την φιλούσε.

Ο δικηγόρος του προσεπάθησε να τόν υπερασπίσση, με τόν δικαιολογητικόν ότι ο πελάτης του δεν ήμπορούσε παρά μόνον έμπράκτως να εκφράσση τόν θαυμασμόν του προς μίαν ώραίαν, ενώ άλλοι εκφράζονται διά της όμιλίας, και ότι τα φιλήματα που έδινε ήσαν μία άπλη εκδήλωσις λατρείας. Τόν επιχειρημα όμως αυτό δεν έπεισε τούς δικαστάς οι όποιοι τόν κατέδixασαν εις τριών μηνών φυλάκισιν.

ΤΟ ΛΥΝΤΕΑΡΙΣΜΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΟΛΩΝΙΑΝ

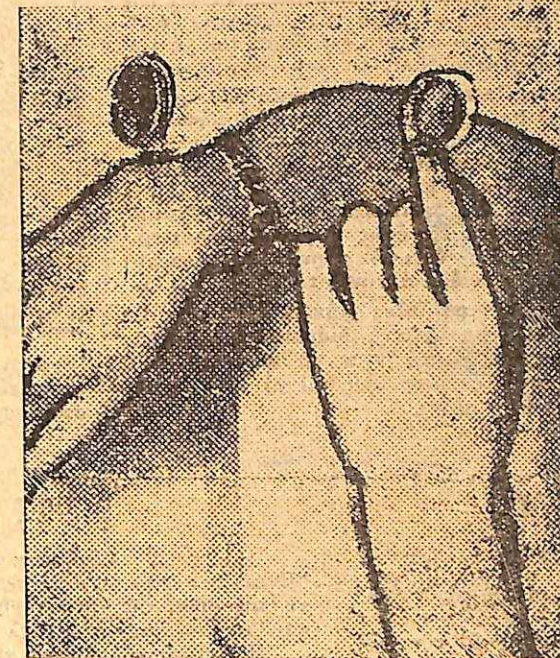
Τόν λυντσάρισμα ήρχισε τελευταίως να εφαρμόζεται και εις την Εύρώπην. Είς την Νότιον Πολωνίαν διακόσιοι περίπου χωρικοί έλυντσάρισαν την παρελθούσαν εβδομάδα τρεις εργάτας, έναντιόν των οποίων ύπήρχον σοβαρά ένδείξεις ότι ήσαν έμπροσθαί.

Από ενός μηνός περίπου άλλεπάλληλοι πυρκαϊαί είχαν καταστρέψει τας έσοδείας των χωρικών της περιφερείας Λούμπλιν.

Οι χωρικοί κατόπιν συστηματικής παρακολούθησεως έξηκρίβωσαν ότι εκαναν τούς έμπρησμούς τρεις εργάται εις τούς όποιους ήρνούντο να δώσουν εργασία διότι ήσαν μέθυσοι, άνίκανοι και είχαν καταδικασθής διά διαφόρους κλοπάς.

Μίαν νύκτα λοιπόν συνέλαβον τούς τρεις ενόχους ενώ ήτοιμάζοντο να βάλουν φωτιά εις μίαν αποθήκην, και αφού τούς έδεσαν τούς έρριψαν επί ενός μεγάλου σωρού καιομένων ξύλων. Οι δύο άπέθαναν σχεδόν άμέσως.

Ο τρίτος, όταν η άστυνομία έφθασεν έξη ακόμη, αλλά ενώ μετεφέρετο εις τόν Νοσοκομείον άπέθανεν από τας φοβεράς εγκαύματα.

Μία μικροσκοπική πουντριέρα με τόν καθρεφτάκι της και τόν πον-πόν πού βρίσκεται στρεωμένη επάνω σ' ένα βραχιόλι.

ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΤΙΚΑ ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

ΤΟ ΠΕΡΑΣΜΑ ΤΟΥ ΝΟΜΙΣΜΑΤΟΣ

Βάζετε επάνω σ' ένα φύλλο χαρτιού ένα πενήνταράκι και τραβάτε με το μολύβι ένα κύκλο γύρω του, όση ακριβώς είναι η περιφέρειά του. Κόβετε κατόπιν τον σχεδιασμένο κύκλο και στη θέση του μένει μια όπη από την οποία πρέπει να θεωρηθεί ότι δεν μπορεί να περάσει παρά μόνο το ίδιο νόμισμα.

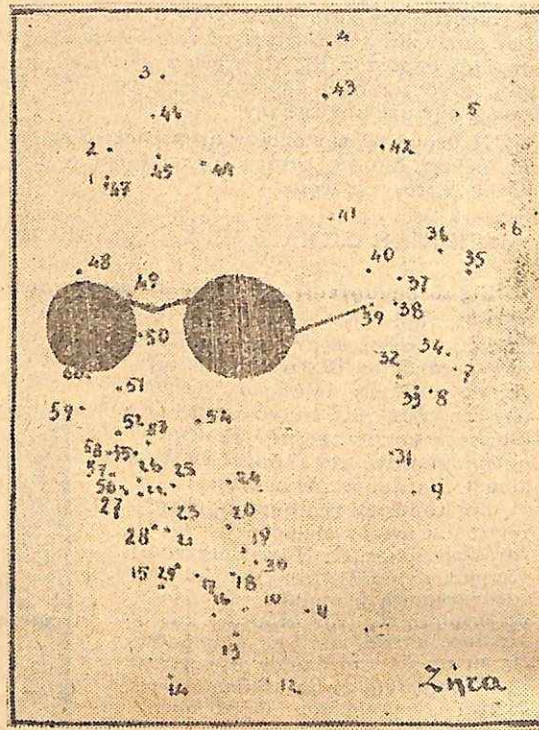
Εν τούτοις μπορείτε χωρίς να μεγαλώσετε την όπη να κάνετε να περάσει, απ' αυτήνενα δίδραχμο! Κι' αυτό γίνεται κατά τον ακόλουθο τρόπο.

Τσακίζετε το χαρτί στα δύο—στο μέρος της όπης και ακολουθώντας ακριβώς τη διαμετρό της. Βάζετε στο εσωτερικόν το δίδραχμο και πιάνετε με το δείκτη και τον αντίχειρα του δεξιού χεριού το μέρος του που περνά απ' την όπη. Όταν γίνει αυτό αφήνετε να αιωρηθεί το χαρτί και συγκρατώντας το δίδραχμο ακίνητο στη θέση του με τον παράμεσο δάκτυλο του δεξιού χεριού αρχίζετε με τα δύο δάκτυλα του αριστερού να περιστρέφετε το χαρτί γύρω από το νόμισμα προστρέφοντάς το συγχρόνως επάνω του, με μεγάλη όμως προσοχή για να μη σχισθεί.

Σε λίγα δευτερόλεπτα οι δύο ήμισφες της όπης λόγω της ελαστικότητος που έχει το χαρτί μετασχηματίζονται για μια μόνο στιγμή, σε δύο ευθείες παράλληλες μήκους κατά τι μεγαλύτερου από τη διάμετρο του διδράχμου και το αφήνουν να περάσει εύκολωτα ανάμεσά τους και να βγεί από το άλλο μέρος.

Η ΕΙΚΩΝ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓ. ΦΥΛΛΟΥ

Το σκίτσο που έσηματίσατε ενώνοντες τους αριθμούς της εικόνας του προηγούμενου φύλλου παριστά τον κ. Άλ. Χατζηκυριάκον.

Ενώνοντες τους αριθμούς 1—68, από τελεία σε τελεία θα σχηματίσετε το σκίτσο ενός γνωστοτάτου εις την Ελλάδα ξένου διπλωμάτου.

ΝΕΡΑ ΓΙΔΑ ΤΟΥ ΦΕΓΓΑΡΙΟΥ

(Συνέχεια εκ της σελ. 1479)

τον τον ίδιο να σωριάζεται νεκρός μπροστά απάνω το τραπέζι. Μια σφαίρα του είχε τρυπήσει το λαιμό. Καθώς έγυρνα πίσω είδα ξαλωμένο σε μια γωνιά τον Νάυ, χλωμό, εξαγριωμένο, να κρατάει ακόμη στα χέρια του το όπλο με το οποίο έσκότωσε τον δυστυχισμένον Νταρβίλ.

Την άλλη μέρα το πρωί, διάταξα τον τουφεκισμό του. Ο Νάυ ωστόσο αντίκρουσε τον θάνατο με αξιοθαύμαστη ψυχραιμία. Η Νεράιδα του φεγγαριού πούλησε όλα τα κοσμήματά της και αγόρασε ένα φέρετρο όπου ετοποθέτησε το πτώμα του ανδρός της. Την ώρα που ο Νάυ σωριαζόταν νεκρός, με το στήθος του κατατρυπημένο από τις σφαίρες του εκτελεστικού αποσπάσματος ή γυναίκα του έσκυψε από πάνω του και αφού του έπλυνε και του χτένισε τα καταματωμένα μαλλιά του, του έβαλε έπειτα στο στόμα τρία σπυριά ρύζι, σύμφωνα με τα έθιμα των ιθαγενών των χωριών εκείνων.

Υστερα, πέφτοντας μπροστά, άρχισε να ψιθυρίζει ένα θλιβερό μοιρολόι. Όμολογώ ότι λυπήθηκα αυτή τη γυναίκα, αυτό το άβρο, καιχαριτωμένο πλάσμα, που ήταν καμωμένο για να γελά, να τραγουδά κι' όχι για να κλαίει.

B. MONTI

Ο ΕΡΩΣ ΤΟΥ ΚΑΜΙΟΥΡΗ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1449)

Έπεσε στα γόνατα, άπλωσε προς αυτήν τα χέρια του, και με φωνή πούθρινε, της εξομολογήθη τον γιγάντιο έρωτα που τον έβαλάνιζε τόσο καιρό, τον ατέλειωτο πόνο που του μάτωνε την ψυχή.

Η Γκέρτα τον άκουγε χωρίς να μιλάει. Δεν έσηκώθηκε από τη θέση της δεν τον απέκρουσε, άλλ' ούτε και τον έσυρε κοντά της. Τον άκουσαν ξεχύνεται σαν ένας χείμαρρος, παραληρούσε, άφηνε τον πόνο του λέξη, ένα της μορφασμό.

Ξαφνικά εκείνη, τράβηξε τα χέρια της από τα δικά του που έκαιγαν, τον έσπρωξε σηκώθηκε και χωρίς να ειπεί τίποτα άπομακρύνθηκε.

Με φλογισμένα τα μάτια ο κ. Φρίντμαν την είδε ν' άπομακρύνεται άργά, άμίλητη σαν μια νεράιδα της νύχτας και λίγες στιγμές στάθηκε με τα χέρια τεντωμένα, σαν για να πιάσει την όπτασια πούφευγε και χανόταν.

Υστερα άφησε το σώμα του να σωρθεί προς το ποτάμι. Γλύστροσε σιγά—σιγά μέσ' στο νερό. Το νεράλι του χάθηκε έπειτα το κορμί του, τα πόδια του, βυθίστηκε όλος και δεν ξαναφάνηκε πιά, ενώ οι φωνές των τριζονιών εξακολουθούσαν ατέλειωτες κι' ένα ειρωνικό γέλιο έφθανε έως εκεί...

ΘΩΜΑΣ ΜΑΝΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ

Όσες άναγνώστριες ζητούν συμβουλές από τον Δερματολόγον πρέπει ν' αναφέρουν την ηλικίαν των, εάν είναι έγγαμοι ή άγαμοι, το είδος της ζωής των και να περιγράφουν σαφώς και λεπτομερώς την πάθησίν των. Επίσης να καθορίζουν εάν το δέρμα των είναι ξηρόν ή λιπαρόν. Όταν αι ερωτήσεις υπερβαίνουν τας 2 πρέπει να έσωκλείεται πεντάδραχμον γραμματόσημον, όταν δε ζητηται ιδιαίτερα άπάντησις να έσωκλείονται γραμματόσημα πενήντα δραχμών.

«DENISE» Χανιά.—Αί συνταγαι που άναγράφω είναι όλαι άνεξαίρετως επιστημονικαι και έντελώς άβλαβεις διά το δέρμα. Άλλοίμονον εάν από το ένα μέρος σας συνεβούλευα πως να περιποιηθητε το δέρμα σας και από το άλλο σας άνέγραφα συνταγας περιεχούσας επιβλαβή φάρμακα. Αύτα σας τά γράφω εις άπάντησιν των γραφομένων σας ότι... «επειδή άκούσατε ότι τα φάρμακα διά τας φακίδας είναι βλαβερά διά το πρόσωπον... δεν θα μεταχειρισθητε την λωσιόν και την αλοιφήν που σας έδωσα...»

Δεν έχω λοιπόν να σας συμβουλευσω

τίποτε άλλο παρά μόνον ότι τα φάρμακα που σας συνέστησα δεν ήσαν για τις... φακίδες, αλλά για να σπυράκια και τους άνοικτους πόρους. Όσον άφορα τα λοιπά γραφόμενά σας εις αυτά δεν θα σας άπαντήσω έφ' όσον προτιμάτε τας συμβουλές των φιληνάδων σας από τας οδηγίας ενός επιστήμονος.

A. Z. XANIA.—Σας άπήνησα δι' ιδιαιτέρας έπιστολής.

Θ. Ψ. ΠΕΙΡΑΙΑ.—Είδεθε βεβαία ότι το δέρμα σας είναι όπως μου γράφετε; Εάν ναι τότε δεν θα μεταχειρίζεσθε ποτέ σαπούνι όταν πλένεσθε. Νερό δε πάντοτε χλιαρό. Προμηθευθητε άκόμη την κρέμα Salin of pech με την οποίαν θα άλείφετε το πρόσωπό σας, χάνουσα συγχρόνως και έλαφρόν μασάζ. Η χρήςις της ως άνω κρέμας θα γίνεται κάθε βράδυ και 2 ώρας πρό του ύπνου. Εάν δεν την βρήςτε στον Πειραιά αγοράσατέ την από την δόδον Κάνιγγος, 12.

Σ.Σ. ΠΕΙΡΑΙΑ. Θεραπεία ύπάρχει αλλά δυστυχώς, δεν μπορεί ν' άναγραφη στην παρούσαν στήλην. Μόνον διά προσωπικώς έξετάσεως ή δι' ιδιαιτέρας έπιστολής μπο-

ρώ νω σας άπαντήσω λεπτομερώς.
«KRANON NΗΣΙΩΤΗΝ» Γύθειον.—Να μην ξεριζώσθε συχνά και να μεταχειρίζεσθε την κάτωθι κρέμαν:
Camphre 0.20 gr
Acide salicylique 0.20 >
Oxyde de zinc 2. >
Soufre precipité 1. >
Vaseline 8. >
Lanoline 8. >
Eau de roses 4. >

ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ

Ό Δερματολόγος του «Πανθέου» θα δέχεται τας άναγνωστριάς του περιοδικού δωρεάν εκάστην Πέμπτην και Σάββατον 6—7 1/2 μ. μ. εις το Κατάστημα Καλλυντικών, όδου Κάνιγγος 12, επί τη προσαγωγή δύο εκ των κατωτέρω δελτίων άποκοπόμενων εκ των φύλλων των δύο τελευταίων, πρό της ήμέρας της επισκέψεως, έβδομάδων.

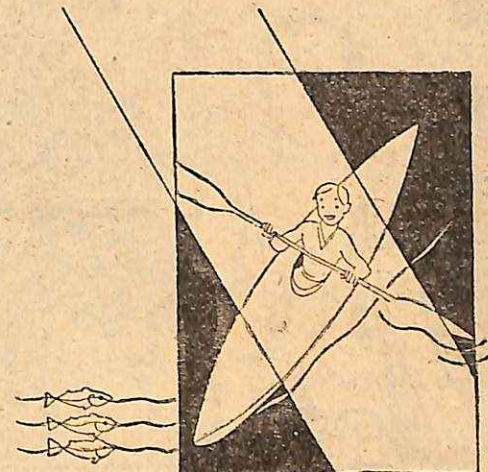
Περιοδικόν «Πάνθεον»
Δελτίον Δερματολόγου
Δελτίον Φύλλου 131

Λόγος μάλ, μιστό, διαφανές, γρίνκο.

«Η Μοτιτέ» είναι κατάλληλη τόσο για τους άνδρες όσο και για τις γυναίκες. Είναι μια λεπτοτάτη στρώσις πουδρας Μοτιτέ άρκετά διά να κατάρτισε μόνον το δέρμα, και να το διατηρήσει ματ παρά τας έπαφάς, την διαπνοήν, ή τον εξωτερικόν ύγρασιαν.

ΠΟΥΔΡΑ ΚΑΙ ΚΡΕΜΑ
MATITÉ

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

Από της νηπιακής ηλικίας άρέσκονται να λαμβάνουν τρίς της ήμέρας ανά εν κοχλιάριον Νορβηγικού Μουρουνελαίου Υγείας Το Νορβηγικόν Μουρουνέλαιον Υγείας είναι ήγγυσημένον διά την άγνότητά του και την άνωτέραν του ποιότητα.

ΤΟ ΝΟΡΒΗΓΙΚΟΝ ΜΟΥΡΟΥΝΕΛΑΙΟΝ ΥΓΕΙΑΣ

λόγω της άνωτερότητός του είναι παγκοσμίως διάσημον.

Ένα περίεργον έπεισόδιον του κόσμου των μελισσών αναφέρεται ότι συνέβη στην αγγλικήν πόλιν Χάμσαϊρ.

Ένας κτηματίας που διατηρεί μελισσοκομείον συνέλεξε όλοι τὸ μέλι από τις κυψέλες τὸ συγγέντωσε σ' ένα δοχείον τὸ ὁποῖον σκέπασε μ' ένα πανί καί κατόπιν τὸ μετέφερε καί τὸ έποποθέτησε σ' ένα δωμάτιον τοῦ σπιτιοῦ του.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν ὅμως, οἱ μέλισσες ἀντε-

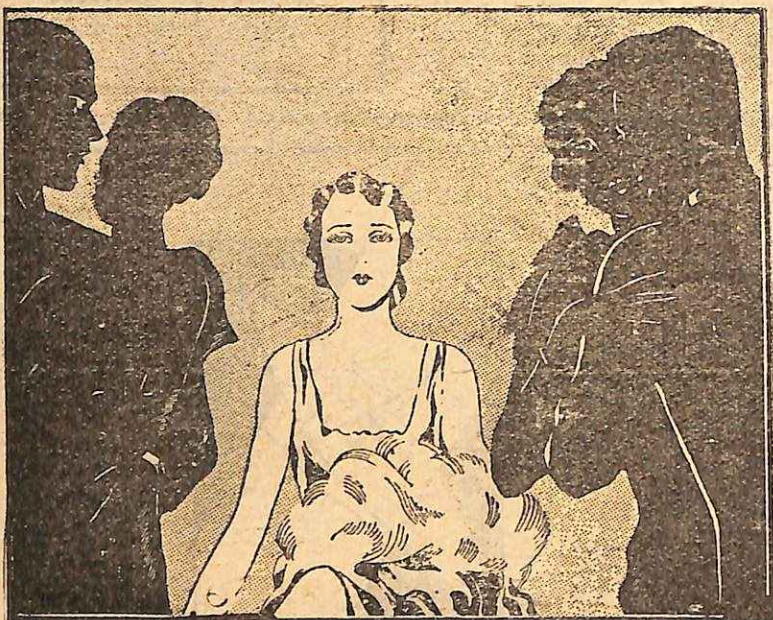
ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ

λήφθησαν, τὴν ὑπαρξίν του μελιοῦ ἐκ τῆς ὁσμῆς του που ἀνεδίδετο ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο. Συνεκεντρώθη τότε ὅλη ἡ κυψέλη, παρεβίασε μὲ θαυμαστὸν τρόπον τὸ κάλυμμα τοῦ δοχείου καί μετέφερε τὸ μέλι στίς κυψέλες ὅπου βρισκόταν καί πρὶν, ἐν-

τὸς ἀπιστεύτως μικροῦ χρονικοῦ διαστήματος. Ἡ ποσότης τοῦ μελιοῦ ἦταν 10 λίτρες.

Στὸ Σάν Φραντζίσκο κατασκευάζεται ἓνα γκαράζ, ποὺ θὰ εἶναι τὸ μεγαλύτερον τοῦ κόσμου. Θὰ ἔχη 20 ὁρόφους καί θὰ μποροῦν τ' αὐτοκίνητα, μ' ἓνα εἰδικὸν μηχανήμα, ν' ἀνεβαίνουν σ' ὁποιοδήποτε ὁροφον καί νὰ φυλάσσονται. Τὸ γκαράζ θὰ ἔχη χώρον διὰ 5000 περίπου αὐτοκίνητα.

Καί' Ἡμῶν Ἀξιολύπητη

Δὲν ἐγνώριζα διατὶ συχνὰ δὲν μὲ ἐπρόσεχον ἐνὼ αἱ ἄλλαι νέαι εἶχαν θαυμάσιās. Ὅταν μίαν ἡμέρα ἤκουσα τὴν συζήτησιν δύο ἐκ τῶν φίλων μου :

—Κοίμα νὰ ἔχη μύτη γυαλιστὴ καί λιπαρὸν πρόσωπον. Θὰ ἦτο ἄλλως πολὺ ὠραία.

—Ναί, θὰ ἤθελα πολὺ νὰ τῆς συστήσω τὴν χρῆσιν τῆς Mousse de Crème... Ἡ κοινὴ πούδρα δὲν ἀξίζει τίποτε.

Καί μοῦ ἔλεγε ὅτι ὠμιλοῦσαν γιὰ μένα. Τὴν ἴδια μέρα ἠρώτησα τὸν φαρμακοποιὸ μου τί εἶναι ἡ Mousse de Crème.

Μοῦ ἐξήγησε ὅτι εἶναι μία κρέμα ἀνωτέρας ποιότητος κτυπημένη εἰς πολὺ ἐλαφρὸν ἀφρὸ σάν πτερό, καί ἀνακατωμένη κατόπιν μὲ τὴν πούδρα. Ἀφαιρεῖ ὁλοσδιόλου τὴν γυαλάδα τῆς μύτης καί τοῦ προσώπου καί κάμνει τὴν πούδρα νὰ κρατᾷ ὁλόκληρον τὴν ἡμέρα παρὰ τὴν ἐφίδρωσιν τὴν προερχομένην ἀπὸ τὸν χορὸν καί τὰ σπόρτ.

Εἶναι ἔκτακτον τονωτικὸν διὰ τὴν ἐπιδερμίδα καί ἐπὶ πλέον τονώνει τοὺς ἱστούς χωρὶς νὰ φράξῃ τοὺς πόρους. Καί τώρα, ἔχω πάντοτε ἐπιδερμίδα γλυκεῖα, καθαρὰ καί λεπτὴν ὅπου τὴν ζηλεύουν αἱ δεσποινίδες καί τὴν θαυμάζουν οἱ ἄνδρες.

Ἐντὸς τριῶν ἐβδομάδων ἔχω τρεῖς προτάσεις γάμου. Καθένας ἀπὸ τοὺς ὑποψηφίους μοῦ λέγει, ὅτι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον πρὸ πάντων τὸν ἐμάγευσε ἦτο τὸ γοητευτικὸ μου χρῶμα.

Σημείωσις : Ἡ Mousse de Crème εἶναι ἀναμεμιγμένη εἰς τὴν πούδρα Τοκαλὸν κατὰ μίαν μέθοδον παντεταρισμένη.

Κάθε γυναῖκα δύναται τώρα νὰ στολισθῇ μὲ νέα δροσιά καί ἐκπληκτικὴ ὠραιότητά ἀκόμη καί εἰς τὰς χειροτέρας περιπτώσεις γυαλιστῆς ἐπιδερμίδος. Δοκιμάσατε τὴν πούδρα Τοκαλὸν καί δὲν θὰ θελήσετε ποτὲ καμμίαν ἄλλην.

Γεν. Ἀντ. Α. Π. Ρεμπουζάκος, δόδς Πραξιτέλους 42, Ἀθήναι.

ΚΑΛΤΣΑΙ ΣΤΕΡΕΩΤΑΤΑΙ ΑΚΟΜΗ ΚΑΙ ΑΙ ΠΛΕΟΝ ΔΙΑΦΑΝΕΙΣ

ELBEO

Αἱ γνήσιαι ἐκ φυσικῆς μετᾶξης κάλτσαι ELBEO, ἐκτὸς τῆς Κορώνας φέρουν ἐπ' αὐτῶν καί τὴν μάρκαν ELBEO κεντηνὴν. Πωλοῦνται εἰς τὰ καλλίτερα καταστήματα εἰς τιμὰς ὀρισμένας.

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ—ΑΠΟΘΗΚΗ
Μητροπόλεως ἀριθ. 46. Τηλέφ. 21-318
ΓΙΑΝΝΟΥΤΣΙΚΟΣ & ΠΕΤΣΙΑΒΑΣ Α.Ε.

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

Ένας ἀνθρακωρύχος ὁ ὁποῖος ἀπέθανε τὸν περασμένον μῆνα στὴν Καναδικὴν πόλιν Τόνγκ εἰς ἡλικίαν 67 χρονῶν, ἐτάφη εἰς ἓνα φέρετρο τὸ ὁποῖο εἶχε κατασκευάσει ὁ ἴδιος εἰδικῶς διὰ τὸν ἑαυτὸν του ἑδῶ καί εἴκοσι χρόνια.

Στὸ διάστημα αὐτὸ ὁ ἐκκεντρίκος ἀνθρακωρύχος ἐχρησιμοποίησε τὸ φέρετρον ὡς μπαούλο μέσα στὸ ὁποῖον ἔβαζαν τὰ ρούχα των, ὁ ἴδιος καί ἡ γυναῖκα του.

Ένας κακοῦργος, ὁ ὁποῖος ἔκανε 50 τὸ ὀλον φόνους, ἡ αἰμοδιμία του ἦταν καταπληκτικὴ, ἐφθανε δὲ μέχρι τοῦ σημείου, ὅπως ὁμολόγησε ὁ ἴδιος μὲ κυνικὴν ἀναιδεια, νὰ ρουφᾷ τὸ αἷμα τῶν θυμάτων του καί νὰ ἡδονίζεται ἐξαιρετικὰ μ' αὐτό.

Στὸ Πεζίνον ἐξετελέσθη ὑπὸ τῶν Ἀρχῶν

Τὸ πλέον προτότυπον Μουσείον τοῦ

Φόνεψε τοὺς φορεῖς ἀσθενειῶν

Ἐντομα μέσα στὸ σπίτι εἶναι μέγας κίνδυνος γιὰ τὴν οἰκογένειά σας. Φο-

νεύεται τὰ ἔντομα καί τοὺς φορεῖς ἀσθενειῶν διὰ τακτικῆς χρησιμοποίησεως τοῦ «Λυζὸλ».

Ἡ μεγάλη ἀπολυμαντικὴ δύναμις τοῦ «Λυζὸλ» ἐγγυᾶται ἀσφαλὲς ἀποτέλεσμα.

Ἀποφεύγεται τὰς εὐθυνὰς ἀπομιμήσεις. Ἡ ὑγεία σας εἶναι πολὺτιμος γιὰ νὰ κάμετε πειράματα ἐπ' αὐτῆς.

Ζητήσατε ἐπιμόνως τὴν ἐρυθρο-κίτρινον γνήσιαν συσκευασίαν.

«Λυζὸλ» «Lysol»

(Σῆμα καταιεδὲν)

Κατασκευασταὶ : Sebülke & Mayr Aktien-Gesellschaft Hamburg 34

ΔΕΛΤΙΟΝ ΔΩΡΩΝ

τοῦ περιοδικοῦ

ΠΑΝΘΕΟΝ

Ἀριθ. 46

Μαΐου 26 1936

Κ. Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ ΙΑΤΡΟΣ

Μεταδοτικῶν καί Δερματικῶν Νοσημάτων

Ὁδὸς Μάγερ 23α—Τηλ. 25 532

Ἰδιαιτέρον διαμέρισμα δι' ἕκαστον ἀσθενῆ.

ΣΠΥΡΟΣ ΧΡΥΣΑΪΔΟΣ

ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ-ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ

Σωζουπόλεως 27—Τέρμα Ἀχαρνῶν
ΑΘΗΝΑΙ

ΚΛΕΟΒ. ΒΟΥΛΓΑΡΗΣ

ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ

Υφηγητῆς Ἐθν. Πανεπιστημίου

Δερὶννύ 16 4-9 μ. μ.

ἙΛΛΑΣ,

ΑΔΕΛΦΩΝ Χ. ΔΟΥΜΑ

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΥΠΟΚΑΜΙΣΩΝ & ΜΠΙΤΖΑΜΩΝ-ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ 12

Τα παιδάκια σας

εάν θέλετε να έχουν πάντοτε
ωραία μαλλιά, πρέπει να τα
λούζετε μία φορά την εβδομά-
δα με το Σαμπουάν TETE-NOIRE
(Tet-nouάρ). Το κάθε σαμπουνι
περιέχει αλκαλικά άλατα τα ό-
ποια καταστρέφουν τις ρίζες

των μαλλιών, ενώ το Σαμπουάν TETE-NOIRE απηλλαγμένο από
κάθε επιβλαβή ουσία τα διατηρεί υγιή, φρέσκα και χωρίς πι-
τυρίδα. Για ξανθά μαλλιά ζητήσατε τον ειδικό φάκελλο με την
επιγραφή Shamprodor-TETE-NOIRE. (Κάθε φάκελλος περιέχει
συμβουλές και οδηγίες ελληνιστί).

SHAMPODOR SHAMPOSAN

Δρχ 1250
TETE-NOIRE
avec chevéclat

ΓΕΝ. ΑΝΤ/ΠΟΣ, ΟΙΚΟΣ Π. Ι. ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ ΕΡΜΟΥ-ΝΙΚΗΣ 10, ΤΗΛ. 25-739
ΑΛΜΑ

ΜΙΑ ΣΕΙΡΑ ΔΩΡΩΝ ΣΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΜΑΣ

Κάθε αναγνώστης του
"ΠΑΝΘΕΟΥ",

Πού θα στείλη στα γραφεία μας
(Πολυκλείτου 18)

ΤΕΣΣΕΡΑ ΔΕΛΤΙΑ

από εκείνα που δημοσιεύουμε στη
»ΣΕΛΙΔΑ ΤΩΝ ΡΕΚΛΑΜΩΝ«
όποιασδήποτε ήμερομηνίας και αν
είναι θα παίρνη ένα από τα κίτω-
δι βιβλία :

ΜΕ 5 ΔΡΑΧΜΕΣ

Γκαίτε Βέρθερος Σελ. 112
"Ηρσκιβ "Η "Ωραία "Ελένη » 190
» "Αρδούλ Χαμίτ » 100
(Ταχυδρ. δρ. 1.50)

ΜΕ 8 ΔΡΑΧΜΕΣ

Αίμιλ. Ζολά Νανά Σελ. 272
Βικτωριέν Σαρδου Τόσκα » 225
"Ολσάιν "Η μαύρη μάσκα » 301
» Ματωμένος Κοζάκος » 207
"Αττικού Αί δύο καρδία » 272
Πρεβάλιο Φρά-Διάβολος » 288
Μουζαφέρ 30 χρ. ευνούχος » 308
Κουρσέλ Δύο μάγκες » 372
"Εδμ. Δάντελ Κουταλιανός » 268
Φωτοπούλου Χειμαρριώτισσα 320
"Αττικού Σιδερ. εκδικητής » 248
» Χάρη του βασιληά » 272
(Ταχυδρ. δρ. 8)

ΜΕ 15 ΔΡΑΧΜΕΣ

Μπισσόν "Η "Αγνωστος Σελ. 125
Κυριακού "Η Κασσιανή » 545
» Τ' άπ. της Βενετίας » 415
(Ταχυδρ. δρ. 8)

ΜΕ 30 ΔΡΑΧΜΕΣ

"Αδ. ντ' "Ενερύ Αί δύο όρφαναι
Τόμοι 2 Σελ. 772
Μιχ. Ζεβανό Γέφυρα Στεναγ-
μών Σελ. 104
(Ταχυδρ. δρ. 8)

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΚΑΛΤΣΩΝ

N. Μ Π Ρ Α Χ Ο Υ

"Η πλουσιωτέρα συλ-
λογή καλτών, ποιότη-
τες εξαιρετικά. Γυναι-
κεία, ανδρική.
Παιδικά, Κυλότες
και γάντια.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ-ΑΘΗΝΑΪΔΟΣ (ΓΩΝΙΑ)

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΥΠΕΡΤΡΙΧΩΣΕΩΣ

Του προσώπου και οίονδήποτε μέ-
ρους του σώματος, χρησιμοποιήσατε το
παγκοσμίου φήμης Βιεννέζικον καλ-
λυντικόν αποτριχωτικόν RAPIDENTH
το όποιον εξαλείφει δια παντός με-
τήν ρίζαν το περιττόν τρίχωμα. Συγ-
χρόνως δέ, λόγω των εκλεκτών του
καλλυντικών συστατικών προσδίδει εις
το δέρμα την απαλότητα βελούδου.

"Αποκλειστική πώλησις δια την
Ελλάδα.

ERMAN ΜΑΡΧ

τοά Φέξη 59 "Αθήναι
(Πρώτος όροφος)

LILIENMILCH ("ΓΑΛΑ ΤΩΝ ΚΡΙΝΩΝ,")

Τὸ ἀγνότερον καὶ μοναδικῆς ἀποτελεσματικότητος καλλυντικὸν προσώπου. Κατασκευασμένον ἀποκλειστικῶς ἐκ σπανίων φυτικῶν ἐκχυλισμάτων τονώνει ἀμέσως τὴν ἐπιδερμίδα, ἐξαλείφει ρυτίδας, πανάδες, σπυράκια, μπιμπίκια, μαύρους πόρους, λεκέδες, ἡλιοκαύματα, λευκαίνει τὴν ἐπιδερμίδα καὶ τῆς προσδίδει ἀμέσως τὴν ἀπαλότητα τοῦ βελούδου. Ἐποφεληθεῖτε καὶ σεῖς ἀμέσως τῶν εὐεργετικῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ LILIENMILCH.

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΗ ΠΩΛΗΣΙΣ

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ:

Α! ΟΡΟΦΟΣ ΕΡΜΑΝ ΜΑΡΧ, Στοὰ Φέξη 59

Ζητοῦνται Ἀντιπρόσωποι Ἐπαρχιῶν